

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Deliliğe doğru baş döndürücü bir sarmal..."

—TAYLOR ADAMS, *The Last Word*'ün yazarı

ÜST KATTAKİ YABANCI

LISA M. MATLIN

KİM İÇİNDE CİNAYET İŞLENMİŞ KÖTÜ ŞÖHRETİ BİR EVİ SATIN ALIR?

Terapist ve kişisel gelişim yazarı olan Sarah, hayallerindeki mahallede muhteşem bir Viktorya tarzı ev satın almıştır. İçinde cinayet işlendiği için bu evi oldukça uygun bir fiyata almanın mutluluğunu yaşıyordur. Üstelik Siyah Akasya Ev'i yenilemek ona blogunda harika içerikler üretmesi ve başarısız evliliğini yoluna koyması için harika bir fırsat sunar. Neyse ki yeni komşuları Sarah'nın geçmişinin de kaldığı yatak odasının zeminindeki kan lekesi kadar kirli olduğunu bilmiyordur.

Ancak kısa sürede her şey bir kâbusa dönüşür. Komşuları Sarah'dan nefret ediyor, kocası hâlâ kanepede uyuyor ve eve gelen ustalar arkalarına bakmadan kaçıyor. Tüm bunların ufak sorunlar olduğunu düşünen Sarah, evi tamir etmeye karardır ancak evin içinde bulduğu tehdit notları ve çatı katından gelen açıklanamayan ayak sesleri her şeyi bir anda değiştirir.

Üst kattaki yabancıyı bulmaya çalışırken geçmişteki sırları yavaş yavaş gün yüzüne çıkıyor. Sarah gerçeklik algısını da yitirmeye başlar. Ama yırtılmış duvar kâğıtlarını sökerken bir şey fark eder: Siyah Akasya Ev'deki ölüm kalım savaşı daha yeni başlıyordur.

"Hızlı, eğlenceli ve nefes kesici bir roman."

—**KATE QUINN**, *The Diamond Eye*'in *New York Times* çoksatan yazarı

"Ürkütücü, kurnaz ve karanlık sürprizlerle dolu *Üst Kattaki Yabancı*, deliliğe doğru baş döndürücü bir sarmal; beni son sayfalarına kadar şaşırtmayı başardı."

—**TAYLOR ADAMS**, *The Last Word*'ün yazarı

"Bu ilk çıkış romanı gölgelerimizi, başkalarının görmesini istemediğimiz karanlık yanlarımızı ustalıkla keşfediyor. Elimden bırakamadım."

—**JULIA BARTZ**, *The Writing Retreat*'in *New York Times* çoksatan yazarı

ARTEMIS

Ayısıgı Kitaplığı

@artemisayinlari

GİZEMLİ R
LABİRENTLE

*Anneme,
Eskiden hep, "Bir gün," derdik.
Bugünse, "Gün bir," diyorum.*

*Erkek kardeşim ve kız kardeşime,
Hep kıcımlı kurtardıkları için.*

*En kötü günlerimde, "Pes etme. Bir gün başaracaksın...
Ve başardığında lütfen bana bir süperyat al," diyen Dan'e.*

*Kitapların inekler için olduğunu düşünen Joels'e.
Duaların, kahkahaların, kız kıza zamanlarımız ve
çocukken aynı odayı paylaştığımız sırada
beni öldürmediğin için teşekkürler.*

*Kocama:
Hâlâ seni se-se-seçiyorum. Her zaman da seçeceğim.*

H'ye: Arkadaşlığın beni defalarca kez kurtardı.

*Ve hikâyelerimi yazmak yerine gerçek bir işe girmem
gerektiğini düşünenlere hiç teşekkür edemeyeceğim:
HAHAHAHAHA ezikler!*

BİRİNCİ KISIM

Müthiş indirimli bir ev ister misiniz? İÇİNDE CİNAYET İŞLENMİŞ BİR TANE BULUN!

***İşte vahşi gerçek: İçinde korkunç bir cinayet
işlenmiş olması fiyatta %50 indirim sağlayabilir.***

Ama SİZ olsanız alır mıydınız?

Çoksatan yazar Sarah Slade aldı!

Yazan: Whitney Roach (@WhitneylleTuhafligiYay)

Siyah Akasya Ev'e hoş geldiniz! 1889'da inşa edilen Viktoryen Gotik tarzındaki büyüleyici yapı, 2 dönümlük yeşil alanı koruma bölgesinin hemen yanında yer alıyor. İki katlı ev, dört geniş yatak odası ve kütüphanesiyle Melbourne'ün güneydoğusundaki Beacon'da konumlanmış sekiz dönümlük sessiz bir ormanlık arazinin içinde bulunuyor.

4 Şubat 1980'de Bill Campbell, karısı Susan'ın uyuduğu üst kattaki yatak odasına çıkmış ve kadının kafatasını çekiçe ezmiş. Bill, onu öldürdükten sonra koridorun sonunda yer alan on yedi yaşındaki kızının odasına geçmiş. Babası sakince odasına girip onu kanlı çekiciyle dövdüğünde Janet Campbell okul için hazırlanıyormuş. Kız ön kapıdan kaçmış. Komşular, "Beni öldürme! Beni öldürme! Beni öldürme!" çığlıklarını sokağın karşısından bile duyabiliyorlarmış.

Janet gidince Bill kendini banyoya kilitleyerek ölümcül dozda asit ve sakinleştirici içmiş.

Siyah Akasya Ev 40 yıl boyunca boş ve sessiz kaldı. Fakat bazı insanlar sessiz gecelerde Janet Campbell'in mahallede yankılanan çığlıklarını hâlâ duyduklarını söylüyorlar.

Beni öldürme. Beni öldürme. Beni öldürme.

Ancak evin yeni sahibi Sarah Slade buna inanmıyor.

"Ah, biz batıl inançlı değiliz!" diyerek gülüyor Sarah, üç yıllık kocası barmen Joe Cosgrove'a yaslanarak. "Ben bunu bir iş imkânı olarak görüyorum. Siyah Akasya Ev'in iskeleti muhteşem, o yüzden yenileyerek epey kâr sağlayabileceğimizden eminiz."

Ve Sarah haklı olabilir! İçinde cinayet işlenmiş bir ev iyi iş imkânı sağlayabilir, tabii mideniz kaldırırsa. Ne de olsa, *New South Wales'deki meşhur Boyle Cinayet Evi 2.2 milyon dolara satıldı. İstenilen ücretin iki yüz bin dolar üstüne!* Slade ve kocası Siyah Akasya Ev'i geçen ayki bir veraset müzayedesinde, yakınlarıdaki mülklerin fiyatının yarısı olan 525.000 dolara satın aldılar.

"Karanlık bir geçmişi olduğunu biliyorum ama bunu düzeltmek istiyorum," diye üsteliyor Sarah kocasının elini sıkarak. "Hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi geçmişiyile yargılamamak lazım."

Tabii Sarah bunu biliyordur, zira kendisi çok-satan kişisel gelişim kitabı *Duru, Durgun ve Daima Kontrolde*'nin yazarı bir terapist.

Elbette şunu da sormak lazım: Bir terapist, içinde cinayet işlenmiş bir evi neden ister?

Sarah gülümsüyor. "Ben tamirciyim," diye kabul ediyor. "Kırık şeyler hoşuma gitmez."

Joe (ki kendisi karısından daha çok kamera karşısına geçmeye çekindiğini, kameradan ve tüm sosyal medyadan kaçındığını açıkça itiraf eden biri) Sarah kadar emin olmadığını söylüyor. "Açıkçası, orası beni ürkütüyor. O evde yaşayacağım için hiç heyecanlı değilim. Ama..." Sevgiyle "kuzu" diye bahsettiği

inatçı karısına sırtıyor. “Bir şeyi kafasına koydu mu Kuzumu durdurmak imkânsız.”

Sarah durup keyifle kocasının koluna vuruyor. “Kocamın asıl söylemek istediği...” Sırıtip sahte bir yılgınlıkla gözlerini deviriyor. “Beacon’a taşınmak için *heyecanlı* olduğumuz! Komşularımızla tanışıp Siyah Akasya Ev’i yenilemek için sabırsızlanıyoruz. Tadilatları internet sitem SarahSlays.com’dan takip edebilirsiniz.”

Sarah’nın hayranları, moralinizi yüksek tutun! Kendisi şu anda çılgınca başarılı olan *Duru, Durgun ve Daima Kontrolde*’nin devam kitabı üzerinde çalışıyor.

Parmaklarının ucunda dehşet dolu bir ilham varken sonraki kitabının insanı mahvedeceği kesin!

Melbourne’ün en iyi 5 blogundan biri olan Whitney ile Tuhaflığı Yay, Melbourne’deki her tür ürkütücü ve tuhaf şeyi ele alıyor! Paylaşacak havalı bir hikâyeyiz varsa sizinle görüşmekten memnuniyet duyarım! Bana @WhitneylleTuhafligiYay üzerinden mesaj gönderebilirsiniz.

BÖLÜM 1

26 Nisan

Siyah Akasya Ev'e hoş geldiniz.

Burası Janet Campbell'in çıkıp gittiği kapıydı. Bu, koşarak geçip hayatı uğruna kaçtığı boş bahçeydi. Bunlar, kırk yıl önce ıssız sokakta yankılanan çığlıklarıydı.

Beni öldürme. Beni öldürme. Beni öldürme.

Yukarıda kan lekeli parkeleri olan bir yatak odası vardı. Burası Susan Campbell'in kan kaybından öldüğü yerdi ve ben burada uyuyordum. Bazı insanlar bunun delice olduğunu düşünüyorlardı.

Ben o insanlardan değildim.

Bahçenin içinden yara misali kıvrılarak geçen toprak garaj yolunun uzunluğu boyunca bir yığın kutu taşıyordum. Etraf, yalnız bir saksağanın ötüşü ve siyah akasyadaki kakadu papağanlarının gönülsüz ağız dalaşları dışında sessizdi.

Gözlerim eve kaydı. Bir kez daha, Beacon gibi bunaltıcı bir taşra kasabasına neden Viktoryen Gotik tarzda bir ev inşa edildiğini düşündüm.

Siyah Akasya Ev, keskin, tuhaf ve tümüyle sessizdi. Pul pul kalkmış boyası bana soyulmuş deriyi andırıyor ve dik açıyla yükselen kulesi devasa, siyah bir kılıca benziyordu. Evin önünde yalnızca bir pencere vardı, ön kapıyla eş, sivri kemeri oturma odasına bakıyordu. Siyah Akasya'yı kim inşa ettiyse, belli ki kimsenin içeriye göz atmasını istememişti.

Özel, geniş bir mülk. Veraset emlakçısı böyle tanımlamıştı. Kulağa güzel geliyordu ve öyle de olmalıydı. Eskiden. Üzerinde onlarca ailenin piknik yapabileceği bezelye yeşili çayırları gözümde canlandırabiliyordum.

Fakat kırk yıllık ihmalin ardından geriye sadece kanguru bokları ve ekidne¹ delikleri tarafından tahrip edilmişti ve diz boyundaki otlarla kaplı dümdüz bir arazi kalmıştı. Mülkün kendisi de çıplak hissettiriyordu, sanki zemin bizzat yas tutuyordu. Sanki o günün anısına saplanıp kalmıştı.

Yine de evin kendisi bu ıstıraptan kurtulmuş görünüyordu. Yıllar önce burada yaşananları zerre umursamıyor gibiydi. Yeniden yaşansa bile umursamazdı sanki.

Kutuları içeri, merdivenlerden yukarı, yeni yatak odama götürdüm. Yani *cinayet işlenen* odaya.

Bu odanın en uğursuz tarafı hangisiydi bilmiyordum: Yatağın yanındaki soluk kan lekeleri mi yoksa beton grisi duvar kâğıdı mı? O renk bana ceset derisini anımsatıyordu.

Duvar kâğıdında devasa bir orman deseni vardı. Siyah gövdeler benden uzundu ve bitki örtüsünün üstünde yıldızlarla bezeli gökyüzü görünüyordu. Eminim eskiden huzur veren bir manzaraydı. Susan'ın yatağa kurulmuş, çayını yudumladığını ve ye-

¹ Dikenli bir tür karıncayiyen. -ed.n.

meği, temizliği ve yetmişlerdeki kadınlar ne halt yapıyorsa onu yaptıktan sonra ormana baktığını hayal ettim.

Belki manzaranın *içinde* olduğunu, temiz havayı içine çektiğini, anneliğin ve yakında katil olacak kocasının baskısından uzakta olduğunu bile hissediyordu. Rengi o zamanlar mavimsi gri olmalıydı. Yani güzeldi.

Kutuları yere bırakıp parmak uçlarımda yükselerek işaret parmağımı elmas şeklindeki yapraklardan birinde gezdirdim. Desen hemen pul pul dökülmeye başladı ve kopan parçalar döne döne yere düştü.

Alçaktaki bir dalın kıvrımına bir karatavuk ailesi yuva yapmıştı, ölü gözleriyle bana dik dik bakıyorlardı. Yavru kuşlar yetersiz beslenmiş ve korkmuş görünüyorlardı, sanki kaburgaları kâğıtsı derilerinden çıkmak üzereydi. Anne kuş çocuklarının üzerinde, üzgün ve çaresiz gözlerle dikiliyordu. Ancak iki kanadı da olmadığından onlara yardım edemezdi.

Kocam, yatağımızı arkadaki duvara doğru sürükledikten sonra pis bir şeye dokunmuş gibi ellerini sildi. Benimle yatmayı aylar önce bırakmıştı ve çift kişilik kadife yatağımız ona sitem edercesine bakıyordu. Ne var ki o, hiçbir zaman istememiş olmama rağmen seve seve kanepemizde uyuyordu. Sabahın erken saatlerine kadar Xbox oynuyordu, bense üçe kadar uyanık kalıyor, kaygıyla düzeltmem gerekenleri düşünüyordum. Mesela evliliğimi.

Yalnız uyumayı sevmesem de geceler boyu seni istemeyen birinin yanında yatmanın ezici yalnızlığından iyiydi.

“Teşekkür ederim,” dedim ona tuhaf bir şekilde. “Yatağı bu-
raya getirdiğin için.”

Kocamın gözleri yerdeki yastık büyüklüğündeki kan lekesine kaydı. Ona bakmamak imkânsızdı. Acaba cinayetin ertesi sabahı, kanın ruj gibi parlak durduğunu mu düşünüyordu?

“Bu parkeleri yenilememiz gerekecek.” Yüzünü ekşiterek bir adım geriledi. “Şimdilik üzerini örtecek bir halı al gitsin.”

Az daha kahkaha atacaktım. Kocam böyle biriydi işte. *Sorunu halının altına süpürelim gitsin. Görmeyince belki çirkinlik ortadan kaybolur.*

Belki de bu yüzden bana bakmaya katlanamıyordu.

Birlikte geçirdiğimiz beş yıllık hayatın sıkıştırıldığı nakliye kamyonunun dışarıda beklediğini düşünerek peşinden kapıya kadar gittim. Bu evi alırken neredeyse her kuruşumuzu harcamıştık, bu yüzden tadilatı gelecek yıla sarkıtmak zorunda kalacaktık. Üstelik iki yıl Melbourne’de yaşamış olmamıza rağmen evi tamir ederken yanında kalabileceğimiz yakın arkadaşlarımız yoktu... Yani, belki Joe’nun vardı ancak benim kesinlikle kimsem yoktu. Dolayısıyla benimle taşınmaya gönüllü olması çok kıymetliydi. Joe hâlâ buradaydı. Hâlâ bu eve, en önemlisi de *bize* yatırım yapmak istiyordu. Onu henüz kaybetmemiştim.

Laptopumun ekranı kadar olan, odadaki tek pencerenin yanına geçtim. Sabitlenmiş olduğu için yumruğunu içinden geçirmediğim müddetçe pencereyi açamazdım. Ve bu bayat havayı her gece solursam bunu yapmaya ikna olacağıma emindim.

Durup kirlerin arasından gözlerimi kısarak arka bahçeme baktığımda gördüğüm ilk şey mezarlar oldu. Sarmaşıklarla sarılmışlardı, üzerlerinde hastalıklı yeşil lekeler vardı ve küçük yosun ile küf kabuklarıyla kaplıydılar. Susan. Bill. Siyah Akasya Ev’in eski sahiplerine ait ikiz mezar taşları. Susan Campbell’i kocasının yanına gömmenin iyi bir fikir olduğunu kim düşünmüştü acaba? Katilinin yanına. Ama yatak odamın penceresinin dışında, sonsuza kadar yan yana duruyorlardı işte.

Emlakçıya bunu sormuştum ancak onları kimin gömdüğünü bilmiyordu. Kasabadan kaçtıktan sonra kimse zavallı Janet

Campbell'den haber almamıştı. Kız ölmüş olabilirdi. Artık halk hikâyelerinden biri hâline gelmişti. Daha ölmeden hayalet öyküsüne dönüşmüştü. Zavallı kız.

“*Bu* odayı istediğine emin misin?” diye sordu Joe. “Diğerlerine ne dersin?” Başıyla koridoru, diğer garaj büyüklüğündeki yatak odalarının olduğu yeri işaret etti.

Başımı iki yana sallayarak yanından geçtim. Bu sene beni öpmeyi bırakmış olsa da bazen hâlâ sarılıyordu. Can attığım sarılmaları doğru zamanlamalıydım, aksi takdirde Joe kızgın bir at gibi geri kaçardı.

Bir yıl önce olsa onu yatağa düşürürdüm. Ya da belki sadece kollarımı boynuna sarar, dosdoğru yüzüne bakar ve “Bizimle gurur duyuyorum, Joe. Bak ne kadar yol kat ettik,” derdim.

Şimdiyse karısının lanet hayaleti misali üzgün bir şekilde yanından sıyrılıp geçiyordum.

İlk gördüğümüzde benim inlememe, Joe'nun ise yüzünü buruşturup, “Kahretsin, ne kâbus ama,” diye mırıldanmasına yol açan, sarmal siyah başyapıt merdivenlerden indim. İşlenmiş demirdendi, dokunduğumda soğuktu ve her kullandığımda kendimi Disney kötülerini gibi hissediyordum.

Ve buna *bayılıyordum*.

Joe aşağıya, “Biraz daha az... Cinayet kokan bir oda istemez misin?” diye seslendi.

Sondan bir önceki basamağa ulaştığımda ağızımdan nefes alıyordum. Ev on yıllardır kapalı olduğu için terli çarşaf gibi kokuyordu. “Almayayım, teşekkürler.” Ona gerçeği nasıl söylesem bilmiyordum çünkü bana bile tuhaf geliyordu.

O odayı ben seçmemiştim. O beni seçmişti.

Tıpkı evin kendisi gibi.

Ön kapıyı açarken ağırlığı yüzünden homurdandım. Ağır meşedendi ve bir kere bezir yağı sürdükten sonra karanlıkta

parlak kırmızı görünmeye başlamıştı. Düz suratlı kedim Azrail biz durduramadan süratle dışarı koştu. Joe radyoyu açıp, “Onu yanımızda götürmek zorunda mıyız?” diye bağırırken kedim, kırk dakikalık araba yolculuğu boyunca haykırmıştı.

Bense ikisini de görmezden gelmiştim. Joe, beş yıl önce onu inatla eve getirdiğimden beri Azrail’den kurtulmaya çalışıyordu. Bir barınakta dolaşırken tel kafeslere ve yanlarındaki sevimli yazılara bakıyordum: LYNKY’LE TANIŞIN, SESSİZ VE TATLI BİR KEDİDİR! JACK SEVGİ DOLU BİR OĞLANDIR!

Üzerinde yalnızca ÜCRETSİZ yazan son kafesin önünde durmuştum. Altındaki mahcup yazıda şöyle yazılmıştı: BU KEDİ ÇOCUKLARI, KÖPEKLERİ, GÜRÜLTÜYÜ, KUCAĞA ALINMAYI SEVMEZ VE DİĞER KEDİLERLE KAVGA ETTİĞİ BİLİNİYOR. BATTANİYESİNE VE YEMEĞİNE KARŞI SON DERECE KORUMACIDIR.

Gülümseyerek kafesin parmaklıklarından içeri göz atmış ve kirli bir battaniyeye sarılı, öfkeli mavi gözleriyle bana dik dik bakan gümüş rengi Ankara kedisiyle karşı karşıya gelmiştim. Onu anında sevmiştim.

Verandaya çıkıp Azrail’in bahçemizdeki siyah akasyaya tırmanışını izledim. Şimdi altı yaşındaydı ve hâlâ her şeyden bitmek tükenmez bir tutkuyla nefret ediyordu, bense bu yüzden ona gerçekten hayrandım. Canım oğlum.

Soğuk sabah güneşinin altında kollarımı kendime doladım. Buradan yol dahi görünmüyordu, ağacın içinde gevezelik eden tek kakadu papağanını saymazsanız etraf sessizleşmişti. Azrail kuşa öldüresiye bakışlar atsa da ağacın derinden yarılmış kabuğuna tırmanmaya yeltenmedi. Cebimdeki telefonuma uzanarak Azrail ile kılçıklı dallara tünemiş kuşun fotoğrafını çektim. Hemen bir açıklama ekledim:

Siyah Akasya Ev'e taşınma günü! Bu muhteşem çocuklar da onaylıyorlar! Tadilat güncellemeleri için internet siteme tıklayın!

#SiyahAkasyaEv #kakadu #Melbourne #azrail#cinayetevi

Son etiketi kullanma konusunda tereddüt ettim. Galiba biraz fazlaydı. Fakat fazlasıyla ziyaretçi trafiği yaratıp birkaç sponsor getireceği kesindi. Tadilatı belgeleyeceğime söz verdiğimden beri internet sitem yeniden ilgi görmeye başlamıştı bile.

Paylaş tuşuna bastıktan sonra otomatik olarak acı veriyor gibi görünen yoga pozları, karpuz salataları ve bir milyon kişinin beğendiği sahte dudak estetiği yapmayı öğreten bir videoyla dolu ana sayfamı kurcaladım. Başparmağım ekranın üzerinde durdu ve telefonu kilitleyip tekrar cebime sıkıştırarak kendimi bile şaşırttım. Bu yüz yaşındaki verandada dururken sosyal medyanın berbatlığını kurcalamak nedense acayip geliyordu. Doğru hissettirmiyordu. Sanki ev beni kınıyordu. Sanki içeri dönmemi, elma dilimlememi ve parlak saçlı çocuklarıma sevgiyle gülümsememi istiyordu. Ya da belki kocam beni öldürebilsin diye yatağında uyumamı.

Nihayet verandadan inerek kamyonu yöneldim ve kolileri taşımakla oyalandım. Şaşırtacak kadar çok eşyamız vardı ve çoğu bana aitti. Alışveriş sorunum vardı. Birazcık da alkol sorunum olabilirdi. Ve başka bir sürü şey daha işte. Hayatımdaki boşlukları bir sürü saçmalıkla doldurduğumu anlamak için terapist olmama gerek yoktu.

Sonraki birkaç saat boyunca kocamla birlikte kolileri indirip boşalttık. Kanepeyi indirdiğimiz anda Azrail sinsice içeri geçip öğleden sonranın geri kalanını bir yastığın üzerinde diğer mobilyaları sürüklememizi izleyerek geçirdi.

Kamyon boşalınca şoför koltuğunun altından altılı bira paketi çıkardım. Antidepresan alırken içki içmemem gerekiyordu

ama yapmamam gereken bir sürü şey daha vardı. Geçen hafta çift doz almıştım ancak Joe'nun haberi yoktu. Bilmediği çok fazla şey vardı. Tabii umursamıyordu bile.

Bana teşekkür edip biraya uzandı, ben kendi içkimi kafaya dikerken sağır edici sessizlikte ön verandaya yürüdük. Doktorumun sesi zihnimde çınlıyordu. Reçetemi yazarken birkaçını kaldırmış, “Bunları alkolle karıştırmaman gerektiğini biliyorsun, değil mi?” diyordu.

“Tabii ki!” diye alay etmiştim.

Joe tereddütle birasını benimkiyle tokuşturunca hafif bir şingirtı çıktı. “Eh...” diye başladı tuhaf bir tavırla, kasvetli ön bahçeye bakarken. “Başardık.”

“Evet,” dedim sertçe. “Kesinlikle başardık.”

Sessizlik. Artık iletişim kurmaya pek alışık değildik. Hâlâ konuşabiliyor olsak bile ne söyleyecektik ki? Ben belki nihayet gerçeği itiraf edebilirdim: Bu evi sırf markamı inşa etmek ve büyük kâr sağlamak için almamıştım. Evi yenilemenin bizi de düzelteceğini düşünmüştüm. Yan yana çalıştığımızı, vakur sessizlikte duvarları boyadığımızı veya renk kartelalarını incelerken bir birayı paylaştığımızı hayal etmiştim.

Bir süre sonra Joe gıcırdayan verandayı geçip içeride kayboldu. Takip etmeli miyim diye düşünürken gidişini izledim.

Ancak verandanın güneşin altında rengi atmış korkuluğuna yaslanmayı tercih ettim. Şişman bir saksağan sağımda ciyaklayarak bana boş, kırmızı gözleriyle bakıyordu. Yemek beklerken başını yana eğdi. Ben de ona gözlerimi kısarak karşılık verdim. Bu evde kırk yıldır kimse kalmamıştı. Kim bu kuşu besliyordu?

“Kusura bakma, dostum. Bende sana göre bir şey yok,” dedim ona.

Verandadan çıkarak içeri girdim. Saksâğan kıpırdamadan ve kınarcasına beni izledi. Ona dokunabilecek kadar yakın olsam da irkilmedi bile. Herhâlde komşuların beslemesine alıştı.

Azrail kanepenin sırtına tünemiş, Joe'nun Xbox kablolarıyla uğraşmasını izliyordu. Taşınmaya ikna olmadan önce ilk ısrar ettiği şey buydu: Kahrolası Xbox'ını çalıştıracak elektriği ve kablolu interneti bağlatacaktık. Bu yüzden iki hafta geç taşınmıştık ama en azından Joe buradaydı.

Televizyonu açınca modern teknoloji harikası devasa ekran, *The Brady Bunch*'takine benzer mutfak ve linolyum kaplama zeminle son derece zıtlık oluşturuyordu. Burada en son birileri yaşadığında seksenlerin başıydı. O tarihten beri ev zamanın içinde donup kalmıştı. Parlak, çağdaş mobilyalarımızın hepsi gülünç derecede uygunsuz görünüyordu ve bunu Joe bile fark etmişti.

Biraz suçlulukla gülümsedi. "Galiba bu ev daha önce Xbox görmemiş."

Biramdan bir yudum aldım. "O zamanlar televizyon var mıydı acaba?"

Joe kumandaya uzanarak sesi ayarlayıp kaşlarını çattı. "Evet ama sadece birkaç kanal vardı sanırım."

"Belki kadını bu yüzden öldürmüştür."

Joe az önce söylediklerime inanamıyormuş gibi ansızın gözlerini kapadı ancak omuzları suçluluk dolu kahkahasıyla sarsılıyordu. Kalbim coştı. Onu uzun zamandır güldürmemiştim. Joe'yu sessizce incelerken uzun zamandır ona ilk kez tam anlamıyla bakıyordum. Kocamın yavan bir yakışıklılığı vardı. Boyu ortalamaydı ve zayıftı, hatta bence *fazla* bile inceydi. Ona sürekli yemek yemeyi hatırlatmam gerekiyordu ve ben bir şey pişirmezsem ya hazır makarnalardan yapıyor ya da basbayağı aç kalıyordu. Uçmaktan, kalabalıktan, telefonla konuşmaktan ve gülme efekti kullanılan tüm televizyon programlarından korku-

yordu. Yaygın anksiyete bozukluğu olduğundan şüphelensem de tanı konulması imkânsızdı çünkü telefon açıp randevu alma fikri ödünü koparıyordu. Bu yüzden de telefon görüşmelerinin hepsini ben yapıyordum. Bu yüzden de benim gibi birine ihtiyacı vardı: O solgun ellerini ovuşturup paniklerken ben işleri hallediyordum.

Gözleri su mavisiydi, saçlarıysa gür ve parlak siyahtı. Queensland'den kaçtığımızda bir kamyon durağında durup saçlarını boyamış, sonra diplerini altı haftada bir boyamaya devam etmiştik. Doğal saç rengi açıktı, çok fazla kırpıştırdığı soluk kirpikleri ve neredeyse gümüşe çalan sarı saçları vardı. Siyah saç onda ağır duruyordu. Bugünlerde üzerinde her şey ağır duruyordu.

İnsanlar neden birlikte olduğumuzu sorguluyorlardı. Gergin barmen Joe. Ve Instagram fahişesi olan ben. Fakat gerçek, Joe'nun güzelliğinin altında gizliydi; o da benim kadar çirkin-di. Ve bu yüzden ona *bayılıyordum*. Kocamın kusursuz olmadığı konusunda ciddiydim. Benden daha çok sırrı vardı.

Biramın son yudumlarını içtikten sonra Joe, "Sence ev bizi burada istiyor mu?" diyerek beni şaşırttı.

"Ev mi?"

"Evet," dedi kısmen şakayla kısmen de ciddiyetle, güç alıyormuşçasına oyun kumandasını kavramıştı. "Bence bizden hoşlanmıyor."

"Bu ev bize bir servet kazandıracak," dedim ona, sonra da nazıkçe ekledim: "Bir milyon üç yüz bin dolar, Joe. Beacon'daki ortalama bir ev fiyatı bu. Yılda %35 artıyor."

Son kısmı kendime neşeyle sarılmadan söylemem mümkün değildi. *Yılda %35 artıyor*. Bu hesabı sağlıklı sayılacak kadar çok kez yapmıştım. Tadilat bittikten sonra en az altı yüz bin dolarlık kâr elde edecektim. Yani, edecektik. Joe ve ben.

“Birinin yapacak cesareti bulması gerekiyordu,” dedim kararlılıkla, “ve o, *biz* olduk.”

Formaliteler bitip tapu imzalandığında emlakçı Rodney Peake böyle dememiş miydi? “İçinde cinayet işlenmiş bir evi almak için belli türde bir insan olmak gerekir,” demişti sert bir sesle, onu hayal kırıklığına uğratmışız gibi konuşuyordu. “Bunu ben demiyorum,” diye mırıldanmıştı. Bu, onun düşüncesi olmayabilirdi ancak para kazanma konusunda hevesli olduğu kesindi. Dediğim gibi kocam da çirkindi, tek farkı bunu benden başka kimsenin bilmiyor olmasıydı.

Emlakçı onaylamıyormuş gibi bana bakınca neden yaptığımı bilmesem de gülümsemiştim. İki tane gösterişli S ve büyük, kıvrımlı bir L ile tapuyu imzalamıştım.

“Bir fincan çay için uğramayacaksınız öyleyse?” diye sormuştum adama tapuyu uzatırken.

Adam hızlıca imzasını atarken aslında kâğıda pek dokunmadığını fark etmiştim. Adam sanki kâğıt idrara bulanmış gibi hareket ediyordu.

Ya da kana.

“Hayır,” demişti kısaca. “Sanırım uğramayacağım.”

Kocama iyi geceler diledim. Kanepede otururken öyle kayıp görünüyordu ki kendimi durduramadım. Eğilip dudaklarından hafifçe öptüm, Joe da bana izin verdi. Tanrım, bunu özlemiştim. Yine de uzatmadım. Henüz olmazdı.

Gönülsüzce geri çekilerek odama yöneldim. Azrail’in peşimden gelmek üzere kanepeden atladığını duydum. Joe de tatlı tatlı, “İyi geceler,” diye seslendi.

Gıcırdayan merdivenlerden gülümseyerek çıkarken öpücüğü ve emlakçının söylediklerini düşündüm. İçinde cinayet işlenmiş bir evi almak için sahiden de belli türde bir insan olmak gerekiyordu. İnsan doğasının çirkin yanına aşina olmak şarttı. Ve

bunun için bir terapistten daha uygun kim olabilirdi ki? Her şeyi duymamış mıydım? Danışanlarımı büyük, kötü şeyleri söylemeye teşvik etmemiş, hatta *yönlendirmemiş* miydim?

Çoğu insan canavarları yatağının altına süpürürdü. Bense yorganı çeker ve yanıma yatmalarına izin verirdim.

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
<https://t.me/ayisigikitap>

BÖLÜM 2

Günün son danışanı Millerlardı. On yıllık evlilikleri parçalanıyordu ve buna fena hâlde minnettardım. Başarısız tek kişi olmadığımı görmek güzeldi. Son gözyaşı yüklü seans bittiğinde ıslık çalarak arabayı eve doğru sürecektim.

Kapıya açıp onları halıya, kanepeye ve en önemlisi kitabımın kapağına tam uyan açık pembe ve gri renkli ofisime alırken tereddüt ettim.

Dürüst olmam gerekirse son danışanlarım olan Vickerlar sinirimi bozmuşlardı. Seans on dakika önce bitmiş olmasına rağmen titrememi durduramıyordum.

Vickerlar. Genç bir çiftti. Yeni evlenmişlerdi ve o “harika bir seks hayatımız” var kokusunu yayıyorlardı. Daha iki seans yapmıştık. Çok fazla sorunları yoktu ve bunu söylediğimde biraz ukala davranmışlardı. Geçen hafta onlara, ofisten birbirlerini mıncıklayarak çıktıkları anda sönen ıslıl ıslıl bir gülümsemeyle

veda etmiştim. Sonra yorgun argın eve geçip yatakta kendi başıma televizyon izlemiştim. Joe fazladan nakit kazanmak için barda geç vardiyaya kalıyordu ki bu belki de şimdilik iyi bir şeydi.

Bunu düzeltebilirim, dedim kendime.

Bizi düzeltebilirdim. Düzeltecektim. Başaracaktım.

Ofisimin kapısında hızlı ve derin nefesler alarak diğer taraftan kapıyı çalan Amy Miller'ın hafif antiseptik kokusunu içime çektim. Başarabilirdim. Sadece bir sigara içmem gerekiyordu. Ve bir içki. Böylece sadakatsizlikleri, kredi kartı borçları ve içten içe kaynayan ortak öfkeleriyle hoş bir şekilde boka sarmış Millerlar beni yeniden mutlu edebileceklerdi.

Yüzümde kocaman bir gülümsemeyle kapıyı açtım, sarı pırlanta yüzüğüm parlıyor, öğleden sonra güneşinin sıcak bir altın rengine boyadığı pencere eşiğindeki çoksatan kitabım ışıltıyordu.

Mükemmeldi. Hem de her şey.

O kapıda durduğumda sanki kendimi takdim ediyordum: Kitabımdan pasajlar içeren Pinterest panolarını *hissedebiliyordunuz*. Su dalgası saçları ve karanlıkta dahi görülebilecek kadar beyaz dişleri olan yakışıklı bir kocam vardı. Bebek pembesi hırkam saçımın sıcak karamel tonunu ve yanaklarımdaki kırk üç dolarlık Nars allığı ortaya çıkarıyordu. Instagram'ın vücut bulmuş hâliydim. Sarah Slade. Kahrolası emrinize amade.

“Selam, çocuklar!” sırtarak onları içeri aldım. “Gelin, gelin.”

Çocuklar. Bunu *Teen Mom* dizisindeki ünlülerin terapistinden çalmıştım. Adam hastaların hepsine “çocuklar” diye sesleniyor ve alık, ağzı bir karış açık hödükler de bundan hoşlanıyor gibi görünüyorlardı. Adam *onların* dilini konuşuyordu, *güven* veriyordu, *katı ancak bağ kurulabilir* biriydi.

Richard, yaralı bir kuş kadar sessiz ve ağırbaşlı bir hâlde yanımdan geçti. Amy gerginlikle gülümseyerek piton derisi desenli

çantasını tutuyor ve tamamen çaresizlik kokuyordu. Üzüntülerini yiyip doyurucu bir tavuk çorbasıymışçasına yuttum, kapıyı kapadığımda *çok daha* iyi hissediyordum. Danışanlarım bana cevap bendeymiş gibi bakıyorlardı. Onlara yardım edebilirmişim gibi. Açıkçası en azından yalnızca bir süreliğine onları iyileştirebiliyordum. Sonuçta ben devasa bir yaraydım. Danışanlarımsa yatıştırıcı küçük yara bantlarıydı. Ancak eve, duygusal olarak bana uzak kocamın yanına döndüğümde yatakta uykusuz uzanıyor, karanlıkta nefes nefese ve çıldırmış hâlde kalana dek bütün yaralarımı deşiyordum. Ardından Instagram'da sağlık ve iyileşme hakkında basmakalıp bir saçmalık paylaşıp nefesimi tutuyor ve yaralarım kanamaktan sel olana kadar onları deşmeye devam ediyordum.

Instagram diğer bir yara bandımdı. Toksik olduğunun farkındaydım. Fakat ne kadar çok beğeni alırsam o kadar az kanıyordum.

Hiç kimse konuşmadığı için tuhaf bir sessizlik eşliğinde kapıdan koltuklara doğru geçtik. Beş kat büyütülmüş kitap kapağı duvarın tam ortasına asılı duruyordu. Mavimsi gri duvardaki kitabıma baktıklarını umarak arkama göz attım. Kaldırın kafanızı, kahrolasılar. Beni onaylayın. Övün beni. İçim bomboş. Doldurun şu boşluğu.

Amy'nin uyumlu som gümüş bilezikleri hoş bir şekilde şıngırdadı ve kadın oturduğu anda ben de aynı bileziklerden kendime de bir çift istediğime karar verdim. Ne yazık ki onları çıkarmıyordu. Ne yazık ki onları parfümlü bileğinden çıkararak her daim taşıdığı Balenciaga çantasının derinliklerine atmıyordu. Yanıma kâr kalacağını bilsem ikisini de çalardım.

Sonuçta eşyalarını çaldığım ilk danışanım olmazdı.

Sıska fenomenin tekinin sayfasında gördüğüm anda istediğim kadife sandalyeye geçtim. İyi günlerimde son danışanımı

akşam beşte kapı dışarı eder, bacaklarımı çocuk gibi sallandırır ve pencerenin önünde keyifle art arda sigara içerdim. Kötü günlerimdeyse midem eve dönmem gerektiğini söyleyene dek karanlıkta sert Şiraz şarabı içerdim.

Ve *gerçekten* kötü geçen günlerde dikkatsiz bir sarhoşa dönüşünce bina boşalana kadar beklerdim. Sonra da pencereyi açıp boğazım yanana kadar, “Sikeyim,” diye bağıırırdım.

Bugünün iyi mi yoksa kötü mü olduğuna henüz karar verememiştim.

Amy kanepede sefil bir hâlde kıpırdandığında gözlerim çantasına fazla odaklandığı için neredeyse Richard’a attığı suçlama dolu bakışı kaçıırıyordum. O seksi, siyah ve kan kırmızı Balenciaga Amy’nin dizlerinin üzerinde duruyordu. Bilezikleri üzerine yayılarak gümüş parıltılar saçıyordu. Tanrım, nasıl da istiyordum. O çantayı istiyordum. Bileziklerini istiyordum. Hepsini neredeyse fiziksel bir açlıkla istiyordum.

Gözlerimi çantadan ayırıp ayak bileklerimi üst üste koydum. Gülümsedim.

“Haftanız nasıl geçti, çocuklar?”

Kelime yüzünden neredeyse utansam da kullanmayı bırakmıyordum. Danışanlarım beyaz deri kanepemde oturuyorlardı, bense Kesinlikle Yargılamayan Anlayışlı ve Bağ Kurulabilir Terapist’tim. Sarah’nın hayatı yolundaydı. Sarah’nın evliliği güçlüydü. Sarah “çocuklar” kelimesini kullanarak, “Bu seni nasıl hissettirdi?” ve “Zor olmuş olmalı,” gibi cümleler kurardı. Sarah saatte yüz yirmi dolar alan bir *palavracıydı*.

“Maalesef pek iyi değildi,” diye söze başladı Amy, suratsız kocasına ters ters bakarken. “Şu anda iyi durumda değiliz.”

Bu iyi haberdi çünkü durumları iyi olsaydı beş parasız kalırdım.

Fakat yine de başımı anlayışla sallayıp bekledim. Doğrusunu söylemek gerekirse, günahları ne kadar rezil olursa olsun danış-

şanlarımı yargılamıyordum. İnanın bana, çok daha beterlerini yapmıştım.

Sonraki bir saat boyunca dinledim. Teşvik ettim. Açık uçlu sorular sordum. Bunlar derslerini bitirmediğim çevrim içi sertifikadan öğrendiğim sıradan şeylerdi. Sertifikanın kendisini almadan cevapların hepsini biliyor olmam komikti. Konuştuğumda birilerinin dinliyor olmasıysa daha komikti.

Çocukken insanlar beni sahiden şaşırtırlardı. Günlük konuşmalar, tabelasız sokaklara benziyordu. Ya yanlış şeyi söylüyor ya da hiçbir şey söylemiyordum. Çok geçmeden, söylediklerinde ciddi olmasalar bile doğru şeyleri söyleyenlerin çok sevildiğini fark etmiştim. Mesela kız kardeşim böyle biriydi. Pijama partilerinde koltuğa tüner ve zekice tek cümlelik esprileriyle araya girerdi. Bense oturma odasının kapısının arkasından onu dinleyerek zeki sözcüklerini bana aitmiş gibi tekrar ederdim. Tanrım, ne tuhaf bir çocuktum. Kız kardeşim ısrar etmeseydi komşu çocuklarının hiçbiri benimle konuşmazdı.

İnsanların olmamı istediği kişi olmadığımı biliyordum çünkü yargılamalarını ve kınamalarını damarlarıma kadar hissediyordum. O yüzden yavaşça kendimi çekmeye başlamış, ne sınıf arkadaşarımla ne de ödevlerle alakadar olmuşum. Fakat içten içe *açlıktan ölüyordum*.

Sonra Joe'yla tanışmıştım. En tuhaf şeyleri söylediğimde bile umursamayan şirin Joe'yla. İlk buluşmamızda öyle gergindim ki *Forensic Files*'ın en sevdiğim bölümlerini uzun uzun açıklamıştım. Ve o dinlemişti. Sözüm bittiğinde nazikçe telefonunu elime tutuşturmuştu.

“Bunları izle. Hoşuna gidebilir,” demişti çekinerek. “Gerçi çok fazla beğenen olmuyor.”

Birkaç tane YouTube videosu göstermişti. Başta neye baktığımı çözememiştim. Sonra anlamıştım: sansürsüz köpek balığı saldırı videoları.

Açıkçası büyülenmişim. Hem videolar hem de onları gösteren güzel, soluk çocuk yüzünden. Joe yalnızca benim için yapılmış bir *öğün* gibiydi.

Joe. Tanrım, o çocuğu resmen *yiyip bitirmiştin*. Tuhafliklarımız paylaştığımız birer sır gibiydi: Deliliklerimizi saklamak zorundaydık. Ben ve Joe. İki ucube.

Ancak şimdi sevgili kocamın kendini *benden* çekmeye başlamasını izliyordum. Başımı neredeyse şiddetle iki yana sallayıp ellerim beyaza dönene kadar koltuk kolçaklarını sımsıkı tuttum. Joe'yla aramızdakiler bitmemişi. Onu, *bizi* bu kadar kolay bırakmayacaktım.

16.58. Mükemmel. Gösteri sona erdi, *çocuklar*. Bilgelik dolu bir veda sözü etmenin vakti gelmişti. Kitaplarım o sözlerle dolu olduğundan ön lobuma uzanıp birini çıkarmaya çalıştım. Ve elbette hatırlayamadım. Ağzımı açıp kapadım. Siktir. Bir dakika.

Neydi sahi? Evlilik bölümündeki o harika cümle. Birinin viral bir Twitter gönderisine dönüştüreceği kadar popüler olan. Vazgeçmemekle falan alakalıydı.

Millerlara dişlerimi göstererek güldükten sonra saate bakma numarasıyla telefonumu çıkardım. Ama aslında Google'ın uyuşturucu müptelası erkek kardeşi Bing'e, *Sarah Slade+kitap+vazgeçmek* yazıyordum.

Nihayet buldum.

“Her zor geldiğinde vazgeçerseniz,” dedim aheste aheste, cümlelerin devamı yerine otursun diye arkama yaslandım, “evliliğiniz çok kısa sürer.”

Etkili olmadı ve bunu hepimiz hissettik. Repliğini mahvetmiş bir oyuncu gibiydim. Ancak duygularım, düzelmeyecek kadar

karmakarışık. Ardından gelen dayanılmaz sessizlik esnasında Richard inanılmaz tuhaf bir şey yaptı. Boğazını temizleyip gözlerimin içine baktı. Gerçekten baktı. Hastalık arayan doktor gibi yüzümü inceledi. Kendimi yakalanmış, açığa çıkmış gibi hissettim. Ve bir anlığına içimi görebildiğini düşündüm. Yarım saate kafaya dikeceğim Şiraz şarabını görüyordu. Bu akşam düşünmeden satın alacaklarımı görüyordu.

Aniden kalkarak Millerları neredeyse kapı dışarı ettim.

“Ağırdan alın, çocuklar,” diye saçmaladım onları geçiştirerek. Kendimi kaybetmek üzereydim. Sarah Slade görüntümün altından kayıp gidiyordum. Bu gösteri sona ermişti. Amy bana son bir tuhaf bakış attıktan sonra kocasıyla beraber köşede gözden kayboldu. Gittiklerini izlerken tükenmiş ve hiçliğe bakar hâlde kapıda kaldım.

“Sarah?”

Of, kahretsin. Doğrulup Emily’ye kendiliğinden gülümsedim. Ofisi benimkinin hemen karşısındaydı. Kapısını hafif bir *tık* sesiyle kilitleyip endişeli gözlerle beni süzerken birkaç adım ötede duruyordu.

“İyi misin, tatlım?”

Kayıp ve yas terapisti olarak bu soruyu çok fazla sorduğunu tahmin ediyordum. Fakat nedense sesi samimi geliyordu.

“İyiyim!” diye seslendim biraz fazla neşeli bir şekilde. Emily lavanta kokuyordu ve bilek boyunda şal desenli eteklere ve sandaletlere düşküncü. İnsana annelik duygusu aşıyordu. Vücudu kareydi ve iri yapılıydı, sarı saçlarını ise at kuyruğu kadar kalın bir örgü yapmıştı. Hareketleriyle konuşması nedense sakinleştiriciydi. Sesi berrak, gözleri mahmurdu. Onunla görüşmek için sıraya girdiklerine şaşırmamak gerekti.

“İyi akşamlar!” dedim ona.

“Sana da.” Sıcacık gülümsedi. Elini kapı kolundan çekti ve omzuma dokunup hafifçe vurarak beni şaşırttı. “Bir ihtiyacın olursa seslen, olur mu, tatlım?”

Gözlerim yaşlarla dolunca görmesin diye başımı çevirdim. Ona teşekkür edip yeniden ofisime daldım. Sarah’nın arabası otoparktan ayrıldığı anda içki dükkânına koştum. Gece yarısı olduğunda kendimden geçmiş bir hâlde yine ofisin penceresinden dışarı bağıracağıma epey emindim.

BÖLÜM 3

Aniden uyanarak, *Ofisimde biri var*, diye düşündüm. Kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki karanlıkta öksürmemeye yol açtı. Ofisimin kapısı tamamen açıktı, koridor arkasında bir timsahın boğazı misali uzanıyordu. Bir bok göremiyordum. Fakat bir şey duyuyordum.

Karanlıkta gözlerimi kısıp nefesimi tuttum. Sonra yeniden o sesi duydum: Koridordan yavaş yürüyen birinin ayak sesleri geliyordu. Sandalyemde, yuvasından düşmüş ve aç kedinin gelmesini bekleyen bir kuş gibiydi yüzüm, açık kapıya dönük hâlde donakaldım.

Hızla ayaklanınca sandalyemden hain bir gıcırta çıktı. Ayak sesleri ansızın durdu. Beni duymuştu. Biliyordum. Pencerede donup kaldım, ay ışığı odaya süt rengi bir ışık yansıtıyordu. Ne zamandır uyuyordum? İki şişe Şiraz küçük askerler gibi ayaklarımın dibinde sessizce beklerken yarısı boş olanı elime aldım.

Bu şekilde o kadar uzun süre bekledim ki başım devasa bir akşamdan kalmalığın doğum sancılarıyla zonklamaya başladı.

Boş olan diğer şişeye baktım, o da eleştirip suçlar gibi bana bakıyordu: *Bunu hayal etmediğine emin misin, Sarah? Bu akşam beni dibine kadar içtin ve ofisinde sızdın. Ve ilaç alırken içmemen gerek, unuttun mu?*

Karanlıkta ona kadar saydım. Ardından sesi yine duydum: Bir ayak, ofisimin eşiğine adım atıyordu. Parmaklarım dehşetle hissizleşti, kalbim tek bir kez şiddetle attı. Birisi *tam buradaydı*.

Masama doğru aceleyle ilerleyip lambayı bulmaya çalıştım, tam o sırada karanlıktan bir adam çıktı. Çığlık çığlığa sendeleyerek kitaplığıma doğru çekildim, kendimi savunmak için şişenin ağır ucunu çevirdim. Kırmızı şarap gevşek şişe mantarından dökülerek kan sıçraması misali çeneme ve yakama aktı.

“Çık *dışarı*! Git buradan!”

Adam içeri girip ofisin ışıklarını yaktı. “Bayan Slade?”

Şaşırtıcı derecede gençti. Yirmilerinin ortalarındaydı, gözleri sertti, inanılmaz uzundu ve omuzları hafif kambur duruyordu. İleri doğru taradığı saçları sol gözünün üzerine düşüyordu. Doğal olmayan, cırtlak bir sarıydı; siyah dipleri görünüyordu. Berbat görünüyordu. Bu adamı daha önce görmemiş olsam da giydiği gömleği tanımıştım. Barut rengiydi ve sol cebinde bir logo vardı: Kaliteli Ofis Temizliği. Uzun kollu gömlek adama fazla küçük geliyor, manşetleri kollarının alt kısmında duruyordu.

Şişeyi bırakıp titrek bir nefes verdim. Ofis temizlikçileri buraya her cumartesi ve çarşamba sabahı gelir, ben sekizde gelmeden önce işlerini bitirirlerdi. Kahretsin, yoksa saat çoktan beş mi olmuştu? Temizlikçiler gelmeden buradan ayrılmak üzere alarm kurduğumu biliyordum. Hep kurardım. Siyah Akasya Ev ofisi-me yalnız on dakika uzaklıktaydı.

Adam sorgulayıcı, yarım bir gülümsemeyle baktığında küçük bir adım geriledim. Ya beni kandırmak için üniformayı çaldıysa? Ya beni gözetliyorsa? Beni takip etmesi için tutulan ilk kişi olmazdı.

“İyi misiniz?”

“Elbette,” dedim otomatik olarak. Aslında parmaklarım öyle titriyordu ki onları cebime sokmak zorunda kaldım.

“Siz Sarah’sınız, değil mi?” diye sordu sabırla. “Ben geçen hafta işe başladım. Deli doktorlarının çoğuyla henüz tanışmadım.”

Kitabımda, havadan sudan konuşmakta uzmanlaşmaya ayrılmış *koca bir bölüm* vardı! Ama yine de ne halt diyeceğimi bilmiyordum. Saat daha çok erkendi.

“Benim hanım sizin kitabınızı okudu.” Sırıttı. “Burada çalışacağımı söylediğimde çok mutlu oldu.”

Yüzüm, örümcek ağının içine girmişim gibi kaşınıyordu ve kalbimin güm güm atışı dinmiyordu. Zayıfça, “Teşekkür ederim,” diyerek adamın gitmesi için Tanrı’ya dua ettim. Bu işe nasıl girdiğini merak ettim. Bu adamda Beacon’ın üst orta sınıfı havası yoktu. Ayrıca genelde babanın şantiye şefi olduğu ve kendisi bok gibi para kazandığı için annenin çalışmasına gerek duyulmadığı bu bölgede çok yaygın olan hafif zengin Avustralya aksanını duymuyordum. Tabii herhangi bir Avustralya aksanına zengin denilebilirse. Ne de olsa İngiliz kuzenlerinin indirimli bir versiyonu gibiydi.

Fakat bu adamınki hakiki Avustralya aksanıydı. *Cicim, bi’tanem, kanka, herif, harbi, n’aber, n’apıyon* gibi ifadeler kullanan cinstendi.

Açıkçası *benim* aksanım da böyleydi. Babam araba tamircisiydi, annemse evlere temizliğe giderdi. Fakat babam asla işini sürdüremez ve hep haklı öfke bulutu içinde eve bir hışım girerdi. Sonuçta, biz de dâhil her şeyden vazgeçmişti. Yanında arabayı

ve öz saygımı götürerek gitmişti. Annemi şaşkın, beş parasız ve marketteki kasiyer haftalık alışverişimizi hesaplarken nefesini tutar hâlde bırakmıştı.

Beacon sakinlerinin beni hor görmeleri için başka bir neden sağlamaya niyetim yoktu. O yüzden Nicole Kidman'ın aksanını çalmıştım. Kulağa hoş gelen, hafif üst sınıfa ait ahengini beğenmiştim. Ağzımda iki ayrı aksanın kavga ettiğini hissedene kadar kadının YouTube'daki röportajlarını defalarca izlemiştim. Fakat taklit etme konusunda çok becerikliydim. Hatta muhteşemdim. Ve o işçi sınıfı aksanını kanatarak nihayet içimden akıtmıştım. Ne var ki sinirlendiğimde yine ortaya çıkıyordu. Şimdi olduğu gibi.

“N’apıyon burda?” diye sordum, yüzüm öfkeyle yanarken.

“Sarah Slade.” İsmimi, şarap tadımlar gibi dilinde döndürdü. Düzenbazlığımı biraz olsun fark ediyor mu diye düşündüm. İslî böğürtlenin ve korkunç yalanların tadını alıyor mu diye merak ettim.

Belli ki almıyordu çünkü başını onaylarcasına salladı. “Güzel isim.”

Hızla tuhaflaşan sessizlikte bekledik. Aynı zamanda bu sessizlik tehlikeliydi de. Yani benim için.

“Ben olsam deli doktorluğuna katlanmazdım.” Burnunu çekti. “*Kim* ne diye bu işi yapmak ister anlamıyorum.”

Dalıp gitmiş olmalıydım çünkü dikkatimi çekmek için parmaklarını şıklattı. Çoktan geçmediyse bile şimdi sınırı geçmişti. Tavrında çirkin bir şeyler vardı. Alaycı. Sanki ben alık bir öğrenciydim, o da ukala okul müdürü.

Gözlerimi kapayarak kendimi sakinleştirdim. Şu anki durumu birilerine anlatma ihtimaline karşın bu şerefsize kibar davranmak zorundaydım. Diğer temizlikçilerle birlikte, işten sonra otoparkta sigara içip bizim yaptığımız gibi dedikodu yapıyorlar mıydı?

Bayan Slade'i ofisinde uyurken yakaladım, diyecekti sigarasını tütürürken. Bütün gece içtiğine epey eminim.

Temizlikçi arkadaşları bir grup böcek misali etrafına üşüşecekti. *Bahse girerim kocası yüzündendir. Tabii bir de satın aldığı cinayet evi var.*

Başka bir kitap yazması gerektiğini duydum, diyecekti bir başkası, neşeyle bir fırt çekerken. Fazla baskı altında hissetmiştir.

Durum kötüydü. Çok kötüydü. Dehşet içinde zırhımı kuşanıp çenemdeki şarap damlalarını silerek gerindim.

“Tanrım, uyuyakalmış olmalıyım.” Üstüne bir de, *Çok aptalca, değil mi? Senin böyle içeri dalman. Benim öyle sandalyemde yamulmuş ve seni ölümüne dövmeye hazır hâlde olmam*, diyen yarı şakacı bir gülümsemeyle baktım.

Adam dosdoğru ayağımın dibinde duran boş şişeye bakarak bir kaşını kaldırdı. Kalbim sıkıştı ve bir an için keşke kafasına *vursaydım* diye düşümdüm.

Bu işe *ihtiyacım* vardı. Kitabın telif ücreti endişe verecek kadar düşüyordu. Bir sonraki kitabı yazmakta zorlanıyordum. Ve büyük miktardaki ipotek borcumu Joe’nun cüzi barmen maaşı, çaresizce minnettar olduğum birkaç Instagram sponsorluğu ve Merhamet Topluluğu’ndaki işim karşılıyordu.

Burada dokuz aydır çalışıyordum. Müdür Adria pat diye, “Kitabını okudum!” demeden önce elimi bir an fazla sıkınca işi kaptığımı anlamıştım.

İnternet sitelerine göre Merhamet Topluluğu “en profesyonel standartları” koruyordu ki bu tamamen saçmalıktı. Çünkü araştırmalarını yapmış olsalar bu işe asla giremezdim. Verdiğim iki referansın Gumtree’den² kiraladığım aktörlere ait olduğunu

² Kullanıcıların, ikinci el eşya satışı, iş fırsatları ve hizmetler için ilanlar verdiği bir çevrim içi pazar yeri. -çn.

fark ederlerdi. Kişi başı elli dolar tutmuştu. Ve sadece birini aramışlardı.

Adam kapımda ayak sürüdü. “Zaten vakit geç oldu,” dedi ilgisizce, “kocanız merak etmiştir herhâlde...”

Ona şüpheliydim.

Joe’yu saatlerdir düşünmemişken şimdi sırf çözmek gereken başka bir sorun olduğu için ön lobuma saplanmaya başlamıştı. Joe’yu görmezden gelerek Geveze Temizlikçi ve bu durumdan suçlu görünmeden kurtulmak gibi daha acil sorunlara odaklandım.

Sonra bir anda aklıma geldi. Masamda, kendinden utanıyormuş gibi yüzüstü duran telefonu aldım.

JOE: Eve geliyor musun gelmiyor musun?

JOE: ???

JOE: Neyse ben Andy’nin yanına gidiyorum.

Yüzümü buruşturarak mesajları kapadım. Joe’yla bana katlanabildiği zamanlardan kalma bir fotoğrafımızın olduğu ana ekranda saat 03.07’yi gösteriyordu.

Telefonu hafif bir tık sesiyle kapadım. “Sabahın üçü,” dedim ona. “Temizlikçiler genelde beşte geliyorlar.”

Hayal mi görmüştüm yoksa irkilmiş miydi? Karmaşadan çıkmak ve kontrolü yeniden elime almak için bir çıkış yolu görmüştüm. “Bugün biraz erkencisin.”

Suçlamada değil beyanda bulunmuştum. Fakat suçlamaya benzediği ortadaydı. Belki de bu yüzden gözlerini kısmış, sırtını dikleştirmişti. Adam omuz silkip elini ceplerine soktu. “Halletmem gereken birkaç iş vardı.”

Gözleri ufak bir yağmur bulutu misali havada asılı kaldı, ben se uzanıp gerçeği çekip çıkarmak istedim. Ancak adam çoktan arkasını dönmüştü, eşikten çıkan kısık gıcırtı tenimi kaşındırdı.

Halletmem gereken birkaç iş vardı.

“Hey?” diye seslenince adam kaskatı bir hâlde durdu. “Bana adını söylemedin.” Döndüğünde gözlerindeki soğukluk beni şaşırtmıştı. Cevap vermesini beklerken kafa derime bir ürperti yerleşti.

Adam ellerini kotunun ceplerine sıkıştırdı. “Adımın ne önemi var?”

Tamam, işte şimdi gerilmiştim. Bir adım geriledim. “Buraya geldiğinde kapımı açtın mı?” Sesim sert çıkmıştı, suçlama doluydu.

“Hayır,” dedi kesin bir sesle. “Zaten açıldı.”

Ama ben kilitlemişim. *Hatırlıyordum*. Emily gittikten sonra içki dükkânına koşmuştum, ardından sessizce ofisime içkiyle döndüğümü hatırlıyordum. Kapımı kilitlemiş ve kendimi pencerenin önüne atmıştım.

Adam buraya gelmişti. Bunu hissedebiliyordum. Ben *uyurken* içeriye bakınmıştı.

Halletmem gereken birkaç iş vardı.

Tam olarak ne gibi bir işti bu? Ofisime sızıp bu konuda yalan söylemek gibi mi? Sıvışmadan önce soğuk bakışları şarap şişelerinde oyalandı. *Dikkatli ol*, diye uyarıyordu gözleri. *Senin de sırların var*.

Bu işten olursam...

O yüzden ağzımı kapayıp karanlığın içinde kaybolmasına izin verdim. Ay ışığının altında beklerken onun sırrını saklayacağımı bilerek masama tutundum.

Ve onun da benimkini saklaması için dua ettim.

BÖLÜM 4

Herkesin yerleşik, güvende ve bu konuda aşırı ukala olduğu Beacon'a hoş geldiniz. Buraya ev dediğime şaşırmaya devam ederek ayın aydınlattığı sokaklarda arabayla ilerledim. Nüfusu neredeyse iki bin olan Beacon'da trafik lambası yoktu. Burası, anneler limon kokulu çamaşırlarını asarken ve babalar kasabanın tek barında neşeli gruplar hâlinde toplanırken çocukların bisikletleriyle bakkala gittiği tek yollu bir kasabaydı.

Gerek olmadığından çocukların belli bir sokağa çıkma yasağı yoktu. Burada karanlıkta tehlike beklemez ve hoşgörülü komşuların çözemediği hiçbir sorun çıkmazdı. Sinemalarla alışveriş merkezleri yarım saatlik araba yolculuğu kadar uzaktaydı, büyük şehre gitmeyeyse nazikçe karşı çıkılıyordu. Çocuklar dış etkenlerden ayrı büyüyorlardı ve dikkatleri öyle dağıtılıyordu ki bunu doğru düzgün fark etmiyorlardı. Tırmanacak bir sürü

ağaç, katılınacak kriket takımları, içinde su sıçratacak havuzlar ve koşturup duracak bol bol alan vardı.

Bu kasabada ev satın almak için sırada bekleyenler var, demişti emlakçı bize. Boşuna değildi. Burada yaşamaya parası yetenler yalnızca uzun zaman önce emekli olmuş, çocukları ölmelerini beklerken günlerini bahçıvanlıkla ve otuz yıllık komşularıyla sohbet ederek geçiren yaşlı çiftlerdi.

Çocuklar burada yavaş büyüyorlardı, hatta bazıları güç bela büyüyordu. İki yıl önce annesi öldüğünde meslektaşım Becky'ye, üç katlı Yunan tarzı evi miras kalmıştı. Şimdi haftada üç gün çalışıyor, geri kalanında tenis oynuyor ve bu neslin ne kadar haklı olduğu hakkında hararetli tartışmalar yapıyordu. Josh adında bir oğlu vardı ve Becky öldüğünde iki milyon dolarlık ev ona kalacaktı, kasaba tek bir uzun soy kütüğü hâline gelene dek Beacon döngüsü tamamlanacaktı.

Ben Queensland'de, ter ve duman kokan, bok gibi iki yatak odalı bir evde büyümüştüm. Kırk derecelik yaz günleri öyle perişan geçerdi ki kolunu arabanın camından çıkarmak fırına sokmuşsun hissi verirdi. Küçük çocuklar marketlerde pusetlerin içinde kıpkırmızı suratlarla ağlarken yorgun anneleri rulo yaptıkları kâğıt parçalarıyla kendilerini yelleyip yazın biteceği günleri iple çekerlerdi.

Sokağımızda yaşayan diğer yoksul aileler gibi bizde de klima yoktu ve hızlı, soğuk duşların dahi yardımını olmazdı. Beş dakika sonra burnundan, dizlerinden, koltuk altlarından terler akarken bir saat sonra zonklayan bir baş ağrısıyla sersem hâlde uyanana kadar sert, karo zemine uzanırdın.

Fakat zengin çocukların hayatları kolaydı. Klimalı evlerinde saklanırlar ya da pırıl pırıl havuzlarına girip yenilenmiş, tertemiz ve serinlemiş hâlde çıkarlardı ve Tanrım, bu yüzden onlardan nefret ederdim.

Becky çocukların bugünlerde her şeye sahip olmasına söylenirken ben aslında yüzünü yumruklamak istiyordum. Dedenle ninen yüz yıl önce, yepyeni bir araba üç haftalık maaşla alınırken ve üç katlı, futbol sahası kadar arka bahçesi olan Yunan tarzı evinizin borcu on yılda ödenirken aile evinizi satın aldığı için şanslı değil misin sence, tuzu kuru fahişe? Senin ve Beacon'ın diğer torunlarının hiçbir zaman ipotekle, borçlarla uğraşmayacak ve dünyanın geri kalanı için işlerin nasıl gittiğini bilmeyecek olması ne büyük şans, değil mi?

Bazılarımız buraya gelmek için canla başla çalışıyor, Becky. Bazılarımız her türlü yolu deniyor.

Yavaşça nefes verip ay ışığıyla yıkanmış sokağa girdim. Beacon'da hayat yıllardır korunaklı ve güvenliydi. İnsanlar iki haftada bir kasaba toplantılarına katılır, çitlerin üzerinden sohbet eder ve şımarık çocuklarının okaliptus kokulu sokaklarda kriket oynamalarını izlerlerdi.

Bu yüzden Siyah Akasya Ev'deki cinayet kocaman, kahrolası bir şok yaratmış olmalıydı. Bu, nedense beni gülümsetiyordu. Bir süreliğine de olsa o evin yeni sahibi olduğuma seviniyordum.

Buraya taşınmadan önce Joe ile iki yıldır Mitchell, North Melbourne'de yaşıyorduk. Petrol ve umutsuzluk kokması, sokaklarında renk olmaması ve kasabanın tamamının *sinirli* görünmesi dışında Mitchell'la ilgili söylenecek bir şey yoktu. Tanrım, o kasabadan nefret etmiştim. Her gün işe gitmem bir saat sürüyordu. Bazen Beacon'ın ana caddesine park ediyor, temiz havayı içime çekiyor ve diğerlerinin nasıl yaşadığını öylece izliyordum. PeakeEmlak.com'da ilanı gördüğüm anda Siyah Akasya'yı satın alma ihtimaline atlamıştım.

SATILIK SİYAH AKASYA CİNAYET EVİ

*Murder House Flip*³'in bütün bölümlerini izlediğimden tadilatların hepsini belgeleyip bir ton para kazanabileceğimi biliyordum. Markamı büyümek için harika bir yol gibi gelmişti: *Ben Sarah Slade! İnsanları tamir ederim. Şimdi de bu kahrolası cinayet evini tamir etmemi izleyin!*

Ayrıca Beacon pazarına girebilmem için bu, elime geçen tek fırsattı. Evet, düşünmeden satın almıştım ama zekice bir hamleydi. Daha ayrıntılı kontrol listesine göz atmadan bavulumu toplamaya başlamıştım bile. Şimdiyse buradaydım, bu kasabanın kan bağına hastalık gibi sızmıştım. Evi satın aldığımı söylediğimde Becky, açıkça yüzünü ekşitmişti, bense neşeli gülümsememi bastırılmışım.

“Şey...” diye gevelemişti. “Eh... Mahalleye hoş geldin.”

Fakat gözleri, *Bizden değilsin. Asla da olmayacaksın*, diyordu.

Karanlık sokakta ağır ağır ilerleyip temiz gece havasını içime çektim. Beacon'da, Avustralya çalılıklardaki o aromalı ıslak orman kokusu vardı. Hiçbir şeye benzemiyordu. Pencereyi açıp nefes aldığınızda çan kuşlarının parlak, ahenkli seslerini, coşkun fırça çalılarının üzerindeki yalıçapkınlarının kıkırtısını duyabiliyor; yaz güneşi altında, uzun şeritler hâlinde kabuklarını döken okaliptus bitkilerinin pürüzsüz, beyaz gövdelerini görebiliyordunuz.

Okaliptusların beyaz gövdeleri ay ışığının altında parlarken boş sokağa göz attım. Herhangi bir komşu çocuğu, köpek gezdirici, hatta geçen hafta taşındığımızdan beri evden çıkan tek bir araba bile görmemiştim. Joe kendimizi tanıtmamız gerektiğini söyleyip duruyordu ancak ben, komşuların bizden kasten uzak durduğunu düşünüyordum. Emlakçı böyle iddia etmiş-

³ İçinde cinayet işlenmiş evlerin satın alınarak tamir edilmesini konu alan televizyon programı. -çn.

ti. Boğazını temizleyerek sıradan bir sesle, “Siyah Akasya Ev, Beacon’ın hassas noktasıdır,” demişti. O zamana kadar tapuyu çoktan imzalamıştık. “Burası titiz, eski bir mahalledir, pek yeni gelen olmaz.” Bu sözcükleri üzerine yüzünü ekşitip, “Komşularla gerçek sorunlarınız olmaz ama olursa...” deyivermişti.

Joe emlakçıya telaşla bakakalıp bana imalı imalı gözlerini dikmişti. Kocam iki şeyin korkusuyla yaşırdı: insanların kirli geçmişimizi öğrenmesi ve sevilmemek. Mahallenin dışlananları olmamız yakinken Joe’nun sözünden döneceğinden endişeleniyordum. Emlakçı Joe’nun yüzündeki ifadeyi görmüş olmalıydı çünkü yaltak bir gülümsemenin ardından, “Eh, komşular bunu sorun ederse artık bu konuda pek bir şey yapamazlar, değil mi?” demişti.

Whitmanların yaşadığı üç katlı İspanyol Rönesansı tarzındaki evin önünden geçtim. Kırmızı kilden çatısı, buz pembesi laleleri, baloncuklu melek figürlü çeşmeleri vardı. Burası Janet Campbell’in, evimdeki cinayet girişiminden sonra kaçtığı güzel evdi.

Beni öldürme. Beni öldürme. Beni öldürme.

Kız pişmiş topraktan yapılma kapılarında bayıldığında dehşet içindeki Whitmanlar, onu hastaneye yetiştirmişlerdi. Kırk yıl sonra Whitmanlar hâlâ burada yaşıyorlardı. Evin önünden geçerken ağaçların gölgeleri arabanın üzerine düşerek beni ürkütücü karanlıkta bıraktı.

Siyah Akasya Ev sokağın en sonundaydı. Janet’in bu yoldan Whitmanların evinin güvenliğine doğru kaçması iki ya da üç dakika sürmüştü olmalıydı. Ayaklarının çıplak olduğu ve başından darbe aldığı düşünülünce belki daha uzun sürmüştü bile olabilirdi.

Beni öldürme.

Yolun sonuna varınca ayağımı gaz pedalından kaldırdım. Karşımda, farın ışıklarıyla aydınlanmış Siyah Akasya Ormanı duruyordu.

Onun hemen yanında yaşama fikri beni heyecanlandırıyordu. Cumartesi akşamlarını burada koşarak geçirmeye karar verdim. Belki iyi bir günümüzde Joe'yla ara sıra piknik bile yapabilir-dik. Ancak bu, orayı bizzat görmeden önceydi. Siyah Akasya Ormanı, bataklığa dönüşmüş ağaçlıklardan ve etobur bitkiler-den oluşan girilmez bir karmaşaydı. Geçen hafta işten sonra oraya park etmiş, arabayı kilitlemiş ve bel hizasına gelen kapıya tırmanmışım. Siyah akasya ağaçları kalan ışığı anında yutmuştu ve soğuk hava beni titretmişti.

Siyah yolda kararlılıkla yürümeye devam ederken kollarım-daki tüylerin uyarı niteliğinde diken diken olduğunu fark etme-meye çalışmışım. Tepede bir yerde bir kakadu, yaralı bir çocuk gibi bağırmıştı. Vahşi bir hayvanın karanlık boğazından içeri yürüyormuş gibi hissetmişim. Döndüğümde, daha önce orada olmadığından emin olduğum gri dağ sakızı ağacıyla çarpıştım. Kuş bağırmaya devam ederken kararmış dalları yüzümü çizmiş-ti ve ormanın, beni tutup gitmemi engellemeye çalıştığına dair tuhaf bir hisse kapılmışım.

Sonra koşmuştum. Arabama kadar koşmuş, düşen dallara ve yumruğumdan büyük taşlara takılmışım. Sendeleyerek arabaya ulaştığımda hava tamamen karanlıktı ancak orada sadece birkaç dakika kaldığıma epey emindim.

Şimdi oradan her geçtiğimde rahatsız edici bir his duyuyordum.

Ön camdan ormana bakarken farlar ağaçların arasındaki bir çift sarı gözü açık etti. Muhtemelen keseli sıçandı. Yavaşça gaza basarak direksiyonu sarmaşıkların yuttuğu, GİRİLMEZ tabelası gibi zayıf bir uyarı taşıyan, paslı kapıya doğru çevirdim. Eve gi-riş yolu aşırı uzundu. Akşamdan kalma olup işe geç kaldığımda arabayla orayı geçmek yirmi saniyemi alıyordu.

Yoldaki çukurları görmek için uzun farlarım açık hâlde ağır ağır ilerledim. Tavşanlar ön bahçede ışıktan kaçarak koşturuyorlardı.

Siyah Akasya Ev, bir tablo kadar hareketsizdi.

Motoru kapayıp kirli ön camdan dışarı baktım. Dört gündür buradaydık ve her biri bir öncekinden zorlu geçmişti. Tadilatın acımasız gerçekliği üzerime çullanmışken Joe ile ilk evimizi almanın heyecanına tutunmakta zorlanıyorduk. Joe çatının çürüdüğünü düşünüyordu. Evin tamamını tamir etmeyi beklemiyorduk ve banka hesaplarımızın bundan mutlu olmayacağı barizdi.

Artan kaygıyla kasvetli araziye bakarken direksiyonu boğacak kadar sıkı kavradım. Whitmanların serveti bir buçuk milyon dolar, diye hatırlattım kendime. Tadilatlar bittikten sonra *birisi* bu evi alacaktı. İçinde cinayet işlenmiş bir sürü ev, sorunsuz satılmıştı. Paramızı ikiye katlayacaktık. Hatta belki üçe. Her şeyi tamir edecektik ve ben, biraz renk katsın diye ön bahçeye bir gül bahçesi yapacaktım. Mercan kırmızısı ve soluk şeftali rengi küçük dokunuşlar olacaktı. Bu ölü, kederli arazinin kasvetiyle savaşmak için ne gerekiyorsa yapacaktım.

Karanlık sabaha adım attığımda hava buz gibiydi. Çantayı hızla omzuma atıp anahtarlarımı dirseğimin altına sıkıştırarak kollarımı kendi belime doladım. Gözlerimi gölgeli zeminde tutarken ekidne deliklerine düşüp boynumu kırmamaya özen gösterdim. Ne kötü bir ölüm şekli olurdu ama.

Ön kapıyı açarak karanlığa girdim. İçerisi çok soğuk olsa da beni şaşırtmıyordu. Burada, gürleyen ateşin dahi düzeltemeyeceği buz gibi bir rutubet vardı. Şöminenin yanında duraksayarak ateş yaksam mı diye düşündüm. Evdeki en sevdiğim şeylerden biri bu şömineydi. Viktoryen Dönemi'ne aitti, dökme demirdendi, at nalı şeklindeydi ve üzerinde *art nouveau* akımına has desenler bulunuyordu. İşten eve döndüğümde onu yakmayı

alışkanlık hâline getirmiştım. Fakat şu anda uğraşamayacak kadar üşümüştüm. Yanından geçip ürpererek bayat havayı içime çektim. Hiçbir kahrolası pencereyi açamıyorduk ve bu kadar büyük bir ev için şaşırtıcı derecede az pencere olduğu kesindi. Oturma odasında sadece bir tane vardı, kuzeye bakıyor ve çürük kokuyordu. Yıllarca aşınmanın ardından ahşabı öyle kötü eğrilmişti ki değiştirmek gerekecekti. Şimdilik cinayetten beri havalanmamış gibi kokan bir evin içinde sıkışıp kalmıştık. Kalmış su gibi bayat bir havası vardı.

İnce ceketimin altında ürpererek anahtarlarımı sehpanın üzerine bırakıp kocamın bulunması gereken boş kanepeye ifadesizce baktım.

Neyse ben Andy'nin yanına gidiyorum.

Önceki mesajını neredeyse unutmuştum. Kocam. Benden nefret eden çok sevgili kocam. Tanrım, Joe neden düzeltmem gereken başka bir soruna dönüşmüştü? Merdivenlerden çıkarken sağ elimle soğuk korkuluğu kavradım. İçerisi öyle sessizdi ki kendi ayak seslerim sağır ediyordu.

Tak.

Tak.

Azrail'in nerede olduğunu bilmemek nedense fazlasıyla canımı yakıyordu. Bu akşam oğluma ihtiyacım vardı.

Odam, yani Campbell'lerin eski yatak odası dört tane çift kişilik yatak sığacak kadar büyüktü. Yalnızca yatağımızı kuracak zaman bulabildiğimden odanın geniş boşluğu onu da yutuyordu. Ayrıca işe yaramaz penceresine rağmen her daim karanlıktı.

Duş alamayacak kadar yorgundum, zaten sıcak su sistemini değiştirmek gerekiyordu. Sessizce yatağa geçip ceketimin cebinden telefonumu çıkardım. 03.43.

Yatağın bana ait tarafına kendimi bıraktım. Joe'nun tarafı hep solda, kapıya yakın olurdu ve aylardır aynı yatağı paylaş-

çekiçe sinsice yaklaşırken ses çıkarmış mıydı? Susan uzanmış uyurken kocasının ayak seslerinin gıcirtısını duymuş muydu?

Evlilikleri hakkında pek bir şey bilmiyordum. Yalnızca sonundan haberdardım. Şimdiyse bir türlü aklımdan çıkaramaz olmuşum. Kan lekesine ipucu arar gibi gözlerimi kısarak baktım. Susan ve Bill'i el ele tutuşurken ıslıl ıslıl gözlerle ve yeni evlilere özgü o tatlı inançla dolu hâlde hayal ettim. O *Brady Bunch* tarzı mutfakta yavaşça dans ederlerken Susan'ın başını Bill'in omzuna koyduğunu gözümde canlandırımdı.

Kan lekesine yüzümü buruşturarak bakakaldım. Aşk, saygı ve mutluluk yeminlerinden *oraya* nasıl gelmişlerdi? *Kahrolası* o duruma?

Dönüp kan lekesine sırtımı çevirdim. Joe'nun eski bir görüntüsü zihnimde belirdi. Düğün günümüzdeki hâli. Kmart'tan on dolarlık bir gömlek alarak sarı bir lalenin kesilmiş başını cebine sıkıştırmıştı. Saçma görünse de beni güldürmüştü. Onunla evlendiğim için mutluydum. Benim erkeğimdi. Benimdi.

Gözyaşları gözlerimi yakınca onları sildim. Arkamdaki kan lekesi kahkaha attı. *Evlilikler böyledir işte*, diye kışkırttı beni. *Hepimiz sonları biliriz. Sonlar gürültülüdür. Ama ortasını bilmeyiz.*

Gözlerimi açtığımda ilk kez Campbelleri düşündüm. Sonlarını değil. Ortalarını öğrenmek istiyordum. Evliliklerinin ne zaman o yıkıcı çizgiyi geçtiğini öğrenmek istiyordum. Susan ne zaman evlendiği adamın yanında artık güvende hissetmediğini anlamıştı? Yavaşça, ilmek ilmek örüldüğünü mü görmüştü? Yoksa ancak kendini savunmak için kanlı ellerini kaldırdığında mı anlamıştı?

Evliliklerin ortaları sessiz oluyordu. Ortalar tehlikeliydi.

Joe ile ben evliliğimizin ortasındaydık.

Gıcır.

Göz ucuyla bir şeyin hareket ettiğini gördüm. Nefes almayı bıraktım. Yatak odamın eşiğindeki bir şey sessizce ileri yü-

rüdü. Yanan turuncu gözler karanlıkta bana dikildi. O şey ileri atıldı ve yatağa çıkıp göğsüme yapışırken dudaklarım dehşetten hissizleşti.

“Azrail!”

Lanet olası kedi bana güler gibi yüzüme tısladı. Karanlıkta bir küfür savurup ona uzandım. Küçük pençeleri boğar gibi boynumun iki yanını kavradı.

Ne hoştu.

“Azrail, bırak!” Pençelerini uzaklaştırdım ancak beni daha sıkı tuttu. Göğsüme bir güm sesiyle atladığında anladım. Bir derdi vardı. Vücudunun tamamı titriyordu ve beni kan akıtacak kadar sıkı tutuyordu. Boğazının arka tarafından kısık, endişeli bir mırıldanma çıkmaya başladı. Kedilerin birbirlerine saldırmadan önce çıkardıkları o iğrenç ciyıklama ve uluma arası sese benziyordu.

Titrek ellerimle yatağın yanındaki lambaya uzanıp açtım. Azrail yine mırıldandı ve yataktan kaçmaya çalıştı. Uzanıp onu sol kolumun kıvrımına sıkıştırdım. Herhangi bir travma izi görmüyordum. Gözleri net ve berraktı, ayrıca üzerinde kan yoktu. Ağzını zorla açıp bir nesne yüzünden boğulmadığından emin olmak için parmak ucumu içeri daldırdım. Temizdi. Onu sırtüstü çevirince tısladı, göğsünü ve karnını incelerken hırladı. Orada da bir şey yoktu. Parmaklarımı birbirine girmiş kürkünden geçirdim. Ne aradığımı bilmiyordum. Belki kene? Hatta yılan ısırığı?

Fakat hiçbir şey bulamadım.

Onu nazikçe yeniden yukarı kaldırıp göğsüme yasladım. “Geçti,” dedim usul usul, kulağından kuyruğuna kadar okşayarak. “Geçti.”

Bu kez direnmedi ancak küçük titremeleri vücuduna yayıldı. Hoşuna gittiğini bildiğim için sırtını ve kulağının arkasını

sevdim. Bir süre sonra titremesi durdu, mırıldanmayı da bıraktı. *Taşınma stresi yüzünden, dedim kendime. Sorunu falan yok.*

Emin olmak için yarın onu veterinerine götürsem mi diye düşündüm ancak her ziyareti utanç verici bir felakete dönüşüyordu. “Biraz gergin biri, değil mi?” diye mırıldanmıştı son veterineri, Azrail’in ısırdığı kanlı başparmağını tutarak.

Joe ise alay edercesine gülmüştü. “Hayır, sadece şerefsizin teki.”

“Bir şeyin yok, Azrail.” Onu kolumun kıvrımına sıkıştırdınca düz küçük yüzünü dirseğime dayadı. Nihayet gıcırdayan evin, kaygı dolu zihnimin ve karanlıktaki korkunç metronomun arasında uykuya daldık.

Gıcır.

Neyse ben Andy’nin yanına gidiyorum.

Tak.

Sonraki çoksatan kitabınız ne zaman geliyor?

Ahh.

Halletmem gereken birkaç iş vardı.

Pat.

Beni öldürme. Beni öldürme. Beni öldürme.

BÖLÜM 5

Kahrolası duşu yakında tamir etmezsek birini öldürecektim. Duş başı taşındığımızdan beri sızdırıyordu. *Şıp, şıp, şıp*. Gece gündüz.

Sesi, koridordan ta kahrolası yatak odama kadar duyuluyordu. *Şıp, şıp*. Yatağın üzerinde parmak uçlarımda duruyordum, hoş bir şekilde ter ve bira kokan kocam yanımdaydı. Birlikte dev krem ve altın rengi duvar kâğıdı parçasını ellerimizde tutup bastırırken herhangi bir kırıksıklık oluşturmamaya çalıştık. Bir santim yaklaştık. Tam önümdeki ağaç kıvrımında dört tane karatavuk duruyordu.

“Çok üzgün görünüyorlar,” diye homurdandım, dengemi korumaya çalışırken.

Joe elini yaslayarak kendi tarafındaki köşeyi benden önce bastırınca karatavukların gözden kaybolmasını izledim.

Sonraki birkaç dakika boyunca Joe’yle yan yana çalıştık ve bir anlığına kendime bunun tadını çıkarma izni tanıdım. Evliliğin

bu küçük anlarını hep sevmiştim. Kâğıdı düzelttik, iyice yapıştıktan sonra aşağıdaki kapı gürültüyle çalındı.

Joe'yla birbirimize rahatlayarak baktık. Tesisatçı gelmişti.

“Ben adamı içeri alayım,” dedi Joe, çabucak yataktan inip kapının arkasında gözden kayboldu.

Duvar kâğıdına gözlerimi diktiğimde odayı çoktan değiştirdiğine şaşırmışım. Krem ve altın rengi, günün son ışıklarının yansısıyla hafifçe parlıyordu. Güzel dursa da altta boğulan karatavukların ne düşündüğünü merak ettim. Yataktan atlayıp tam olarak Susan'ın kan lekesinin üzerine indim. Zavallı Susan. Zavallı küçük karatavuklar.

Kendimi hata yapmışım gibi huzursuz hissediyordum. Sanki bir suç işlemiştim ancak ne olduğundan emin değildim. Banyo kapısında durarak içeri göz attım.

“Mühür çatlamış,” dedi tesisatçı kısaca, sızıntıyı incelerken. “Tamir etmek fazla zaman almaz.”

Joe, yüzüne yerleşen kaygıyla beraber ellerini ceplerine soktu. “Ne kadar tutacak?”

Tesisatçı etli ensesini kaşıdı. “Üç yüz elli.”

Piç herif. Telefonda bana iki yüz seksen dolar fiyat vermişti. oe'nun rengi soldu, ben de kıvranarak banyo kapısının pervazına yaslandım. Boğazımı temizlediğimde Joe bana uyarı dolu bir bakış attı. Aslında sızıntıyı tamir etmesi için dört farklı tesisatçı aramıştım ancak adresi verdiğim anda ya telefonu kapamış ya da birden gelemeyecek kadar meşgul olmuşlardı.

“Üç yüz elli iyi,” dedi kocam. Tesisatçı cevap olarak homurdandı, o sırada ben de dudaklarımı birbirine bastırıp, “Kahve isteyen var mı?” diye sordum.

Kimse istemedi, ben de istemiyordum ama aşağı inip biraz sakinleşmek için bahane arıyordum. Açıkçası karatavukları düşünüp duruyordum. Soluk yeşil mutfak tezgâhına yaslanarak

eskiden lamba anahtarının bulunduğu yere gözlerimi diktim. Dün elektrikçi onlarla uğraştığından bugün duvarlarda sadece içlerinden bağırsak gibi mavi ve kırmızı kabloların çıktığı delikler vardı. Onlara bakmak bile midemi bulandırıyordu.

Ağır ağır üst kata yöneldim, bacaklarımda tuhaf bir boşluk hissettiğim için korkuluğa tutundum. En tepede durmuş soluklanırken Joe banyodan çıkıp bana soru sorar gibi baktı.

“İyi misin?” Sesi endişeli çıkmıştı.

“Evet,” dedim otomatik olarak. “Duvar kâğıdını bitirmek ister misin?”

Cinayet odasına yöneldim, Joe da peşimde gelerek elini hafifçe omzuma koydu. Boğuluyormuşçasına ona uzanmak istesem de yapmadım. *Kontrol altındayım*, dedim kendime. Öyleyse neden bu denli yanlıs hissettiriyordu? Her şey. Bu histen bir türlü kurtulamıyordum.

Yatak odasına geçip şok içinde arka duvara baktım. Kapıda donakaldığım sırada kocam arkamdan, “Bu ne be?” dedi.

Az önce yapıştırdığımız o hoş krem ve altın rengi duvar kâğıdı ölü bir insan misali yatağın üzerinde yüzüstü duruyordu. Yavaşça bir adım atıp kâğıdı inceledim. Ürperti kafa derimden başlayıp bir atkı gibi boynuma sarındı. Karatavuklar sessizce ve öfkeyle beni izliyordu. Geri çıktım.

Joe ile rahatsızlık içinde duvar kâğıdının tepesinde dikildik. Tesisatçıyı düşünerek koridora baksam da Joe başını iki yana salladı.

“Hep benim yanımdaydı,” dedi. “Banyodan ayrılmadık.”

Elimi karnıma bastırdım ve gözlerim yeniden karatavukları buldu.

“Bunu *sen* mi yaptın?” diye sordu Joe nihayet. “Kâğıdı sen mi söktün?”

Sesindeki öfke beni hazırlıksız yakalamıştı.

“Tabii ki hayır!” dedim sertçe. “*Neden* sökeyim ki?”

Cevap vermese de vücudundan öfke yayılıyordu. Kahretsin. Öğleden sonra onunla duvar kâğıdı yapıştırmak eğlenceliydi. Yepyeni bir şeyin başlangıcı gibi hissettirmişti.

Şimdiyse yine bana kızmıştı.

Ayrıca o lanet olası karatavuklar duvardan gözlerini dikmiş bana bakıyorlardı.

Üzerimizi kapamaya çalıştın. Sakın bir daha yapayım deme.

Sanki odadaki her şey bana kızgındı. Gerilediğimde biri çığlık attı. Başta karatavuklar sandım. Ya da belki evin kendisi. Ev, onu değiştirmeye çalıştığım için bana kızgındı. Fakat sonra Joe yanıma koşunca çığlığın banyodan geldiğini fark ettim. Kapıdan sendeleyerek geçtim, tesisatçı bir hışımla banyodan çıkarken her şey gerçek dışı geliyordu.

“Ne oldu?” diye seslendi Joe. “Ne oldu?”

Ardından onu gördüm. Tesisatçı merdivenlerin başında, başının arka tarafını tutarak sersemlemiş hâlde duruyordu. İki şakağından kan akıyor, çenesinin altına damlıyordu. *Şıp, şıp, şıp*. Adam yalpaladı; yüzünün rengi atmıştı; gözleri irileşmiş, göz bebekleri kocaman olmuştu.

“Bu eve gelmemem gerektiğini biliyordum,” diye mırıldandı, dudakları kuru ve beyazdı. “Bu ev... Bu kahrolası ev...”

Joe düşerken onu yakaladı, bense donakalmış hâlde dikilerek kanın tesisatçının kollarından parmak uçlarına kadar akmasını izledim. *Şıp, şıp. Şıp, şıp*. Uzaktan Joe’nun adımı söylediğini duysam da yalnızca tesisatçının damlayan duşu tamir etmeye çalıştığını ancak evin bunu istemediğini düşünüyordum.

Bu yüzden damlayan kişi tesisatçı olmuştu.

SarahSlays.com

ANA SAYFA

HAKKIMDA

KİTABIMI SATIN AL

İLETİŞİM

SİYAH AKASYA EVE HOŞ GELDİNİZ! 10 MAYIS

Selamlar millet, internet siteme hoş geldiniz!

İki hafta önce kocamla birlikte nihayet Siyah Akasya Ev'e taşındık, yani ilk güncellemenin vakti geldi! Umarım bu yolculuğa başlamak için en az bizim kadar heyecanlısınızdır!

Çok da iyi olmayan kısımlarla başlayalım: Bahçedeki bir sürü delik yüzünden (çok sağ olun, ekidneler!) eşyalarımızı taşımakta zorlandık. Ve ne yazık ki mutfakta beklediğimizden daha çok iş çıktı. (En azından su ısıtıcı çalışıyor!) Mutfağı en baştan elden geçirmek gerekecek, o yüzden bir süredir yaramazlık yapıp Çin yemeği söylüyorum. (Of, umarım pilates hocam bunu okumuyordur!)

Elektrik ve su tesisatıyla Joe ilgileniyor. (Çok sıkıcı!) Dolayısıyla o aşırı sıkıcı detayları öğrenmek istiyorsanız burada bulamayacaksınız. (Kafayı takacak büyüleyici Tiffany avizeler varken oluklar ve çatı kimin umurunda!)

Büyüleyici şeylerden bahsetmişken Retro Tadilat'taki arkadaşlarla harika vakit geçirdim! Kendi evinizi boyamak istiyorsanız bu çocuklara bir göz atın. (Ücretli reklam değildir!) Kendi renklerimi oluşturmama yardım etiler: Adını "Avokadonun Faydaları" koyduğum çok güzel bir yeşil! (Fotoğraflar aşağıda.) Oturma odasının duvarlarında görmeye başladım bile. (Ayrıca aynı özel renkte mutfak aletleri sipariş etmiş olabilirim! Tüh! Umarım Joe bunu okumuyordur, haha!)

Bu hafta sıcak su sistemini halledeceğiz, buna yaşasın diyelim. Yapılacak bir sürü iş var ve beklediğimizden biraz

daha zor çıktı. Ama ev... Malum olaydan beri kapalı ve bakımsızdı.

Aşağıda Avokadonun Faydaları renginin resimlerini ve ona uygun özel mutfak aletlerini görebilirsiniz.

Ve bu muhteşem mutfak eşyalarının linki de burada: KendiMutfaginiYarat.com

(Ne yazık ki indirim kodu yok. Ama... Belki bir dahaki sefere? @KendiMutfaginiYarat sizinle çalışmaktan ZEVK duyarım!)

Kendinize iyi bakın Sladieler!

Not: Evet, bir sonraki kitabım üzerinde çalışmaya devam ediyorum! Çooooook iyi gidiyor ve paylaşmak için sabırsızlanıyorum!

Kahvemi kafaya dikip kendimden nefret ettim. Bunu yazan Sosyal Medya Uzmanı Sarah'dı. Çok fazla ünlem işareti kullanırdı ve Her şey için *heyecanlı* olurdu!! Ayrıca indirim kodu almak için kendini pazarlamaya bayılırdı.

İmleci paylaşma tuşunun üzerinde gezdirerek güncellemeyi son kez okurken utanç içinde kaldım. İki günde beş saat uyumuştum. Gözlerim yapış yapıştı ve kafatasıma başka bir baş ağrısı saplanmak üzereydi.

Kararımı değiştirmeden paylaşma tuşuna bastım. Sonra da kadife sandalyeme yaslanıp gönderi yayınlanırken yüzümü ekşittim. İşte. Bitmişti. Artık benden güncelleme istemeyi bırakabilirlerdi. Yemin ederim ofisin mutfağında her kahve yudumladığımda spor psikoloğu Tim koluma gazeteyle vurup, "Tadilatlar nasıl gidiyor?" diyordu.

"Doğru ya!" diye araya giriyordu Emily. "Siyah Akasya Ev'i satın almıştın, değil mi?" Sonra da ekliyordu, "Sahiden orada yaşamıyorsun, değil mi tatlım?"

Eh. Artık sonunda onları, "Detaylar internet sitemde! Bir bakın derim!" diyerek geçiştirebilirdim.

Evet, Tim ile Emily, gidin de neşe dolu yazımla saçma sapan yalanlarımı okuyun. Bol miktarda ünlem işaretinin korkunç gerçeği saklamasına izin verecektim: Tadilatlar tam bir kâbustu. Her şeyin tamir edilmesi, yenilenmesi, açılması, şeklinin değiştirilmesi, *içinin temizlenmesi* gerekiyordu. Üç usta tutmuş olma- ma rağmen hiçbiri gelmemişti. Şimdi sıra dördüncüdeydi ve fiyat giderek yükseliyordu. Lanet lamba anahtarını değiştirmenin bile bin dolar ettiğini öğrenmiştik.

Şekersiz kahvemi yudumlayıp saate baktım: 13.50. Sıradaki danışanımın gelmesine on dakika vardı. Sayfayı yenilediğimde şaşırtıcı bir biçimde gönderime çoktan yorum geldiğini gördüm. Sözcükleri tararken korkudan nefesim daraldı.

Zavallı Campbellerin anılarına resmen hakaret ediyorsun. Bence evlerini alman iğrenç bir şey, hatta bunun üzerinden kâr etmeyi umman çok daha mide bulandırıcı.

Öyle şaşırmıştım ki ağzım açık kaldı. Joe, evin kötü şöhretinden dolayı birkaç kaçığın beni bulabileceği konusunda uyarmıştı. Ne de olsa kırk yıldır haberlere çıkıyordu ve eve duyulan ilgi hiç azalmamıştı. Hatta Joe bile bu kahrolası evi satmak için olabildiğince tanıtım yapmamız gerektiğini kabul etmişti.

Fakat nefretle bu kadar erken karşılaşmayı beklemiyordum. Bu kadar acımasız olmalarını...

Aslına bakarsanız hiç beklemiyordum.

Silme tuşuna bastığım anda mesaj kayboldu ancak rahatsızlığım geçmemişti. Tanrım, diye düşündüm, umarım kimse görmemiştir. Böyle giderse yorumları kapatmak zorunda kalabilirdim ve bunu yapmaktan nefret ediyordum. Küçük beğenileri, kalp emojilerini ve tebrik mesajlarını seviyordum. Çocuksu saçmalıktan besleniyordum. O olmasa açlıktan ölürdüm.

Ekranı başka bir yorum doldurduğunda başım ellerimin arasındaydı. Başımı yavaşça kaldırıp yazılanı okudum. Tek bir kelime olsa da kanımı dondurdu. Hayır, hayır, hayır.

Lizzy.

Klavyeye atılıp silme tuşuna sertçe bastım. Yorum gittiğinde midem tepetaklak hâlde arkama yaslandım. Gören olmuş muydu? Lizzy. Lizzy. Kız kardeşimin yüzü zihnime hücum edince onu uzaklaştırmak için canla başla çabaladım.

Doğduğum yerde hikâyeyi bilen insanlar vardı. Hepsini. Ve bunca yıl sonra bile düşüncesi kalbimin sıkışmasına yetiyordu. Yıllarca kaçmış da kaçmış ancak hep arkama panik dolu bakışlar atmıştım. Şimdi durum çok daha beterdı çünkü hiç kaybedecek bu kadar şeyim olmamıştı. Sabit bir işim, yüz binlerce Instagram takipçim ve itibarım sarsılırsa satamayacağım bir cinayet evine bağladığım paralarım vardı.

Daha önce görmüştüm. Geçen sene üç çoksatan kitabı olan bir yazar, talihsiz bir videonun ortaya çıkmasıyla sözleşmesini, sponsorlarını ve kısa bir süre sonra da evini kaybetmişti. Dağınık üniversite yurt odasında sarhoş bir şekilde dans edip erkek arkadaşını avuçladığı otuz dört saniyelik bir video yüzünden.

Kadın iki uzun özür mektubu yazsa da nefret trenini hiçbir şey engelleyememişti. Yapılacak bir şey yoktu.

Benim sarhoş üniversite videom yoktu. Öz geçmişimde yazanlara rağmen hiç üniversiteye gitmemiştim. Fakat çok daha kötü bir şey vardı. Birisi biliyordu ve anlatmaya başlarsa işimi, itibarımı kaybeder ve elimden çıkaramadığım cinayet evinde kısıp kalırdım.

İnsanlar kız kardeşimin başına gelenleri öğrenirlerse her şeyimi kaybederdim.

BÖLÜM 6

Bir yabancı siyah akasya ağacının yanında duruyordu. Adam, kendisini yatıştıran eski bir dostuymuşçasına başını yarıklı ağaç gövdesine yaslamıştı. Sırtı bana dönüktü ve kıpırdamıyordu. Ekidne deliklerinin üzerinde yavaşlamadan garaj yolunda hızlandığımda bile hareket etmedi.

Ağzım kupkuru olmuştu ve bir saniyeliğine dönüp arabayla uzaklaşsam mı diye düşündüm. Belki kasabaya gidip Joe'yu arardım. *Ön bahçemizde bir yabancı var*, diyecektim ona. *Ve neden bilmiyorum ama bu adam içimde kötü bir his yarattı.*

Fakat kocam asla yüzleşecek biri değildi, o yüzden başımı iki yana salladım. Kendi başımın çaresine bakacaktım. Aniden durarak arabayı park ettim ve dışarı fırladım. Anahtarlarımı avucumun içinde hizalayıp birini orta parmağımla yüzük parmağımın arasından çıkardım. Bu adam sorun çıkarırsa...

Ne yapacaktın, Sarah? Evinin anahtarını adamın gözüne mi saplayacaktın?

Arabamın kapısının dibinde durup adamı izledim. Pek hareket etmemiştir. Ellerini ceplerine sokmuş hâlde korkunç bir tabloya bakar gibi gözlerini evime dikmeye devam ediyordu. O kadar yoğun bir bakışı vardı ki özel bir ânı bölüyormuşum his-sine kapıldım.

Boğazımı temizlediğimde sırtı dikleşti. “Nasıl yardımcı olabilirim?”

Adam nihayet dönüp bakışlarını bana çevirdi. Fark ettiğim ilk şey gözlerinin kızarık ve ıslak olduğuydu. Yorgun yüzünden aşağı iki yeni gözyaşı süzüldü ve silmeye yeltenmedi. Nedense aşırı üzgün görünüyordu. Ancak orada dikilmiş bana bakarken dolu, mavi gözlerinde bir parıltı oluştu. Korkuydu bu.

Bay Whitman. Yüzünü, “Komşuları Siyah Akasya Cinayeti’nin Kırkinci Yıl Dönümünde Yürek Parçalayan Hikâyesini Anlatıyor,” benzeri başlığı olan dergi yazısından hatırlamıştım.

“Yeni sahibi siz misiniz?” diye sordu kısık sesle.

“Evet, benim,” dedim umursamazca. “Siz de Bay Whitman olmalısınız.”

Home Beautiful dergisine röportaj veren adamdı. “Umarım Siyah Akasya Evi satın alan olmaz. Aksi takdirde Susan’ın anısına fazlasıyla hakaret etmiş olurlar. Tanrım, öyle ölmeyi hiç hak etmedi.”

Derin bir nefes aldım. *Aksi takdirde Susan’ın anısına fazlasıyla hakaret etmiş olurlar.*

Bu akşamüstü internet siteme yazılan o kahrolası yorumu hatırladım. *Zavallı Campbelllerin anılarına resmen hakaret ediyorsun.*

Yorumu yazan oydu.

Anahtarlarımı gerginlikle kavrayıp başparmağımı anahtarın sivri ucunda gezdirdim. İçeri girmek, kapıyı kilitlemek ve bu adamdan uzaklaşmak istiyordum.

Ağzımı açıp bir şeyler uydurmak üzereydim. “Sizinle tanıştığıma memnun oldum ama akşam yemeğini hazırlamam lazım...” gibi kibar ama altında sert mesaj yatan bir şeyler.

“Karım ve ben Susan’la arkadaşık,” dedi acı dolu bir sesle.

Bunu bilmiyordum. Anlayışla başımı sallayarak ön kapıma özlemle göz attım. Sessizlik. Bir kakadu siyah akasyanın üzerine yumuşak bir iniş yaparak kırpmadığı gözlerini bize dikti. Ağaçların tepesinde serin bir rüzgâr esip ölü dalları karıştırdı ve esinti beni üşüttü. Kollarımı kendime doladığımda anahtar yan tarafıma battı.

“Bill Campbell’i tanır mıydınız?” *Hani şu katil olan?* Daha fark etmeden ağzımdan çıkmıştı.

Bay Whitman gözlerini yamalı zemine çevirdi.

“Pek konuşmazdı. Arkadaş canlısı olan Susan’dı, bir de Janet tabii. Kızlar güneşli öğleden sonraya benzerlerdi.” Kaşlarını çatı. “Bill ise soğuk bir sabah gibiydi.”

Rahatsızlıkla ayağının ağırlığını değiştirdiğinde sarhoş olup olmadığını merak ettim. Zararsız, yaşlı bir adamı polise ihbar etmek istemiyordum. Reklam açısından berbat olurdu. Fakat bir tatsız düşünce zihnime hücum etti: Tabii zararsız değilse başka...

“Susan, buraya taşındığından beri Bill’in değişmeye başladığını söylemişti.” Yine o paslı teneke sesiyle konuşuyordu.

Kaşlarımı kaldırdım. “Nasıl yani?”

“Bu ev...” Başını iki yana salladığında yaşlı mavi gözlerinde yine bir şey belirdi. Dikkatle Siyah Akasya Ev’e göz attı. “Adamı delirtti.”

Buraya taşındığımız gece Joe’nun söylediklerini hatırladım. *Sence ev bizi burada istiyor mu?*

“Sadece bir ev,” dedim nazikçe. “Evler insanları delirtmez. İnsanlar kendi kendilerine delirir.” Ortamı yumuşatmak ve

buradan defolup gitmek için zorla neşeli bir ses tonuna geçtim. “Ve bunu bilecek biri varsa o da benim. Çünkü terapistim.”

Adam uygunsuz bir şaka yapmışım gibi dikkatle beni süzdü. Tuhaf sessizlikte boğazımı temizledim, o ise tehlikedeki aptal bir kadınmışım da benimle iletişim kurmaya çalışıyormuş gibi hiç konuşmadan gözlerimin içine dik dik bakmaya devam etti.

Bana doğru titrek bir adım atınca bir adım geriledim. Beni gerçekten geriyordu, o yüzden sesim istediğimden sert çıktı. “Neden buradasınız?”

“Size bir şey söylemem gerek,” dedi aceleyle. “Ve dinlemeniz lazım.”

Gözlerimi kısarak onu bekledim. Bacakları onu ayakta tutmakta zorlanıyormuşçasına olduğu yerde birazcık kıpırdandı. *Şimdi içeri koşarsam peşimden gelemes,* diye düşündüm. Çaresizce ön kapıya baktım, Bay Whitman da bir adım ilerleyip yolumu kapadı.

“Buraya sizi uyarmaya geldim.”

Ensemdeki tüyler diken diken olmuştu. “Hangi konuda?”

Bütün vücudu titriyordu. Sarsaktı ve odaklanamıyordu, ayrıca gözleri korkuyla büyümüştü. Hakkında konuşmaktan dahi korkuyormuş gibi bir kez daha eve göz attı.

“Ne diyeceksiniz?”

Dudaklarını ısırdı, gözlerini bir eve bir bana çevirdi. Öne doğru eğildi. “Tavan arasında bir şey var,” diye fısıldadı.

“Tavan arasında mı?” diye tekrarlardım aptal gibi.

“Bill böyle deyip duruyordu.” Başını kaldırıp tamiri on bin dolara patlayan eğimli çatımıza baktı. Alelacele, “Tavan arasında sesler duyduğunu söyledi. Özellikle geceleri,” diye fısıldadı.

“Ne olduğunu düşünüyordu?”

Yerinde kıpırdanınca fazlasıyla solgunlaştığını fark ettim. “Emin değildi... Ama orada onları izleyen bir şey olduğu konu-

sunda ısrar etti. Öyle paranoyaklaşmıştı ki orada uyumaya başladı.” Güçlkle yutkundu. “Ama ne olduğunu asla öğrenemedi.”

“Susan bu konuda ne diyordu?”

“Endişeliydi ama tavan arası yüzünden değil. Bill için endişeliydi. Keçileri kaçırdığını düşünüyordu. Bir de...” Kaşlarını çattı. “Sürekli kavga ediyorlardı.” Dinlendiğine eminmiş gibi eve yine gerginlikle baktı. “Bu eve çok fazla para yatırmışlardı ve aslında ücretini karşılayamıyorlardı. Ve Bill... Olabildiğince saklamaya çalışsa da bazı sorunları vardı.”

Arabamın anahtarıyla oynayıp başparmağımı soğuk metalin üzerinde gezdirdim. “Ne gibi?”

“Çoğunlukla içki. Ve...” Sesi azaldı. “Sanırım bugünlerde adına ruh sağlığı sorunları deniyor. Ama o zamanlar yalnızca ‘Gergindi,’ diyorduk.”

Evlilik, para ve ruh sağlığı sorunları... Hah, ben de aynıydım.

Bay Whitman nemrut bir suratla ön kapıya göz attı. “Bu ev onu delirtti,” diye mırıldandı. “Öyle olduğunu biliyorum. Hem Bill’de akla yatmayan bir şeyler var. Hep geçmişini sakladığını hissederdik.”

Hepimiz saklamıyor muyduk?

Adam o kadar hızlı döndü ki hazırlıksız yakalandım. Kızarmış gözleri bana odaklandı. “Nereden geliyorum demiştiniz?”

Başımı kaldırdım. Doğrudan gözlerine baktım. *Güven bana,* diyordu gözlerim. *Saklayacak bir şeyim yok.* Ağzımı açtığımda yalanlar öyle rahat döküldü ki saatlerce alıştırmasını yaptığımı sanırdınız.

Ki yapmıştım.

“Ah, ben çok sık taşındım.” Tatlı tatlı gülümsedim. “Ailem bir yerde uzun süre kalmaktan hiç hoşlanmazdı.”

“Şimdi neredeler?”

En azından bunu dürüstçe söyleyebilirdim. “Öldüler.”

İrkildi. “Üzgünüm.”

Ben değildim.

“Sağ olun.” Ayağımın ağırlığını değiştirerek adamın mesajı almasını umdum. Sonra Joe’nun iyi komşular olmak hakkındaki söylediklerini hatırladım. Joe böyle biriydi. Sevmeye, hatta tapılmaya ihtiyacı vardı ama belli ki benim tarafımdan değildi.

Düşünürken dudağımı çiğnedim. Burayı satmak istiyorsak komşuların hemfikir olması fayda sağlardı. Komşuların bizden nefret ettiklerini bilmeleri gelecekteki alıcılarımızı kaçırabilirdi. Bu yüzden gönülsüzce, “Bir ara sizi ve Bayan Whitman’ı kahve içmeye çağırmak isteriz,” diye ekledim.

“Hayır!”

Şimdi irkilme sırası bendeydi. Adam bir kez daha o gergin bakışıyla eve göz attı. Tekrar bana döndüğünde ağzı sıkı bir çizgiye dönüşmüştü. “Üzgünüm ama o eve bir adım atabileceğimi sanmıyorum.”

Söylemese de suçlamasını açıkça duyabiliyordum: *Ve siz nasıl girdiniz anlamıyorum.*

Ona nasıl cevap vereceğimi bilmediğimden arabanın anahtarındaki kilitleme tuşuna basıp eve doğru ilerledim. Sertçe veda ederken Bay Whitman’ın bir daha dönmemesini umdum. Fakat yolumdan çekilmedi.

“Dikkatli olacaksın, değil mi, Sarah?”

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. “Hangi konuda?”

Elbette cevap vermedi.

“Evler insanları delirtmez,” diye tekrarladım bu kez daha kesin bir sesle. İstemedenden de olsa “senden daha çok şey bilen yatıştırıcı terapist” tonumu kullanmıştım. Hatta pahalı karamel saçlarım omzumun üzerine perde misali dökülsün diye başımı eğerek konuyu kapadım. “Burada yaşananların trajedi olduğunu biliyorum ama...”

“Sarah.” Sözümlü keserek bir türlü anlamıyormuşum gibi gözlerimin içine çaresizce baktı. “Yarısını bile bilmiyorsun.”

Arkamdaki garaj yoluna bir araba girdi. Tanrı’ya şükür Joe dönmüştü. Bay Whitman bu kesinti üzerine kaşlarını çattıktan sonra sararan dişleri yüzümün birkaç santim uzağında durana kadar eğildi.

“Tuhaf bir şey görür ya da duyarsan,” dedi boğuk bir aceleyle, “nerede olduğumuzu biliyorsun.”

Arabanın kapısı arkamda çarptı ve bakmak için döndüğüm anda Bay Whitman’ın eli bana doğru uzandı. Bileğimi sıkarken parmakları yılan karnı kadar pürüzsüz ve soğuktu. Donmuş hâlde durmaya devam ederek soludum. “Gerçekleştğinde, biz so-kağın hemen ilerisinde olacağız,” dedi acı dolu sesiyle.

Joe sesinde panik kırıntılarıyla arkamdan seslendi. Ancak Bay Whitman’a bakmadan duramıyordum. Bunu sorduğum için kendimden nefret etsem de nedense durduramamıştım. “Ne gerçekleş-tğinde?”

Cevap vermedi. Kolumu çekti, o da bırakıp ellerini ceple-rine soktu ve eve bir kere daha baktı.

“Eminim bir şey olmaz,” dedim sertçe, bileğimi ovarken. “Bakın, bence sizin...”

“Diğerleri de böyle düşündü,” dedi sessizce.

“Hangi diğerleri?” diye tersledim nihayet.

Joe’nun yumuşak adımları yolda tıkırdarken ona acele edip bana yardım etmesi için bağırarak istedim. Joe’nun ayak sesleri Bay Whitman’ın dikkatini dağıtarak sonunda gözlerini evden ayırıp arkama bakmasına neden oldu.

“Bir sorun mu var?” Joe uzun adımlarla öne geldiğinde göz-leri korkuyla büyülmüştü ve yüzünde kaygı dolu bir ifade vardı.

Bay Whitman kocama neredeyse üzüntüyle baktı. “Bu evi almamalıydınız. Tamir edilmeyi de sizi de istemiyor.”

Uzaklaşmadan önce Joe duymasın diye kısık sesle bir şey daha söyledi. Ama ben duydum. Sözcükleri beynimde uyarı çanları çaldı, zorlukla yutkunarak Joe'nun tereddütle iyi olup olmadığını sormasını duymazdan geldim.

Hayır, iyi değildim.

Çünkü yalnızca Bay Whitman'ın son söylediğini duyabiliyordum.

*Bu evi almamalıydınız. Tamir edilmeyi de sizi de istemiyor.
Ve size bedelini ödetecek.*

BÖLÜM 7

Kendimi kanepeye bırakıp boş boş tek pencereye baktım. Henüz camı temizlemediğimizden kırk yıllık kirle ve yosunla bulanıklaşmıştı. Dışarıdaki gökyüzü mezarlık grisiydi, her şey kuru ve ruhsuz görünüyordu. Ve ölü.

Bir kakadu sürüsü çalıların arasından uçtu, ince çığlıkları ürkütücü derecede insaniydi. Yüzümü ellerimle kapatarak soğuk parmaklarımın arasındaki boşluklardan nefes aldım.

Size bedelini ödetecek.

Ön kapı aniden açılınca korkunç bir soğuk hava rüzgârı cekeyimin altına sızarak beni ürpertti. Hiç istifimi bozmadım. Rüzgâr ferahtı ve kanlı canlıydı. Belki kapıyı yeterince açık tutarsam tüm bu üzüntüyü nihayet götürür ve belki yeniden içimi ferahlatırdı.

Titreyerek kollarımı kendime sardım. Joe kapıyı çarpıp arkamda dikilene kadar yürüdü. Böyle yapmasından nefret ediyordum.

“Bay Whitman gitti,” dedi sonunda. “Ben... Ben ona bir süreligine dönmemesini söyledim.”

Joe bunu yapmakta zorlanmış olmalıydı ancak ona teşekkür edecek gücü kendimde bulamadım. “Buraya gelmek kolay olmamıştır herhâlde,” diye ekledi hemen. “Belki bir gün...”

Sözünü bitirmese de onu çok iyi tanıyordum. *Belki*, diye düşünüyordu Joe, *belki Whitmanları mangala çağırabilir, eski dostlar gibi birlikte bira içebilir ve arkadaşlarının üst katta ölümüne dövüldüğü gerçeğini görmezden gelebiliriz.*

Omzumun üzerinden kocama göz attım. Yanakları soğuktan ötürü kızarmıştı ve ayağının ağırlığını sürekli değiştiriyordu. İnsanlarla çatışmak onu hep böyle geriye itiyordu.

“Bir daha buraya gelmesini istemiyorum,” dedim düz bir sesle. “Burada yeri yok.”

O karşı çıkmadan durdurmak için elimi havaya kaldırdım. “Senin derdin değil, Joe. Whitmanları ben hallederim.” Pencereye dönerek yağmur yüklü buluta karamsar bir biçimde baktım. “Planlarımı bozmaya çalışan herkesi hallederim.”

“Hep hallediyorsun zaten.”

Söyleyiş biçimi irkilmeme sebep oldu. Üç sözcüğe sığdırdığı kızgınlığa şaşırmıştım.

Eh, sıra bana gelmişti.

“Sen de benim kadar kötüsün,” dedim sessizce. “Hatta... Daha beter bile olabilirsin.”

Arkamda nefretle dolduğunu hissettiğime yemin edebilirdim. “O ne halt demek şimdi?”

“Biliyorsun,” dedim sadece.

Azrail, Joe’yle aramızdaki gerginlikten bihaber hâlde odaya girdi. Ya da belki farkındaydı ancak görmezden gelmeyi öğrenmişti. Kucağıma atlayıp sol dizimin üzerine tünedi. Bir an için kimse hareket etmedi, tuhaf bir görüntü olmalıydı. Sessizce titreyen ben. Kınayan bir heykel misali dizimde duran kedim. Ve arkamızda bizi öldürüp öldürmeme konusunda karar vermeye çalışırcasına dikilen sevgili kocam.

Joe nihayet hareket etti. Üzerlerinde ağır adımlarla yürüyünce parkeler ona kızmış gibi gürültüyle gıcırdadı. Ön kapı yeniden açıldı ve rüzgâr çığlıklarla içeri girdi. Yağmur sıçrayarak yağmaya başladı, Joe arabasına doğru koştururken başını eğdi.

Azrail'le onun kaçışını izledik. Beyaz arabasının kıvrılarak garaj yolundan çıkmasını izleyip lastiklerin köşeyi dönerken ciyakladığını duyduk. Gitmişti.

Azrail bana, *Tanrım, herif tam bir hıyar*, der gibi baktı. Dizimden inerek yavaşça ayağıma yanaştı. Ön kapıyı kapadıktan sonra kendimi mutfakta, kilerin kapısının önünde dururken buldum. Baktıkça sinirleniyordum. Ahşap çürümüştü, boyası güneşten yanmış deri gibi kabarmıştı.

Bıkmış usanmıştım.

Mutfak tezgâhındaki çekice uzanarak kilerin kapısına vurdum. Ter içinde, nefes nefese ve gözlerim dolu hâlde kalana kadar defalarca tekrarlardım. Benden kaçtığında nereye gittiğini bilmiyordum. Bir yanımda onu kıskanıyordu. Benim kaçabileceğim güvenli bir yer hiç olmamıştı.

Tak. Tak. Tak. Çekici tüm kuvvetimle indirerek titreşimi dirseğimde hissedecek kadar duvara sert vurdum. Yüzümden ter ve gözyaşı aktı, uzaklardan bir yerlerden belli belirsiz bir ses duydum.

Dur artık. Dur!

Tam vuracakken duraksadım, çekiç kapıdan birkaç santimetre ötede duruyordu. Sessizce, kulaklarım çınlarken ve ter koltuk altlarıma dolarken bekledim. Ses yeniden konuşmadı.

Çünkü hayal etmiştim. Elbette.

İleri doğru yığılıp alnımı kilerin kapısına yasladım, sağ elimde hâlâ terli çekici tutuyordum. Nefesimi tutarak bekledim. Ve evin de beklediğine yemin edebilirdim.

Aptal, diye kızdım kendime, *ev seninle konuşmuyor. Ne yaptığını umursamıyor.* Fakat çekici bıraktığımda evin yeniden nefes almaya başladığına yemin edebilirdim.

Saat neredeyse on olmuştu ve Joe hâlâ evde yoktu. Onu aramaya her kalkıştıgımda dikkatimi dağıtıyor ama beni arama ihtimaline karşın telefonumu pijamamın cebinde taşıyordum. “Özür dilerim. Şimdi eve dönüyorum,” deme ihtimaline karşın...

İş kıyafetlerimi çamaşır makinesinden çıkararak arka verandadaki iplere asmak üzere sepete koydum. Sepeti arka kapıya götürdüğümde gözlerimi karanlığa diktim. Dışarıda ışık yoktu ve bazen kangurular Siyah Akasya Ormanı’ndan çıkıp arka bahçede duruyorlardı. Sabahları ya da öğleden sonra o büyük, sersem şerefsizleri görmek hoş sayılırdı. Fakat geceleri korkutucuydu. Görülmeseler de genelde sesleri duyuluyordu. Nefes alışverişleri. Homurtuları. Dişlerini gıcırdatışları. Ancak bazen de sesleri dahi duyulmuyordu. Kendini yapayalnız sanarken bir şey hızla üzerine doğru geliyordu. *Güm, güm, güm*. Çocukken kız kardeşimle, gece karanlığında kangurular izlerken evin dışına çıkıp koşuşturmak üzere iddiaya girerdik. O dolaşır, oyalanır ve eve sakın bir hâlde geri dönerdi. Bense yol boyunca ciyaklayarak koşardım.

Arka kapıda elimde sepetle bekledim. Kulak tırmalayan gıcirtıyı duyduğumda kapı koluna uzanmıştım.

Ses sol tarafımdan geliyordu. Kütüphane. O lanet kapı yine sonuna kadar açıktı. Yüreğim ağzımda donakaldım. Sonra yeniden duydum. *Gıcır. Gıcır. Gıcır*. Sanki birisi karanlıkta dolaşıyordu.

Sepeti bırakıp pijamamın cebindeki telefonu aradım. İlk olarak Joe’dan mesaj geldi mi diye kontrol etmiş olmaktan nefret ediyordum. Geri zekâlı. Telefondaki feneri açarak kapının eşiğine tuttum.

“Kim var orada?” diye seslendim, birisi cevap verirse ne halt yiyeceğimi merak ederek.

Ancak cevap gelmedi. Orada hiçbir şey yoktu.

Kütüphane ürkütücüydü. Terk edilmiş kitaplardan, kararmış parkelerden, küflü karanlıktan nefret ediyordum. Ayrıca tuhaf-tır ki... Önünden her geçtiğimde o lanet kapı *mutlaka* açık oluyordu. Joe’dan kütüphanenin kapısını açık bırakmayı kesmesini söylemiştim. O da, “Ne diyorsun sen?” demişti.

Bana aklımı kaçıırıyormuşum da hiçbir ilgisi olsun istemiyormuş gibi gözlerini kısarak bakmıştı. Ellerini kaldırıp, “O kahrolası kapıyı hiç açmadım. Ne diye açayım?” diye sormuştu.

“Eh, biri açıyor ama,” diye patlamıştım. “Ve o kişi ben değilim.”

Bu sabah işe gitmeden önce kütüphanenin kapısını kilitlemiştim. Ve yine açıldı işte.

Hem de sonuna kadar.

Eşikte durup küçük ışığımı karanlığın içine doğrulttum. Sabahlığımı iyice sıkarak içeri adım attım. Bayat hava kokusu burnuma geldi. Burası Bill Campbell’in kişisel kütüphanesiydi. Katil Bill’in. Oturup karısının ölümünü planladığı yer burası mıydı? İşten sonra elinde bir fincan sıcak çayla gelip, *Vakti geldi*, diye mi düşünmüştü?

Ürpermişim, tam gitmek üzere kapı eşiğinde arkamı dönmüştüm ki...

Onu gördüm.

Kitap, zeminin ortasında yüzüstü uzanıyordu. Görmemek imkânsızdı. Bu sayede sabah kapıyı kapatırken orada olmadığını anladım.

Bir adım ilerleyip ışığı kitaba tuttum. Epey eski, ciltli bir kitaptı. Adını okumak için gözlerimi kıstım.

DANTE’NİN CEHENNEMİ

Yavaşça eğilip kitabı elime aldım. Sayfaları sararmıştı ve kelebek kanadı kadar hassastı. Ne aradığıma emin olmasam da sayfaları çevirmeye koyuldum.

Ardından onu buldum.

Bir cümlenin altı çizilmişti. Soğuk kütüphanenin ortasında dikilerek o cümleyi defalarca okudum.

KASVETLİ BİR ORMANDA BULDUM KENDİMİ,
KAYBOLMUŞTU ZİRA YOLUN SALİMİ.⁴

Bu ne halt demekti? Kitabı bırakıp odadan neredeyse koşarak kaçtım ve kapıyı çarparak kapadım.

Bu pasaj zihnimde uğuldarken hızla merdivenlerden çıktım. O kısmın altını Bill Campbell mi çizmişti? O zaman da deli miydi? Ben mi deliydim? Çünkü tuhaf olsa da anlıyordum.

Tam olarak nasıl hissettiğini anlıyordum. Odama ulaştım, kapıyı kapadım ve kendimi yatağıma bıraktım.

Kaybolmuştu zira yolun salimi.

Bill Campbell bir şey söylemeye mi çalışıyordu? Hayaleti bu kahrolası evde mi dolaşıyordu?

Hayır, tabii ki öyle bir şey yoktu. Fakat birisi bulmam için o kitabı oraya yerleştirmişti.

Ama kim?

⁴ İlahi Komedyâ-Cehennem, Dante Alighieri, Alfa Yayınları, Çev. Sevinç Elpida Kara. -çn.

BÖLÜM 8

14 Mayıs

SarahSlays.com

[ANA SAYFA](#)

[HAKKIMDA](#)

[KİTABIMI SATIN AL](#)

[İLETİŞİM](#)

Arka bahçemde iki mezar var. Evet, kahrolası arka bahçemde. Birisi cinayetin kurbanına ait. Diğeriyse onun katiline.

Susan. Bill.

Bazen verandamda ürpererek onlara bakıyorum. Mezar taşları ay grisi, kısmen yosun ve sarmaşıklarla kaplı.

Susan Campbell, sevgili eş ve anne.
Sevgili...

Kocası o çekici kafatasına indirene kadar sevgiliydi en azından.

O yüzden, sevgili okur, acaba sen...

Susan'ın o sabah olacaklardan bihaber olduğunu mu yoksa,

Yatağında uzanmış, ayak seslerinin merdivenlerden çıkmasını beklerken sonunun geldiğini bildiğini mi düşünüyorsun?

Ben A'yı seçiyorum.

Öğrendiğim bir şey varsa o da bizi nasıl bir dehşetin beklediğini bilmediğimizdir. Özellikle de sevdiklerimizden geliyorsa...

Silme tuşuna dokunup basılı tutsam da o son cümle cinayet odasında nahoş bir biçimde asılı kaldı.

Bizi nasıl bir dehşetin beklediğini bilmediğimizdir...

Tanrım, ne zaman bu kadar hastalıklı, paranoyak olmuştum? Bay Whitman'ın şiddetli uyarılarını, bir de o şerefsiz tesisatçıyı suçluyordum! O fare kılıklı herif hastanede birkaç gün geçirerek dinleyen herkese Siyah Akasya Ev'de *bir sorun olduğunu* zırvalamıştı. Banyoda "arkasından saldırıya uğradığını" anlatmıştı. Tanrı aşkına, adam hayatta ve iyiydi, değil mi? Ufak bir sarsıntı geçirmişti o kadar. Adi şerefsiz muhtemelen karoların üzerinde kayıp düşmüştü. Piç herif beni paranoyak yapıyordu. Üstelik evi satışa koymadan önce tadilatı tamamlamak için hâlâ aylarımız vardı. Dişimi gıcırdatıp ruh hâlimi de silebilmeyi dileyerek parmağımı silme tuşunda tuttum.

İnternet sitem boş, parlak ve sonraki (geciken) güncellememi bekler hâldeyken laptopu yatağın ucuna itip kendimi de ağır ağır yatağa bıraktım.

Kırk yıllık havayı içime çekerek odamdaki lanet pencereyi açabilmeyi diledim. Kabarık çoraplar, iki kazak ve dumanı tüten

kahve kupaları gerektiren türde bir geceydi. Azrail bacaklarımın kıvrımına yerleşmişken ve açık pencereden rüzgâr eserken yatağımda kıvrılmak ne güzel olurdu. Soğuğu umursamazdım. Soğuk gece havasına hasrettim. Bu ölü havadan kurtulmak için yanıp tutuşuyordum.

Dümdüz yatağa uzanıp ölen benmişim gibi hissedene kadar nefesimi tuttum. Bill Campbell tepemde durmuş çekicini uzatıyor, onu kafatasıma geçirmeye hazırlanıyordu. Fakat gözlerimi kapadığımda gördüğüm Bill'in yüzü değildi.

Kendi kocamınkiydi.

Aniden kalktım, kalbim deli gibi atıyordu. Avuçlarımı bastırarak başımı korudum. Son zamanlarda o kadar stres baş ağrısı çekmiştim ki ibuprofen kutularını tüketmiştim. Ayağa fazla hızlı kalkınca görüşüm kırmızı ve siyaha dönerek bulanıklaştı. Sıçayım. Sol dizim bükülerek yatağın yanındaki kan lekesine değdi.

Zavallı Susan. Zavallı ölü, *öldürülmüş* Susan.

Diz kapağına bir ağrı saplandı, başım sersemletici bir şekilde dönüyordu. Gözlerimi sımsıkı kapadım. Nabzım iyice hızlandı sonra da giderek yavaşlamaya başladı. Orada, gözlerim kapalı hâlde diz çöküp aklım karışmış bir şekilde ona kadar saydım. Boğazımın arkası ağrıyordu ve canım fena hâlde şekerli bir içecek istiyordu.

Benim yüzümdendi. İş üç saat önce bitirmiş ve gün boyunca ağzıma tek bir lokma koymamıştım. Hatta hafta boyunca doğru düzgün yemek yememiştim. Fakat içkiyle telafi etmiştim. Bir ton kırmızı şarap içmiştim, yani en azından üzüm yemiş sayılırdım.

Masama uzanarak gözlerimi yavaşça araladım. Dikkatle üç ibuprofen daha aldım, ardından yeniden tam kan lekesinin üzerine çömeldim.

Yarın mutfak tadilatına başlayacaktık. Mutfağı yeniden tasarlamak tekrar satış değerini yüzde kırk artırabilirdi... Tabii satabilirsek.

Titreyerek laptopumu aşağı çektim ve sağ dizimin üzerine koydum. Tanrım, keşke Siyah Akasya Ev hakkında güncelleme yapacağıma söz vermeseydim. Lanet şeyi aldığımızdan beri bir kez yazmıştım ve hâlâ ücretli sponsorluk almamıştım.

Artık insanlar nasıl gittiğini gerginlikle soruyorlardı. Şen şakrak sözcüklerinde bir suçlama gizli oluyordu. İş arkadaşım Tim bugün işten sonra beni köşeye sıkıştırmıştı. “Sen *iyi* misin, Sarah? Biraz...”

Bok gibi. Bok gibi görünüyordum. Doğru düzgün uyumadan veya yemek yemeden yirmi dört saat boyunca *zonklayıp duran* bir baş ağrısıyla uğraştığında böyle oluyordu.

“Tadilat nasıl gidiyor? Son zamanlarda internet sitende pek güncelleme göremedim.”

Yürü git, Tim, demek istemiştim. Bir şey mırıldanarak gitmem gerekiyormuş gibi arabanın anahtarlarıyla oynamıştım, o da pek de nazik olmayan bir biçimde omzumu sıkmıştı. “Belki de biraz dinlenmelisin, ha?”

Gözlerimi yanıp sönen imlece dikip yazmaya başladım.

SarahSlays.com

ANA SAYFA	HAKKIMDA	KİTABIMI SATIN AL	İLETİŞİM
-----------	----------	-------------------	----------

Yeniden selamlar, millet!

Harika haberlerim var! Hazır mısınız? (Davullar lütfen.) Siyah Akasya Ev'in tadilatına resmî olarak başlıyoruz! Yarın Joe ile mutfağı yıkacağız, ayrıca ustalarımız mü-kem-mel insanlar. Handyman Dan'deki çocuklara çok teşekkürler!

Sonraki ay içinde parkelerin hepsini sökeceğiz (güle güle korkunç Formica parkeler!) ve muhteşem yeni oniks mermer fayansları döşeyeceğiz.

Şimdi sıra eğlenceli kısımda! Çoktan fazlasıyla para harcadığım tüm yeni dolapları, tezgâhları ve aydınlatmaları monte edeceğiz. (Linkleri aşağıda. Ne yazık ki henüz indirim kodu yok!)

Mutfağın önce ve sonra fotoğraflarını paylaşmak için sabırsızlanıyorum. Çok şaşıracaksınız!

Öptüm,
Sarah.

Tanrı'ya şükür bitmişti. Yorumları kapayıp paylaş tuşuna bastım. Sonra da laptopu kapatarak yatağa girdim ve dakikalar içinde uykuya daldım.

Rüyamda ofisim tıka basa doluydu. Danışanlar koltuklarda uyuyordu. İçeri adım attım. Ortam sıcak, rahattı. Paltomu çıkardığımda herkesin sessizleştiğini fark ettim. Gözler boş, ruhsuzdu. Midem çalkalanırken kapıda bekledim.

İşte o zaman fark ettim. Koltuklarda uyuyan danışanlar aslında uyumuyorlardı.

Ölmüşlerdi.

Rüyamda geriye doğru tökezledim, panikle kalbim sıkıştı. Sırtım kapalı kapıya değiyordu ama yine de kaçmadım. Ağzımı elimde kapayıp çığlığını bastırdım, o sırada genç bir kadın ileri atıldı.

Yüzü sertti. Gözleri öfkeli yaşlarla parlıyordu. Dişlerden ve gözyaşlarından ibaretti.

Bu, kız kardeşimdi.

Parmağını bana doğru kaldırarak omzumu sertçe dürttü.
Bunu nasıl yaparsın? Nasıl yaparsın?

Nefes nefese uyandım.

Lizzy. Lizzy.

Kız kardeşimi aylardır rüyamda görmemiştim. Gözlerimi elim tersiyle sildim. Tanrım, onu özliyordum. Keşke onu arayabilseydim, keşke dinleyebilseydi. Sesini yıllardır duymamıştım.

Gözlerimi tavana diktim, nabzım boğazımın derinlerinde hızla atıyor, Bay Whitman'ın uyarısı kafamın içinde çınılıyordu.

Bu ev onu delirtti.

“Evler insanları delirtmez,” dedim nefes nefese. Dönüp yastığımı kabarttım. “Ben de deli değilim.”

Sözcüklerim yalan gibi havada asılı kaldı. O yüzden bu defa daha sert bir şekilde tekrarladım. “Deli *değilim*.”

Gıcır.

Başımı yastıktan kaldırarak sesi dinledim. Kapımın dışında bir şey vardı.

Gıcır, gıcır, gıcır.

Nefes almayı bıraktım. Artık içerisi karanlıktı, odam yalnızca telefonun şarj aletindeki mavi ışıqla aydınlanıyordu. Odaya ürkütücü bir parıltı yayıyor, orman manzarasını kasvetli bir mavide boyuyordu.

Miyavvvv.

Azrail. Yorganı yataktan uzağa fırlatıp telefonumu yanıma almayı bile düşünemedim hızla koridora gittim. Azrail'in delirmiş ve titrer hâlde yatağıma koştuğu o an zihnime hücum etti. Tanrım, ya yine hastalandıysa?

Miyavvvvvvvvvv.

“Azrail?” diye seslendim, kollarımı kendime dolayarak. Hava buz gibiydi, ellerim soğuktan acıyordu. Koridor aşırı karanlıktı. Burada henüz elektrik anahtarı olmadığından koridor sadece dar, karanlık bir şeritten ibaretti.

“Azrail?”

Miyav.

Yakında olduğunu hissettim. Boş karanlıkta bir adım ilerlerken ellerimi duvarda tutup parmaklarımla takip ettim. Kedime basmaktan korktuğum için gözlerim aşağıdaydı. Nihayet onu fark ettiğimde karanlık koridoru yarılamış olmalıydım. Donakaldım. Ellerim soğuktan ve korkudan hissizleşmişti.

Dudaklarımı yalayıp ona, “Azrail?” diye tereddütle seslendim.

Kedim koridorun ortasında duruyordu, beyaz kuyruğu cam sileceği misali bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Kırpmadığı gözleri kocaman açılmıştı. “Ne oldu?”

Duvarı bırakarak önünde diz çöktüm, iyi olduğundan emin olmak için onu bir an önce kollarıma almak istiyordum. Birkaç hafta önceki nöbetlerin tekrarlanmadığından emin olmam gerekiyordu. Ancak parmaklarım kürküne daldığı anda bana arkasını döndü, kuyruğu uyarı niteliğinde havalandı.

Miyaaaaavvvvvvvvv.

Öyle gürültüyle bağırdı ki titreşimini dişlerimde hissettim. Paniklemeye başlamıştım. Ona uzansam da karanlıkta küçük beyaz bir tüy yumağı hâlinde koridorda ilerliyordu. Sessizce küfredip bunun oyun olduğunu düşünmemesini umarak peşinden gittim. Fakat durdu, döndü ve yine miyavladı. *Beni takip et,* diyordu sanki. Göğsüm sıkışsa da Azrail’i takip ettim. Hayvanlarımıza insanlardan daha çok güveniyor olmamız tuhaftı.

Azrail ile sessizce koridorda ilerledik. Nihayet başını kaldırarak havayı kokladı.

Ve durdu. Ansızın durdu, dosdoğru gözlerime baktı.

Miyavvv.

Burada, diyordu. *Tam burada.*

Tanrım, ölü bir papağan olmamasını umdum. Bir adım atıp kedimin oturduğu yeri çenemi sıkarak taradım.

Boştu. Orada parkelerin üzerinde kıpırdamadan, ses çıkarmadan oturan, kuyruğu öncekinden de hızlı sağa sola sallanan Azrail'den başka bir şey yoktu.

Sabırsızlıkla nefes vererek yeniden göz gezdirdim. Çömeldim, Azrail'i kucağıma aldım ve herhangi bir sorun aramak için ellerimi vücudunda gezdirdim. Tek sorun kalp atışlarıydı. Fazla hızlıydı.

Gitmesine izin verip ürpererek yeniden ayağa kalktım. Birisi dışarı çıkıp, "Böö!" diye bağırmadan önce hissedilen o korkunç, terli hisse kapılmışımdı.

Ardından Azrail daha önce hiç görmediğim bir şey yaptı. Başını arkaya atarak dosdoğru tavana baktı. Siktir. Korku içinde koştum. Tavan göremeyeceğim kadar karanlıktı ancak beynim seve seve yardımcı oldu. Korkunç şeyler hayal ettim: Biri sıçramaya ve beni çekiçle öldürmeye hazır bir örümcek gibi tavana yapışmıştı. Bill Campbell tavan arasından inerek beni çekiçle öldürmek üzereydi.

Bir dakika.

Tavan arası.

Azrail tavan arasının tam altında duruyordu.

Nefes verirken bana, *Sonunda anladın, ahmak*, der gibi bir bakış attı.

Azrail'in hemen üstünde yer alan tavandaki panelin altına küçük bir merdiven sıkıştırılmıştı. Azrail tavan arasını nereden biliyordu? Oraya hiç çıkmamıştı. Çıkmış olamazdı. İçeri girmenin tek yolu tavana bağlı kabloyu çekmekti.

Başımı kaldırdığımda onu gördüm. Tavan arasını açan küçük kabloyu. Yavaşça uzanıp elimin içine aldım.

Tavan arasında sesler duydu. Özellikle geceleri.

Elimi indirerek zorlukla yutkundum. Nefes nefese kalacak kadar korkuyordum. Bill Campbell tavan arasından sesler geldiğini duymuştu...

Azrail'i kaldırıp yumuşak kürkünü kalkan misali yüzüme bastırdım. Kalp atışı parmaklarımın altında aşırı hızlıydı. "Oradan ses mi geldi?" diye fısıldadım boynuna.

Cevap veremediğine memnundum. Tavan arasının altında bekleyerek kabloyu çeksem mi çekmesem mi diye düşündüm.

Miyavv?

Kararımı verdim. Dönüp Azrail'i kucagımda karanlık kordorda götürdüm, yüzüm hâlâ boynuna yaslıydı. Oraya çıkmayacaktım. En azından bu gece.

Gicuuuuur.

Kalbim tekledi. Donakaldım. Azrail'in kalbi göğüs kafesine çarpıyordu. Kapımdan birkaç santimetre ötede dursam da hareket edemiyordum. Duymuştum. Duyduğumu biliyordum. Tavan arasında bir şey hareket etmişti. *Birisi* hareket etmişti.

Kendimi olabildiğince sessizce, sakince odama dönmeye zorladım.

Ve kabul etmek istemedim.

Ama yemin ederim ki yukarıdaki tavan arasından birinin gidişimi izlediğini hissetmiştim.

CİNAYET EVİ YİNE YAPACAĞINI YAPTI: SİYAH AKASYA EV'DE CESET BULUNDU

30 Haziran, 12.35

ABC News, Melbourne

Meşhur Siyah Akasya Ev'de şüpheli koşullarda bir ceset bulundu. Viktoryen Gotik tarzdaki ev, asıl sahibi Bill Campbell 1980'de karısını öldürüp genç kızını öldürmeye teşebbüs ettikten sonra geniş çapta bilinen bir yere dönüşmüştü.

Fakat mahalle, bugünkü ikinci trajediyle sarsıldı.

Polis memurları, Melbourne'ün güneydoğusunda ve 45 dakika ilerisinde yer alan Beacon'a bu sabah 11.40'da ulaştı. Kısa süre sonra Siyah Akasya Ev'de bir ceset bulundu. Polis ölümün şüpheli olduğunu düşünerek orayı olay yeri ilan etti.

Bir kaynak şöyle aktardı: "Bir kez daha olduğuna inanmıyorum. O evde sahiden bir sorun var."

Çoksatan kişisel gelişim kitabı yazarı Sarah Slade'in iki ay önce o evi satın aldığı biliniyor. Polis cesedin kimliğini açıklamayı reddediyor.

Ancak arkadaşları Slade ve kocasının son zamanlarda zorluklar yaşadığını söylüyorlar.

"O lanet evi aldıklarından beri Sarah biraz... Tuhaf davranıyordu," dedi bir arkadaşı.

Başka bir arkadaşı şu yorumda bulundu: "Paranoyaklaşmaya başlamıştı. Takip edildiğini düşünüyordu. Sonra kedisinin başına o korkunç olay geldi."

Slade endişeyle arkadaşlarına, kedisinin zehirlediğini düşündüğünü söylemiş.

"Kedisi giderek daha çok hastalanıyordu ve galiba Sarah komşulardan birini onu zehirlemekle suçladı," dedi bir kaynak. "Komşuları, Joe ile o evi aldıklarına sinirlenmişlerdi. Onları kimsenin o evde istemediği epey açık."

Komşulardan hiçbiri bu iddiaya yanıt vermedi.

SİYAH AKASYA EV DOSYASINDA ŞOK GELİŞME: TÜYLER ÜRPERTİCİ BİR SESLİ MESAJ KEŞFEDİLDİ

Yazan: Whitney Roach (@WhitneyIleTuhafligiYay)
Whitney ile Tuhaflığı Yay Melbourne'ün en iyi
5 blogundan biri seçildi.
30 Haziran Çarşamba, 13.25

Aman. Tanrım.

Siyah Akasya Ev'e taşınmadan hemen önce Sarah Slade'le röportaj yaptığımı hatırlarsınız. Haberleri izliyorsanız bugün orada bir ceset bulunduğunu duymuşsunuzdur. Az önce Sarah Slade'in Merhamet Topluluğu'ndan iş arkadaşı Tim Holmes'la görüştüm... Ve, hanımlar ve beyler, size haberlerim var: İşler iyice TUHAFLAŞTI!

Sarah, cumartesi sabahı, yani Siyah Akasya Ev'de ceset bulunmadan dört gün önce Tim'e tüyler ürpertici bir sesli mesaj bırakmış.

"Mesajını dinlemedim," dedi Tim. "O kadar yakın değiliz, o yüzden yanlışlıkla aradı falan sandım. Beni hiç aramaz."

Fakat Sarah aramış. Art arda üç kez.

"Sesli mesajını bu sabah dinledim ve hemen ardından polisi aradım," dedi. "Bulunan ceset ona aitse kendimi asla affetmeyeceğim."

Sesli mesajı açtığında başta ağır bir sessizlikten başka bir ses duyulmuyor. Sonraki on saniye boyunca cızırtılar duyuluyor. Tim telefonu kulağına götürüp, "Duyuyor musun?" diye soruyor nefesini yeniden tutmadan önce. "Arka planda... Biri hıçkırarak ağlıyor sanki."

Sonra aniden cızırtı geçiyor.

Ve bir ses haykırıyor:

Beni öldürme.

Beni öldürme.

Beni öldürme.

BÖLÜM 9

16 Mayıs

Evi çevreleyen verandaya çıktığımda ölçülü bir tonda bir dizi nota eşliğinde gıcırdadı. Akortsuz bir piyanonun üstünde durmak gibiydi. Kollarımı verandanın korkuluğuna dayayınca korku verecek şekilde sallandı. Bu akşamüstü, bir saksâğanın ötüşü dışında sessizdi. *Quardle oodle ardle wardle*⁵. Havada okaliptus kokusu vardı, eğilip içime çekerek beni iyileştirmesini umdum. Şakaklarımda hafif bir baş ağrısı zonkluyordu ve yiyecekleri içimde tutmakta hâlâ zorlanıyordum.

Joe'nun arabası yavaşça evin önüne girince içim rahatladı. Tartıştığımızdan beri eve gelmemişti. Ona bir saat önce mesaj atarak eve dönmesini istemiştim. Özür dilemiştim. Tanrım,

⁵ Yeni Zelandalı şair Denis Glover'ın en ünlü şiiri *The Magpies*'da saksâğanların ötüşünü betimlemek için kullandığı dize. -çn.

artık ne için özür dilediğimi bile bilmiyordum. Sadece onu yanımda istiyordum.

Elimi kaldırarak verandanın yanına park ederken ona el salladım. Nefesimi tutup karşılık vermesini bekledim. Vermedi.

Arabadan çıkıp kapıyı çarptı, aptal gibi, “Selam!” derken hâlâ endişeliydim.

“Merhaba,” dedi usulca, verandanın merdivenlerinden çıktı. Henüz gözlerime bakmamıştı.

Bu gergin, sessiz evlilik anları boyunca çok fazla şey yapmak istemek inanılmaz bir şeydi.

Nerelerdeydin?

Benden nefret mi ediyorsun?

İyi miyiz?

Onun yerine verandamızda tuhaf bir şekilde dikilerek birbirimizin gözlerine bakmaktan kaçındık. Yanağımın içini ısırırken ona anlatmak istediğim her şeyle, gittiğinden beri Siyah Akasya’da gerçekleşen tuhaf olaylarla dolup taşıyordum. Mesela kütüphanedeki kitabı anlatmak istiyordum. Azrail’in beni tavan arasına götürmesini. Birinin oradan beni izlediği hissedişimi.

Joe dikkatini verandanın korkuluğuna verdi. Soyulan boyanın bir parçasını tutarak tek bir uzun şerit hâlinde kopardı. “Nasılsın?” diye sordu gönülsüzce.

Yanağımı öyle sert ısırıştı ki içinde adeta delik açtım. “İyiyim. Sen?”

Cevap vermedi. O lanet boyayı soymaya devam ediyordu. Yeniden korkuluğa yaslandığımda ellerimin titrediğini fark ettim.

“Aslında,” tereddütle ön kapıya baktım, “burası biraz tuhaftı.”

Nedenini sormasını bekledim. O kadar gergindim ki iki elimle korkuluklara tutunarak avaz avaz bağırmak istedim. Ama onun yerine dikkatle kocama uzanarak elimi onunkinin üzerine koydum.

“Sen... Gittikten birkaç gece sonra,” diye başladım, “Azrail beni uyandırdı. Koridorda peşinden gitmemi istedi.”

Joe birazcık gülümsedi. “Peşinden gitmeni mi *istedi*? Nasıl yani?” Elini nazikçe çekerek kot pantolonunun ceplerine koydu. Canım fena hâlde yanmıştı.

“Galiba tavan arasında bir şey duydu.”

Joe bana küçümseyici bir bakış attı. “Ne gibi?” Neden sesinde gerginlik varmış gibi hissediyordum? Bana kızgınmış gibi? Ona içimi dökmekten başka ne yapmıştım ki?

Boğazım gözlerimden dökülmeyen yaşlarla ağrıyordu ve tutunacak bir şey -*herhangi* bir şey- istiyordum. Evliliğimizin tamamını kocama ulaşmaya çalışarak geçirmiştim. O ise bir kere bile bana elini uzatmamıştı.

Sesli bir şekilde iç çekti.

“Şu anda bana kızgın mısın?”

Doğrudum.

“Boş ver.”

Joe omuz silkse de çenesi gerildi, böylece öfkeli olduğunu anlamıştım. Nedenini bilmiyordum. Asla bilemiyordum. Joe ön kapıya ilerleyerek kapıyı ittiğinde verandanın tamamında yüksek bir gürültü çıkarak beni yerimden sıçrattı.

“Bu ne be?” diye seslendi Joe sinirle.

Ön kapıdan bir santimetre ötede duruyor, şok içinde etrafa bakıyordu. Sağ eli gevşek bir biçimde kapı kolunda duruyordu.

“Ne oldu?”

Joe bana bakmadı bile. “Kapı,” dedi nihayet. “Az önce açtım ama üzerime kapandı.”

Omuz silktim. “Belki rüzgârdır.”

Kaşlarını çatarak bir adım geriledi. “Rüzgâr falan *esmiyor*,” dedi kısık sesle. Omzumun üzerinden siyah akasya ağacına baktım.

Üstteki dalları hareketsiz ve sessizdi. Joe haklıydı. Rüzgâr biraz olsun esmiyordu.

“Kapıyı açtım ve içeriye adım attım,” diye tekrarladı Joe yüksek, gergin bir sesle, “kapı birisi tekmelemiş gibi suratıma kapandı.”

Gözlerim çıplak arazide gezindi. Pul pul soyulmuş veranda. Janet Campbell’in koşarak çıkıp hayatta kalmak için kaçtığı ön kapıda.

“Belki ev dönmeni istemiyordur,” diye mırıldandım, gözlerimi siyah akasyadan ayırmadan.

Belki ben de istemiyordum.

Başımı sallayıp özür dilemek için ağzımı açsam da Joe aniden döndü, gözleri parlıyordu. “Sağ ol ya,” dedi sadece.

Durumu o kadar berbat etmişim ki ağlamak üzereydim.

“Özür dilerim,” dedim otomatik olarak. “Öyle demek istemedim.”

En azından istemediğimi sanıyordum.

Sessizlikte gerginlikle bekledik. Joe bir elini fazla siyah saçlarından geçirip sessizce bir şeyler mırıldandı. Daha fazla katlanamazdım.

Ağır ağır yanından geçip kapıyı açtım. “Geliyor musun?” diye sordum utana sıkıla.

Onun için kapıyı tamamen açık bıraktım, Joe ise özlemle arabasına baktı. Ardından doğruldu. “Ah, bir dakika. Unuttum,” diye mırıldandı.

Verandadan indi. “Sana bir şey getirdim,” diye seslendi omzunun üstünden.

Bana hediye mi almıştı? Bana en son ne zaman bir şey almıştı hatırlamıyordum. Kanepeye oturarak gerginlikle bekledim. Azrail ansızın ortaya çıkıp kucağıma atladı. Joe içeri dönünce ilgisizce başını kaldırdı.

“İşte.” Joe parkelerin üzerinde ağır adımlarla yürüyerek omzumun üzerinden bir paket bıraktı. Kum renginde, orta boyutta

bir zarftı. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Joe arkamda dikilirken hediyesine endişeyle baktım. Hiç doğru gelmiyordu.

“Açsana,” diye ısrar etti Joe.

Yavaşça paketi açtım. Ev izliyormuş, bekliyormuş, dinliyormuş gibi fazla sessizdi. Paketle oynarken ellerim buz gibiydi ve hediyeğin ne olduğunu görene kadar titremeye devam ettiler.

Paketi açar açmaz hediyeği elimden öyle hızlı bıraktım ki Azrail şaşkınlıkla başını kaldırdı.

Bir DVD’ydi. *Can Dostum*.

Kız kardeşimin görüntüsü zihnime o kadar net bir şekilde hücum etmişti ki karşımda oturuyormuş gibi hissettim. Kanepeye kıvrılmıştı, dizlerinin etrafına yumuşak, pembe bir battaniye serilmişti. *Bir gün terapist olacağım*.

Titreyerek ayağa kalktım. Azrail kucağımdan koşarak inip DVD’nin üzerine tünedi. Fakat ben gözlerimi kocamdan ayırmadım.

“Ne bu böyle?” Sesim oldukça tuhaf çıkmıştı. Sanki birisi boğazımı tutmuştu da boğuk kelimeleri zar zor çıkarıyordum. Joe kaşlarını kaldırıncaya ona vurmak istedim. Kocama sahiden vurmak istedim. Kalbim acı verecek kadar yanıyordu.

“Ne demek istiyorsun?” Bana, *Kavga mı etmek üzereyiz?* diyen o vahşi kedi bakışını atıyordu. Geçmişte bu noktada geri çekilirdi. Şimdiyse omurgasını dikleştirmiş bana gözlerini kırpmadan bakıyordu.

“Bugün postaneden e-posta geldi. İşten sonra biraz vaktim vardı, ben de senin için alayım dedim.” Kısık sesle ekledi, “Ve aptal gibi minnettar olursun sandım.”

Ellerini ceplerine soktu.

“Postane neden *sana* e-posta atsın? Hastalıklı bir şaka mı bu?”

Kocamı bakışlarımla alt ederken aklıma bir şey geldi. Belki kahrolası DVD'yi satın alan o olduğu için onunla iletişime geçmişlerdi.

Joe'nun çenesi gerildi. Kocam insanlarla zıtlaşan bir adam değildi. Her şeyi içinde tutup haftalar sonra bile surat asan, pasif agresif adamlardandı. Birbirimize karşı sınırı hiç aşmamış olsak da ikimiz de giderek o sınıra yaklaşıyorduk.

Yağmur şakır şakır yağıyordu ve Joe gözlerini bana diktiğinde olanlar için beni suçladığı anlaşılıyordu. Her şey için. Ev. Evliliğimizin durumu. Tanıştığımız günden beri benden ölesiye nefret eden boktan annesiyle yaşadığımız anlaşmazlık. Ama en çok da beş yıl önceki, polis sirenleri ve çığlıklarla sonlanan o tarifsiz ağustos gecesi için benden nefret ediyordu.

Ellerimi kaldırıp kanepeden uzaklaştım. Ondan. Azrail bizi sehpanın üzerinden izlerken kuyruğu sağa sola sallanıyordu.

“Onu ben almadım,” dedim kızgınlıkla.

Joe bir kaşını kaldırarak alayla güldü. “Emin misin? Sen çok alışveriş yaparsın, hele ki...”

Sarhoşken.

Başımı sallarken kalbim öyle sıcak ve hızlı atıyordu ki başımı döndürüyordu. *Buradan çıkıp gitmek* istiyordum. Ön kapıdan koşarak çıkıp dosdoğru sağanak yağmurun altına girmek istiyordum. “Almadım ben bunu,” dedim sessizce. “Bunu almam.”

“Niye? Bu ne ki?”

Hızlıca eğilerek DVD'yi ona fırlattım. DVD, zayıf göğsünün ortasına bir gürültüyle çarptı. Joe beceriksizce kutuyu yakaladı.

Kollarımı kendime dolasam da titrememi durduramıyordum. Joe sessizce DVD'yi inceledi. Soluk ellerinde Matt Damon ve Robin Williams'lı, hardal sarısı bir kapak duruyordu. Joe asık suratlı ve sessiz bir şekilde kapağını birkaç kere çevirdi. Kız kardeşimi düşündüğünü biliyordum. Bunun en sevdiği film oldu-

ğunu biliyordu. Onun da kız kardeşimi eski kanepemize tüne-
miş, dinleyen herkese, *Bir gün terapist olacağım*, diye anlatırken
görebildiğini anlamıştım.

Her evliliğin sessiz kuralları vardı. Bizimkiyse şuydu: *Geçmişten
bahsetme. Lizzy'den bahsetme.*

Joe ile beş yıl önce tanışmıştık. Üç yıldır evliydik. Ve bunca
yıl içinde bir kez olsun kız kardeşimin bahsini açmamıştı.

Ellerimi başımın arkasında birleştirerek gözlerimi yağmur-
dan ayırmadan bekledim.

“Bunu sen mi aldın?” diye sordum kısık sesle.

Tehlikeli hamleyi yapmıştım ve ikimiz de farkındaydık.
Vezirimi alıp ilerletmiştim.

Çenesi kasıldı, başını kaldırdığında gözlerindeki bakış yü-
zünden ürperdim. Katillerinkine benzer denilebilecek bir bakış-
tı. Memleketimizdeyken Joe, rahat gülümsemesiyle meşhurdur,
şimdiyse kötü bir fırtınanın ağır enerjisini taşıyordu... Tanrım,
ne olmuştu o çocuğa? Birbirimize ne yapmıştık? Kapiya çare-
sizce bakarak dediğimi geri almak için çok mu geç kaldım diye
düşündüm. Her şeyi geri almak için. Joe DVD'yi bıraktığında
kutu iğrenç bir gümlemeyle yere düştü.

“Ne diye sana yollayayım?” diye sordu usulca ancak sesinde
gerginlik vardı. “Ha? Neden sana bunu göndereceğimi düşü-
nesin ki?”

Benimle uğraşmak için? Beni cezalandırmak için?

Bir sürü neden düşünebiliyordum ve öyle üzücüydü ki.
Parmaklarım korkudan ve soğuktan hissizleşmişti, yağmur bize
sinirlenmişçesine gürültüyle yağıyordu.

“Tanrı aşkına,” dedi Joe öfkeyle, “asıl sendin...”

Lafını bitirmedi. Güçlkle yutkunurken ne diyeceğimi bile
bilmiyordum. O kadar hızlı öne doğru yürüdüm ki Azrail bile

irkildi. Korkmuştum, kızgındım ve sıcak nefesim yanağına değecek kadar kocamın yüzüne yaklaşmıştım.

“Kız kardeşim...” dedim bir nefeste. “Bunun kız kardeşimin en sevdiği film olduğunu biliyorsun.”

Terapist olmak isteyen kız kardeşimdi...

“Yapma,” dedi Joe sadece, gözleri adeta sinyal veriyordu.

Ben mi öyle sanıyordum yoksa ev kavgamızı dinliyor muydu? Çok tuhaf olsa da gözümün önünden yine bir şey geçip gitti. Nabız gibi atan, evin kalbinden gelen siyah bir sıcaklıktı. Tehlikeli öfkemizi besliyor, onun *tadını çıkarıyordu*.

Joe bir adım yaklaşıncı botlarının uçları benimkilere değdi. Yoğun öfke ince bedeninden dışarı taşıtı. *Hissediyordum*. Yumruklarımı iki yanımda... Belki lazım olur diye beklettim.

Ampuller titreşti, ışıkları azaldı, arttı, azaldı ve Bay Whitman'ın uyarısı zihnime doluştu. *Bu ev onu delirtti*. Ama doğru değildi. Değildi. Değildi. Işıkları titreştiren fırtınaydı. Fırtına.

Joe yumuşak, tehlikeli bir tonda, “Yapma, işte,” dedi.

Joe ile beni delirten ev değildi. O konuda yardıma ihtiyacımız yoktu. İşleri kendi başımıza bok etmeyi gayet iyi becerebiliyorduk.

BÖLÜM 10

Çoksatan kitabımın arkasındaki gerçek bilinse basbayağı alay konusu olurdum. Hiçbir zaman yazar olmak istememiştim. Ama Gina istemişti.

Gina Hampton, Queensland'deki Kmart'ta iş arkadaşlarımdan biriydi. Çalıştığım ilk işti, maaşı berbattı ancak okuldan sonra birkaç huzurlu saat geçirmek üzere annemden uzak kalmamı sağlıyordu. Gina elli bir yaşındaydı, sürekli kızarıklık bir yüzü ve dev bir kahkahası vardı. İnsanı daha az yalnız hissettiren şen kadınlardandı. İki ay boyunca mürekkep mavisi üniformalarımız içinde yan yana tişört katlamıştık ve Gina bana yazdığı kişisel gelişim kitabını anlatmıştı.

“Kim bilir?” Kaburgalarımı dürtmüştü. “Belki şehirdeki yayınevlerinden biri haklarını alır!” Ardından geniş göğsüne katladığı tişörtlerden birini dayayarak durmuş; büyük, parlak hayaller düşlemişti. Onu kıskanmıştım. Hem de fena hâlde.

O duyguyu hissetmek istemiştim. Kendimi herhangi bir şey olarak tasvir edecek olsam imparator penguen derdim. İçeri dalıyor, yumurtaları alıyor ve benimmiş gibi bytyordum. Ne var ki yumurtalar umrumda değildi. Ben gelecek alıyordum.

Sırf şu reklama yanıt verdiğim için oksatan yazar olmuştum: *Provokatif ve sıra dışı pop kültürü dergisi, süperstar bir yazar arıyor!* Joe ile Queensland’e uçup New South Wales’e iniş yaptıktan sonra bulduğum ilk işti. oktan her şeyi kaybettiğim için hiçbir şeyim yoktu, çaresiz ve beş parasızdım. Derginin adı *Sabrina*’ydı. Yeni bir girişimdi. *Gerçeği işşa edip çok fazla “siktir” dediğimiz için farklı ve cretkrız* diyen türdendi.

Patronum Sabrina Pond on dokuz yaşındaki bir Instagram fenomeniydi. Ücretli sponsorluk yoluyla eşek yüküyle para kazanmıştı. Sürekli bir şeyler satıyordu: ojeler, parfümler, mumlar, bronzlaştırıcı ürünler. Üç yıl içinde *Sabrina* dergisi yarım milyon aboneye ulaşmış ve Instagram hesabımın takipçi sayısı birden artmıştı. Sert porno, doğum kontrol ve Justin Bieber hakkında cretkr yazılar yazıyordum.

Her şey yolundaydı sanırım. Her türlü işim vardı, maaşım sürekli artıyordu. Belki “Duru, Durgun ve Daima Kontrolde: Nasıl Paniği Gce çevirdim” başlıklı yazıyı yazmamış olsam öyle de kalırdı. Bin kelimelik, aceleyle yazılmış berbat bir yazıydı. Elbette çoğunluğu yalandı. On yıllık anksiyete mücadelemi ve bunu sağlıklı beslenme, iyileşme ve psikoloji lisans eğitimiyle nasıl yendiğimi yazmıştım.

Aşırı popüler olmuştu. İnsanlar Twitter’da ve Pinterest’te gönderimden ufak parçalar paylaşıyor ve dünyanın her yerinden, “ok doğru!” “Bayıldım!” “Müthiş cesur davranmış!” ve en sevdiğim “#SarahAnksiyeteyiSarstı” yorumları geliyordu.

Kimsenin liseden zar zor mezun olduğumu, bir kez bile sağlıklı beslenmeyi denemediğimi ve *iyileşmenin* anlamından

dahi bihaber olduğumu bilmesine gerek yoktu. Anksiyete olayı gerçekti gerçi. Fakat ergenliğimde tanısı koyulan tek şey o değildi. Diğerini kimsenin bilmesine gerek yoktu. Etiketler hâlâ sıcakken üç haftamı bin kelimelik berbat yazıyı elli bin kelime-lik bir kişisel gelişim kitabına çevirmiştim. Bizzat yayımlayıp Instagram’ımda paylaşmıştım, böylece *Duru, Durgun ve Daima Kontrolde* anında çoksatan olmuştu. Hâlâ da aynıydı.

Sarah Slade, yazıyordu yazar biyografisinde, *psikoloji diplomalı nitelikli terapist*.

Suçlu günlerimde kendime bunun kurbandsız bir suç olduğun-u söylüyordum. Açıkçası anksiyeteyi sağlıklı beslenme, iyileş-me ve terapiyle hafifletmek muhtemelen *sahiden* mümkündü. Ben sadece benimkini Lexapro⁶ ve Instagram beğenileriyle teda-vi etmeyi tercih etmiştim. Ve evet, nitelikli bir terapist değildim ama çevrim içi danışmanlık kursunun çoğunu tamamlamıştım. En azından kıcıımı kurtaracak kadarını biliyordum.

Nihayetinde *Sabrina* dergisinden ayrılmış, arabayı dört saat boyunca sürerek Victoria’ya geçmiş ve sahte sürücü belgeme eş yepyeni sahte psikoloji diplomamla terapistliğe başvurmuştum. Bir hafta içinde kabul almıştım. O zamandan beri çalışıyor ve elbette sosyal medyadan satış yapıyordum. Siyah Akasya Ev ta-dilatı berbat gittiği için şimdi paylaşacak pek bir şey yoktu.

Mutfaktaki işçiler sohbet ederken kanepede soğuk kahvemi yudumlayıp şöminenin sönen alevlerini izledim. Buraya bir saat önce gelmişlerdi, ben de sabahlığımla aşağı inmiş, saçımın yağlı oluşuna aldırmadan onları içeri almıştım. İri yarı ustabaşı Dan’ın kedili terliklerimi gördüğünde yüzünü ekşittiğine hayli emindim.

O zamandan ateşi yakmıştım, işçiler elleri kalçalarında diki-lirken sönmesini bekliyordum, Dan ise o sırada tombul kırmızı

⁶ Genellikle depresyon ve anksiyete bozukluklarının tedavisinde kullanılan bir ilaç. -çn.

kalemiyle ölçüler alıyordu. Bugünlük buradan çıkmalıydım ancak gidecek bir yerim yoktu. Onun yerine kendimi ertelediğim küçük işlerle oyaladım. Antidepresan ve kedi maması almam gerekiyordu. Fakat önce koşuya çıkacaktım.

Sessizce odamdan laptopumu alıp fişini taktım. Taytımın üzerine bir tişört, bir de kapüşonlu giyerek yatak odasının kapısını arkamdan kilitledim.

Ön kapıdan çıkarken Dan'e, "Birkaç saate dönerim," diye seslendim.

İşçiler burada yaşadığımı unutmuşçasına bana bakmak üzere döndüler, ben de aptal gibi hissederek kapıdan çıktım. Dan akıllı başka yerde olsa da el salladı. Evde olup olmamam umurunda değildi. Galiba kocam da umursamıyordu. Yine eve gelmemiştii ve bu yüzden hem rahatlamıştım hem de kızgındım. Muhtemelen şu anda işteydi. Bu akşam eve dönecek mi görecektik.

Yanaklarım yanarken soğuk sabah güneşine adım attım. Kapüşonlumun fermuarını çekip arabamın yanından geçmeye koyuldum. Ardından onu gördüm. Ön cama sarı bir yapışkanlı kâğıt koyulmuş, sileceğin altına sıkıştırılmıştı. Bir an ona bakarak acaba işçiler mi bıraktı diye düşündüm. Uzanıp elime aldım ve notu okudum.

Film hoşuna gitti mi?

Mideme adeta bir yumruk oturdu. Bu da neydi böyle? Notu tekrar okuduğumda kalbim her kelimeyle daha da hızlı çarpmaya başladı.

Film hoşuna gitti mi?

DVD'den başka kimin haberi vardı? Kız kardeşimin en sevdiği film olduğunu başka kim biliyordu? Yazıyı inceledim. Aceleyle karalanmıştı, karmaşıktı. Tanıyamadım. Çaresizce ön bahçeye bakarken bir kakadu siyah akasyanın üzerinden merakla gözlerini bana dikti.

Film hoşuna gitti mi?

BÖLÜM 11

Ter çeneme doğru damladı; tek ses geniş, boş yolu döven ayak-kabılarımdan geliyordu. Yirmilerimin başlarındayken koşuya başlamıştım, eski terapistim de onaylamıştı. Ancak gerçeği bilse onaylamazdı. Çoğu insan için koşmak gevşemenin bir yoluydu. Müziğin, vücut dillerinin ritminde kendilerini bırakmalarını sağlardı.

Bende durum farklıydı. Koşarken müzik dinlemezdim. Düşünürdüm. Dolup taşardım. *Plan kurardım*. Bu sabahki koşuda ise aklımda tek bir şey vardı.

Lizzy'den. Kimin. Haberi. Var.

Ayağım cezalandırmak istercesine sertçe kaldırıma çarptı. Buz gibi bir sabahtı, gökyüzünde öyle yoğun alçak bulutlar vardı ki uzansam onlardan bir parça koparabilirmişim gibi hissettim.

Ancak notu düşünmeyi bir türlü bırakamıyordum. O koşarak kaçtığım notu.

Lizzy'den.

Kimin.

Haberi.

Var.

Öfkeyle kaşlarımdaki teri sildim. Cumartesi sabahı olsa da yollar her zamanki gibi boştu. Havlayan köpekleriyle yürüyen yaşlı kadınlar yoktu. Bisikletlerini kasabaya süren çocuklar yoktu. Garajlara girip çıkan arabalar yoktu. Benden ve sabahın erken saatinde gelen öfkemden başka bir şey yoktu. Bir de koşuşumu izleyen okaliptusların ürpertisi vardı tabii.

Sokağın yalnızca hayaletlerin uğrak yerine dönüştüğüne yemin edebilirdiniz.

Ayak bileklerimin arka tarafı yanana ve önünden geçtiğim komşuların bahçeleri ana renklerden lekelerle dönene kadar süratle koştum. Namına rağmen hoş bir sokaktı. Lizzy saçmalığı olmasa burada seve seve dururdum.

Siyah Akasya Ev'in yeni bir başlangıç olması gerekiyordu. Bir tane daha. Fakat birisi Lizzy'yi ve olanları biliyorsa...

Çenemden damlayan teri sildim. Ağaç gölgeleri beni yakalamaya çalışan öfkeli ellere benziyordu. Hızla koşarken bacaklarımdan arka tarafları rahatsız edecek kadar ısınmıştı. Janet Campbell'in de aynı sokakta koştuğunu fark ettim. Fakat benim aksime Janet, babası üst kattaki yatak odasında sakinleştirici içerken can havliyle kaçıyordu.

Tanrım, zavallı kız.

Keskin bir ağrı göğsüme saplandı. Yavaşlasam da acı veren hızlı koşuyor olmam değildi.

Bence evlerini alman iğrenç bir şey, hatta bunun üzerinden kâr etmeyi umman çok daha mide bulandırıcı.

İnternet sitemdeki yorum zihnimde belirdi ve ilk defa sızıyla yüklü bir suçluluk hissettim.

Cinayetlerin ardından Siyah Akasya Ev Janet’a miras kalmıştı ancak hiç geri dönmemişti. Hiç kimse nereye gittiğini veya ona ne olduğunu bilmiyordu. Mülkün vasisi bile kızın yerini bulamamıştı. Bildiğimiz kadarıyla hâlâ Beacon’da olabilirdi.

Duvarları yıktığımı ve çocukluk evinden altı haneli kazanç elde etmeyi düşlediğimi görse ne söylerdi? Aile tarihinin trajedisini adımı duyurmak için kullandığımı bilse? Kızardı... Belki bana tehdit mesajları gönderecek kadar kızardı.

Bir saksağan sabah şarkısını söylerken biraz daha düşünerek yürüdüm. Taşındığımız gün Siyah Akasya Ev’in verandasında duran saksağanı hatırladım. Birisi onu besliyordu.

“Janet,” diye fısıldarken buldum kendimi. “Neredesin, Janet?”

Siyah Akasya Ev’i cinayetten bağımsız düşünmek tuhaftı. Janet için yalnızca *ev* olduğunu düşünmek tuhaftı. Bill yanında gazete okurken ve Susan mutfakta beslenme çantasına sandviç koyarken mutfak masasında mısır gevreği yediği bir evdi. Ailesi arkasında kaskatı hâlde dururken Janet’ın kameraya gülümsediği fotoğrafları görmüştüm. Öğretmeninin arkası dönükken dilini çıkaracak türde bir kızdı belki de. Şu anda ellilerinde olmalıydı. Yaşıyorsa tabii.

Janet kızıl saçlıydı. Onu evlerinin devasa girişinde bisikletini süren, Susan verandada durmuş el sallarken çantasını omuzlarına geçiren küçük bir çocuk olarak hayal ettim. Aynı zamanda alev kızılı saçları omuzlarından aşağı dökülmüş, ağzı öfkeyle kıvrılmış Janet’ın bir parmağını suçlayarak bana kaldırdığını hayal edebiliyordum.

Nasıl yaparsın? Nasıl yaparsın? Nasıl yaparsın?

Fakat bir an sonra yüzü, suyun altından görüyormuşum gibi bulanıklaştı ve yeniden netleştğinde gördüğüm kişi Janet değildi.

Kız kardeşimdi.

Nasıl yaparsın? Nasıl yaparsın?

Parıldayan bir Lexus marka araba yavaşça bana doğru ilerledi. Kırılmış keçi sakallı, yetmişlerindeki yaşlı bir adam olan sürücüsüne el sallayarak selam verdim. Vurdumduymaz ve suratsız bir şekilde gözlerini bana dikti. Elimi utanç içinde indirince yanımdan hızla geçti.

Beşik çatılı ve düşey sürme pencerele hoş bir sömürge mimarisi tarzı eve girerken omzumun üzerinden adama göz attım. Dev bir bebek evini andırıyordu. Adam posta kutusunun yanında durdu, arabasından indi ve kapıyı açık bıraktı. Postalarına uzanıp duraksadı.

Ardından dik dik bana baktı. Gözlerimiz buluştuğunda başını ilk çeviren ben oldum. Demek böyle olacaktı.

Tempomu yeniden artırarak biri beni kovalıyormuş gibi hızla sokakta ilerledim. Hiçbir zaman koşulların beni durdurmasına izin vermemiştim. Şimdiye kadar bunu güç olarak görürdüm. Ve ilk kez öyle olmadığına dair rahatsızlık verici bir his duyuyordum.

Belki de hiç öyle olmamıştı.

Başım aşağıda koşmaya devam ederek Siyah Akasya Ev'den iyice uzaklaştım. Neredeyse canım pahasına koştuğumu hissediyordum. Sanki yeniden Janet olmuştum.

Aptalın teki gibi hissederken arkama göz attım, gözlerim birbirine girmiş ormanla buluştu. Ağaçları hareketsiz ve sessiz olsa da beni izlediklerini hissediyordum. 4 Şubat 1980'deki alev saçlı kızın aynı sokakta can havliyle koştuğunu hatırlıyorlar mıydı acaba? Beni izlerken onu mu düşünüyorlardı?

O ilk geceden beri ormana adım atmamıştım. Bazı ağaçlıklar davetkârdı. Bazılarıysa sadece üzücü. Fakat Siyah Akasya sırlarla doluydu. Bir şey bildiği ve bana söylemek için yanıp tutuştuğu hissinden bir türlü kurtulamıyordum.

Joe ile evin ilk incelemesinin ardından önünden geçmiştik. Kapıda durmuş, güneşi örten devasa okalıptuslara rahatsızlıkla bakmış ve burada piknik yapmak için gönülsüz planlar yapmıştık. Joe motoru boşa alarak sarkık tabelaya ve listelenen bitki türlerine göz atmıştı. “*Drosera rotundifolia...*” Sözcüğü dikkatle telaffuz etmişti. “Etobur bir bitki.”

Düşündüğüm ilk şey, burada çiçeklerin dahi aç olduğuydu. İkincisiyse kız kardeşimdi. Bulanık bir dereye, çan kuşlarına ve etobur güneş güllerine ev sahipliği yapan bir çalı koruma alanına yürüme mesafesinde büyümüştük. Eskiden sinekkapanların önüne çömelir, ağzını zorla açar ve kısmen sindirilmiş, bacakları hâlâ hareket eden siyah karıncaya hayranlıkla bakardım. Kız kardeşim biraz geri çekilip karnını tutar ve beni durdurmaya çalışırdı.

Babamız evde dolaşp suçlanacak bir şey aradığı ve annemiz boştaki yatakta uzanıp hiçliğe baktığı için dışarı çıkmamız emredildiğinden her hafta sonunu koruma alanında geçirirdik.

Annemle babam yüzünden kâbuslar görürdüm. Rüyalarımnda babam sürekli evi ateşe vermeye çalışırdı. Gözlerindeki nefretle paldır küldür yürüyerek kibritler yakardı, bense boştaki odaya kaçar ve anneme onu durdurması için bağıırdım. Annem beni hiç duymazdı. Bir kez olsun gözlerini kırpmazdı. Ev yanmaya başlarken o lanet yatakta uzanırdı, ben de terler içinde aniden uykumdan uyanırdım.

Büyüdükçe daha beter hisseder olmuştum. Bazen, kız kardeşim komşu çocuklarını öpüp tuhaflığıma bahaneler uydururken tek başıma saatlerce otururdum. Bazen nefesimi tutarak ölü taklidî yapardım. Bazen bir ağacın tepesine tırmanır, en üstteki dala dikkatle çıkar ve dalın ayağımın altında sallandığını hissederdim. Sonra kendime atla derdim. Kendime zarar verirsem belki nihayet hissettiğim duygulara bir bahane bulmuş olurum.

Annem fazlasıyla kendi ızdırabına boğulmuş durumdaydı ancak bir keresinde fark ederek beni bir doktorun yanına sürüklemişti, adam da cık cıklayıp, “Çocukların bu kadar hareketsiz kalması hiç doğal değil,” diye isyan etmişti. Annem o gün okula gitmememe izin vermiş ve bana sıcak sütlü çay yapmıştı. Ardından ben bir yudum bile alamadan fincanı önümden almış ve onu doktorun önünde utandırdığım için beni azarlamıştı. Sürekli istemeden onu birilerinin önünde utandırıyordum. Ne var ki kız kardeşim, bir arkadaşını çağırdığı nadir anlarda övündüğü kıızıydı. Kız kardeşime herkes bayılırdı. Özellikle de ben.

Üç katlı Yunan tarzı evin önünden geçmek üzereyken bir ses, “Amanda?” dedi.

Başımı o yöne çevirmeme yol açan şey kadının söyleyiş tarzıydı. Şaşkınlıkla duraksamama ve omurgama bir titreşim yayılmasına sebep olmuştu. Ciğerlerim ve ayak bileklerim soğuktan yansa da tüm acıları unutmuştum.

Kadın posta kutusunun yanındaydı, elinde gevşek şekilde bir yığın zarf tutuyordu. Mantar kesim kır saçları, açık mor spor ayakkabıları vardı ve o kadar hareketsizdi ki nefes alıyor mu diye düşünüyordunuz. Gözlerini sabah güneşinden korumak için kolunu yüzünün önüne götürdü. Gürültüyle nefes alıp ellerimi terli kalçalarımın altına koydum ve uzun bir süre boyunca ikimiz de konuşmadık.

“Amanda?” Nefesi kesildi, boğuk bir ses çıkardı. Kadın bana doğru ufak bir adım attı. Ağır ağır kolunu indirdiğinde gözleri kocamandı ve telaşlıydı. Bir adım gerilerken kaçmak için çok mu geç diye düşündüm.

“Tanrım,” dedi kadın bir nefeste, elini kalbine götürdü. “Ona çok benziyorsun.”

Ne yapacağımı bilmeden orada aptal gibi dikiliyordum. Bileğimin tersiyle alnımı silip terli atkuyruğumu sıktım. Koltukaltılarımı lekeleyen terin farkındaydım.

“Adım Amanda değil,” dedim ona.

Kadın tereddütle ilerledi. Korkmuş bir at ya da onun gibi bir şeymişim gibi uzanıp yanağıma dokunacağına dair tuhaf bir hisse kapıldım. Yeniden geriledim.

“Adım Sarah benim,” dedim. “Sarah Slade.” Arkamı işaret etsem de kadın gözlerini bir kere bile yüzümden ayırmadı. “Siyah Akasya Ev’i satın aldık.”

Tepki vermesini bekledim. Gözlerini tiksintiyle kısmasını, küçük kollarını göğsünde kavuşturarak beni sessizce yargılamasını bekledim. Ama yapmadı. Gözleri dolu ve üzgündü. Sanki az önce ona ölümcül karaciğer kanserine yakalandığımı söylemişim.

“Tanıştığımıza...” Hızla dönüp eğimli garaj yoluna doğru koştu. “Memnun oldum,” diye mırıldandım.

Soğuk bir rüzgâr tişörtümden içeri sızarak beni ürpertti. Kollarımı kendime dolayıp kadının gidişini izledim.

Amanda? Ona çok benziyorsun.

“Amanda değilim ben,” dedim tekrar.

Sarah da değildim. Hiç kimse değildim.

Boş sokakta kaybolmaktan korkarak ürpertiyle kollarımı kendime iyice doladım. Kadın evinin içine girene ve ağaçların gölgeleri beni yutana kadar orada durdum.

İşlerimi hallettiğimde güneş müthiş bir turunculukta batıyordu, arabadan inerken rüzgâr yüzümü acıtıyordu. İşçilerin kamyonetleri gitmişti. Joe hâlâ Siyah Akasya’ya gelmemişi. Market poşetini omzuma atıp evin kapısını açtım.

İçerisi boş ve sağır edecek kadar sessizdi. Mutfak! Poşeti kapıya bıraktım. Az daha dizlerimin bağı çözülüyordu. Mide

bulantım boğazımı yakana kadar yükseldi. İşçiler siyah ve beyaz seramik fayansları döşemeye başlamışlardı. Parkeler sökül-müş-tü ve fiziksel, şiddetli kaybı hissedebiliyordum. Mutfak eviyesi-ne koşarak oraya tutundum ve yıldızları görene kadar kustum. Zihnimden durmaksızın sözcükler dökülüyordu: *Ev tamir edil-mek istemiyor. Ev tamir edilmek istemiyor.*

Nihayet kusmayı bitirerek ağzımı elimin tersiyle sildim. Ellerim sıcak, bacaklarım hissizdi. Kendimi toplamalıyım. Lütfen. Şu anda sadece bunalmıştım. Uykusuzdum ve kahrolası evin *duyguları* yoktu.

Midem çalkalanmaya devam ederken ağır ağır yürüdüm. Titrek ellerle sütü buzdolabına koydum ve Azrail'in kırmızı plastik kabına pahalı kedi mamasını boşalttım. Kendime güçlü bir kahve yapıp ufak yudumlar alarak yukarı götürdüm. En üst basamakta durdum.

Yatak odamın kapısı açıktı. Orada şaşkınlıkla donakaldım. Bu sabah kapıyı kilitlemişim. Kilitlediğimi biliyordum. Belki de işçiler üst kata çıkmışlardı? Gerçi ne diye odama girmiş ol-sunlar ki?

Yavaşça ilerleyerek içeri göz attım. Hiçbir şey yerinden kı-pırdamış görünmüyordu. Sabahlığım hâlâ yerde pembe bir top hâlinde duruyordu, yatağımsa bıraktığım gibi dağınıktı.

Ancak sonra onu gördüm. Çığlık atarak kupayı yere dü-şürdüm. Sıcak kahve taytıma sıçradı ve ayak bileğimi yaktı. Laptopumun ekranına bir başka sarı not kâğıdı yapıştırılmıştı. Ve onu oraya *ben koymamıştım*. Kalbim ağzımda, aceleyle lap-to-mun yanına gittim. Dokunmamaya özen göstererek nota gözle-rimi kısarak baktım.

Antidepresanları ve kedi mamasını unutma!

Donakaldım. Notu tekrar okudum. Bu da neydi böyle? Kimseye kedi mamasına ihtiyacımız olduğunu ya da antidepresanlarımın bittiğini söylememiştim. İşçilere dışarı çıkıyorum demiştim. Ne yaptığımı söylemiş miydim? Dudağımı çiğnerken hatırlamaya çabaladım. Hayır, söylememiştim. Bundan emindim. Bugün Joe'yla da konuşmamıştım.

Nota gözlerimi dikerek defalarca okudum, mideme korkudan kramp girmişti.

Yalnızca iki şeyden emindim.

Bugün ne yapacağımı kimseye söylememiştim.

Ve o notu ben *yazmamıştım*.

**Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından
yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır.
Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla
yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
<https://t.me/ayisigikitap>**

DURU, DURGUN VE DÜZENBAZ ÜNLÜ YAZARIN YALANLARI ORTAYA ÇIKIYOR

1 Temmuz

ABC News, Melbourne

Siyah Akasya Ev'de bir ceset bulunalı 24 saatten az süre geçti. Kurbanın kimliği ve ölüm nedeni hakkında polisin ağzını hâlâ bıçak açmıyor. Ama bir şey giderek netleşiyor: Evin şu anki sahibi olan ünlü yazar Sarah Slade, düşündüğümüz kişi değil.

Bir kaynak ortaya çıkarak yazarın sertifikalarına yakından bakmakta ısrar etti. Slade on bir aydır Merhamet Topluluğu'nda kişisel gelişim terapisti olarak görev yapıyor. Kitabındaki biyografiye göre öncesinde "psikoloji lisans eğitimini onur öğrencisi" olarak tamamlamış.

Fakat tuhaftır ki sertifikaları sahte. Slade hiçbir zaman mezun olduğu okulu belirtmemiş. Kaynağımız, Slade'in bir keresinde 2015'te Sydney Üniversitesi'nde okuduğunu söylediğini iddia ediyor. Başka bir kaynak 2016'da Macquarie Üniversitesi'nden mezun olduğunu söylüyor. Ama Sarah Slade'in ne Macquarie Üniversitesi'nden mezun olduğuna ne de 2015'te Sydney Üniversitesi'nde okuduğuna dair bir belge var. Merhamet Topluluğu'yla iletişime geçsek de şimdiye kadar Slade'in işverenlerinden yorum yapan olmadı.

Daha da tuhafı, Sarah Slade'in çoksatan kitabı *Duru, Durgun ve Daima Kontrolde*'yi yayımlamadan önceki hayatına ilişkin çok az kayıt var. Slade, 2015'ten 2018'e kadar New South Wales'deki *Sabrina* dergisinde çalışmış. Hayran kitlesini orada oluşturup iki yıl sonra Victoria'ya taşınmış. *Sabrina*'dan önceki geçmişi bilinmiyor.

Bir kaynak şöyle belirtti: "Geçmiş konusunda hep şaibeli cevaplar veriyordu. Nerede büyüdüğüne, ailesine veya buna benzer şeylere dair gerçek bir cevap verdiği görülmedi."

Bir başka kaynak şöyle dedi: "Psikoloji diploması yok, öyleyse kişisel gelişim kitabı yazmasını sağlayan nitelikleri neler? Bu kadın yalancı ve ifşa edilmeli."

Slade'in çoksatan kitabı iki yılda kurgu dışı listelerinin ilk onuna girip çıktı. 2018'in temmuz ayında satışa çıktığı anda popüler oldu ve hayranları Slade'in yeni kitabını sabırsızlıkla bekliyorlar. Ancak bu gidişle başka bir kitap göremeyeceğiz gibi duruyor.

BÖLÜM 12

SarahSlays.com

[ANA SAYFA](#)

[HAKKIMDA](#)

[KİTABIMI SATIN AL](#)

[İLETİŞİM](#)

Tahmin edin bugün posta kutumda ne buldum?

Bir fare.

Ölü bir fare.

Şişmiş boynunun etrafında lastik bir bant vardı ve içine
şu hoş not sıkıştırılmıştı:

Mahalleye hoş geldin, fare suratlı kahpe.

Ofis sandalyemde arkama yaslanarak buz gibi parmaklarımla
şakaklarımı ovdum. Ellerimi defalarca limonlu sabunla yıka-
dıktan sonra bile parmak uçlarımda farenin kokusunu alabil-
diğime yemin edebilirdim. Onu bu sabah, işe gitmek üzerey-
ken bulmuştum. Kuyruğu iplik parçası gibi posta kutusundan

dışarı sarkıyordu. Gece vakti bırakılmış olmalıydı. Lanet fareyi hemen notla birlikte kutudan almış ve Joe'ya söylememeye karar vermiştim. Ya da polise. Boktan reklamla uğraşamazdım. Her şeyden çok acele edip tadilatları bitirmem gerekiyordu. Hepsini halledip evi satılığa çıkaracak, sonra da yeni alıcı hatasını fark etmeden buradan taşınıp gidecektik.

Laptopumun yanındaki su şişesine uzandığımda ellerimin titrediğini fark ettim. Suyumdan uzun ve güçlü bir yudum alıp gözlerimi kapadım ve başımı dolgulu beyaz deriye yasladım.

Bir köpek. İhtiyacımız olan buydu. Araziye büyük, iri kıyım bir köpek almak gerekiyordu. Bu sayede izinsiz girişleri önleyebilirdik. Sandalyemde yavaşça sallanırken bu fikri Joe'ya nasıl gelişi güzel bahsedebileceğimi düşündüm. Gerçi kendisi benimle konuşmuyordu. Azrail gibi eve sinsice girip çıkıyordu. Kahrolası kedimden bahsetmişken onu iki gündür görmüyordum ve endişelenmeye başlamıştım. Bıraktığım mamaları yememişti, üstelik o pahalı beş dolarlık yaş mamalardandı.

Gönülsüzce ekrana baktım. Saat 17.15'ti. Son danışanlarım on dakika önce gitmişlerdi.

Ekran bembeyaz olana dek sertçe silme tuşunu basılı tuttum. İnternet sitemi sahiden güncellemem gerekse de numara yapmak giderek zorlaşıyordu. Kendimi sürekli, içimi açıp gerçeği dökerken buluyordum, hepsi kan gibi fişkırıyordu. Daha önce günlük tutmamıştım ancak insanların neden yaptığını anlıyordum. Sır tutmak yalnızlıktı, boş bir sayfaysa sağlam ve güvenliydi ve benim hiç güvenli bir yerim olmamıştı.

Biri kapımı hafifçe çaldığında başım zonkluyordu.

Emily. Sarı kafasını içeri uzatıp bana özür diler gibi gülümsedi. "Bir dakika konuşabilir miyiz, tatlım?"

Baş ağrıma rağmen başımı memnuniyetle salladığımı fark ettim. Emily seri, zarif hareketlerle içeri girerken uzun eteği dalgalı su misali savruldu. Kanepeme oturarak eteğini avuçlarıyla dü-

zeltti, bileziğindeki küçük, tahta boncuklar buz küpü gibi usulca birbirine çarptı. Onu saatlerce izleyebilirdim sanki. İsmi bile güzeldi. Em-i-ly. Em-i-ly.

“Sadece nasıl gidiyor bakmak istedim,” dedi nazikçe.

“Harikayım!” dedim gözlerim yaşlarla dolarken. Aman Tanrım. Hemen hapşırma numarası yapıp gözyaşlarımı sildim. Bu sabahki fare olayı beni iyice germiştii. Ayrıca, en son ne zaman biri nasıl olduğumu sormuştu hatırlamıyordum.

“Ah, tatlım,” dedi, bu iki kelimeye sığdırdığı empati inanılmazdı. Tanrım, az daha avazım çıktığı kadar bağıracaktım. Bir şey demeden eteğinin cebine uzanıp bana bir peçete uzattı.

Bana neden iyi davrandığını merak ettim. Diğer iş arkadaşlarım etrafımda sıkıntıyla dolanıyor, içeri girdiğimde ofisin mutfağından çıkıyorlardı. Hayatım boyunca böyle olmuştu. Kız kardeşim beni bu tür durumlardan kurtarır, adıma konuşur ya da doğum günü partilerinden falan dışlandığımda beni inatla yanında götürürdü. Lizzy. Lizzy.

Lavanta kokulu peçeteyi kucağımda düzeltirken ağlamak için mücadele ettim. Artık insanlarla uğraşmıyordum bile. Mesaiden sonra iş arkadaşlarımla bara gitmiyordum. Cinayet evime, sırlarıma dönüyor ve adına hayat diyordum.

Kendini kaybetme, dedim kendime. *Sakın ha, pislik*.

Derimi değiştirerek odağı kendimden uzaklaştırdım. “Ne zamandır Beacon’da yaşıyorsun, Emily?”

“Doğduğumdan beri,” dedi birazcık gururla. “Buranın halkı birbirine bağlıdır. Herkes birbirine yardım eder.”

Belli ki bu, yalnızca burada doğduysan geçerliydi. Aksi takdirde posta kutuna ölü fareler bırakıyorlardı.

“Aslında komşunla aynı ilkokula gitmiştim.”

“Kiminle?”

“Jeff Johnson. Bir üst sokakta yaşıyor.” Duraksadı. “Geçen sene evini satmaya çalıştı ama kimse almak istemedi.”

Yüreğim ağzıma geldi. Komşumun bu sene evini satmaya çalıştığını bilmiyordum. Daha da beteri, kimsenin evi almak istemediğini bilmiyordum. Siktir. Kimse komşunun evini almak istemiyorsa Siyah Akasya Ev’i satma şansımız neydi? *Bu kasabada ev satın almak için sırada bekleyenler var*, demişti emlakçı bana. Yalancı piç.

Ciğerlerimdeki hava boşaltılmış gibi koltuğa gömüldüm. “Jeff nasıl biri?”

“Kötü.”

Başım yine zonklamaya başladı. “Ne demek istiyorsun?”

“Birlikte büyüdük.” Bir kez daha eteğini düzeltti. Yüzündeki ifadeye bakılırsa anıları hoş değildi. “Amcası Beacon’ın polis memurlarındandı, annesiye onun resmen cinayetten sıyrılmasına izin verdi. O zaman bile iyi biri değildi. Ama şimdi çok daha beter.”

Midem sıkıştı. “Nasıl?”

“Bunlar sadece dedikodu,” diye cevapladı Emily aceleyle, muhtemelen endişemi fark etmişti. “Çok fazla endişelenme, tatlım.”

Fakat endişelenmişim. Bu konu beni kaygılandırmıştı. “Onun hakkında başka ne biliyorsun? Ve Beacon hakkında?”

Parmak uçlarını kullanarak nazikçe tahta boncukları döndürdü. “Herkes gibi o da on sekiz yaşında Beacon’dan ayrıldı,” dedi Emily yavaşça ve sessizce. “Büyük şehre gidip zavallı annesi geçen yıl nihayet ölene kadar zaman kolladı. Tabii dört bin metre karelik mülkün tamamı ona miras kaldı.” Başını iki yana salladı. “Annesinin cenazesinden iki gün sonra oraya taşındı.”

Ben de başımı salladım ancak şaşırmamıştım.

“Söylentilere göre borçları varmış.” Emily duraksayınca bir kaşımı kaldırdım. “Kumar,” dedi manalı bir şekilde. “Bir yıldır

evi satmaya çalışıyor. Beacon'dan nefret ediyor, aslında hiçbir gerekçesi yok ama... Siyah Akasya Ev'den daha çok nefret ediyor," diye ekledi isteksizce. "Borçlarını ödemek için annesini evini satamadığından sizin evi suçluyor. Her kasaba toplantısında Siyah Akasya Ev'i yıkmayı teklif ediyor."

Laptopta birkaç anlamsız sözcük yazarken ayağımın dibindeki kırmızı şarap lekesini fark ettim. Temizlikçiyle yaşadığımız rahatsız edici an kafamın içinde dönmeye başlayınca klavyeyi unuttum.

"Hey." Başımı kaldırdım. "Temizlikçilerle sorun yaşamadın, değil mi?"

"İşlerini düzgün yapmamaları dışında mı demek istiyorsun?" Sırıttı. "Temizlikçileri tahmin edemeyeceğiniz kadar hızlı değiştiriyoruz."

Lekeyi ayağımla kapatarak Siyah Akasya Ev'in üst katındaki kan lekesini düşündüm. "Evime hiç geldin mi?"

Emily dudaklarını birbirine bastırıp yine eteğini düzeltti. "Hayır," dedi neredeyse özür dilercesine. "Sen orada nasıl yaşıyorsun bilmiyorum açıkçası." Bana hayran hayran baktı. "Çok cesur olmalısın!"

Hayır, sadece aptaldım. Açıkçası gördüğüm anda Siyah Akasya Ev'i istemiştim. Bir şey istediğim zaman o istek beni *tüketirdi*. İsteklerim her zaman sağlıksız takıntı çizgisinde kalırdı. Lisedeyken bir deri bir kemik görüntü moda diye kaburgalarım ve uzuvlarım etten tamamen arınana kadar sadece çorba içmiştim.

Rahat gülümsemesi olan sessiz, sarışın çocuk, rakibimle çıkmaya başlayınca bana baktığında kendini görene dek sessizce çocuğun tavırlarını, hobilerini, rahat gülümsemesini, hatta saçının rengini ödünç almıştım. İki hafta sonra benim olmuştu.

İşte o çocuk Joe'ydu.

Ben yavaşça gerçek yüzümü göstermeye başladığımdaysa şaşkına dönmüştü. Fakat o olay gerçekleştiği için artık çok geçti. Hani şu bahsetmediğimiz olay. Böylece memleketimiz olan, Queensland'in kuzeyindeki Scarbour'dan ayrılmıştık. Hatta kaçmıştık. Yepyeni bir başlangıç demiştim adına inatla. Hayatım ani yepyeni başlangıçlardan ibaretti.

"Campbelller hakkında bir şeyler biliyor musun?" diye sordum.

Emily başını iki yana sallayınca uzun, sarı örgüsü ağır ağır savruldu. "Campbellerin yaşadığı o... Olay benden biraz önce gerçekleşmişti." Tereddüt ederken bir boncuğu parmaklarının arasında döndürdü. Bana söylemek istediği bir şey vardı.

"Emily." Hızla öne eğildiğimde sandalyem karşı çıkarcasına gıcırdadı. "Ne oldu?"

Dudağını ısırdı. "Sana eski sahibinden bahseden oldu mu?"

"Campbellerden mi yani?"

Bana merakla baktı. "Onlar değil," dedi. "Son sahibinden söz ediyorum. Senden öncekinden."

Arkama yaslandım. "Ne?"

"Rodney'nin sana söylemediğini sezmiştim. Gerçi zorunda değil tabii. Ama bilsen iyi olurdu."

Neyi bilsem iyi olurdu?

"Evi PeakeEmlak.com'dan satın aldın, değil mi?"

Evet, oradan almıştık. Evi internette bulmuş ve Joe'yle bir kere bile konuşmadan emlakçıyı aramıştım. Kırk sekiz saat sonra incelemeye gitmiştik.

Şimdi Rodney Peake'i, kâğıda dokunmamaya gayret ederek dikkatle tapuyu imzalarken görebiliyordum. *İçinde cinayet işlenmiş bir evi almak için belli türde bir insan olmak gerekir*, demişti surat asarak.

Bir fincan çay için uğramayacaksınız öyleyse? diye sormuştum.

O da bana yüzünü ekşiterek bakmıştı. *Hayır, sanırım uğramayacağım.*

“Bizden önce evi alan mı oldu?” Sesimi normal tutmak için çaba sarf etsem de titreyişini kendim bile duyabiliyordum. O kararsızlığı...

“Siyah Akasya Ev yıllardır satılıktı, muhtemelen biliyordursun,” diye karşılık verdi daha kısık bir sesle.

Dizimi sabırsızlıkla salladım. “Bana kırk yıldır boş olduğu söylendi.”

“Yani, teknik olarak doğru tabii.” Gözlerini kaçırdı.

“Teknik olarak mı?”

“Geçen sene başka biri almıştı,” dedi. “Kadın burada birkaç haftalığına kaldı.”

Dizimin sallantısı durdu. “Bunu bana söylemelilerdi,” dedim biraz agresif bir şekilde.

Emily özür diler gibi dudağını ısırdı. “Dediğim gibi. Beacon halkı birbirine bağlıdır. Dışarıdan gelenlere kuşkuyla yaklaşırlar.”

Benim gibi.

Başım zonkladı. “O kadına ne oldu?”

“Mesele de bu ya,” dedi sessizce. “Kimse tam olarak bilmiyor.”

“Öylece *ortadan kaybolmuş* olamaz.”

Kapım ansızın açıldı. Gelen Tim'di. Spor psikoloğu.

“Sonunda buldum seni, Em!” Elleri birbirine vurunca silah atışı kadar gürültülü bir ses çıktı. Sinirlerim öyle gergindi ki çılgılığımı bastırdım. “Kaldır kışını da bara gidelim, kızım.” Ona sırttıktan sonra nihayet beni fark etti. “Ah, evet,” dedi fazla neşeli bir biçimde, “sen de katılabilirsin tabii.”

Arkasındaki biri onu çağırdı. Tim bir yabancıya beşlik çakmak için uzanıp kapımı açık bırakarak dışarı çıktı.

Emily yavaşça ayağa kalktı. “Bizimle gelmek ister misin, tatlım? Bize katılmanı çok isteriz.”

Başımı iki yana salladım çünkü kahrolası barı düşünmüyordum.

“Emily!” öne doğru eğildiğimde sesim histeriyle çınladı.

“Benden önce Siyah Akasya Ev’de yaşayan kadının adı neydi?”

Aklım posta kutusunun önündeki kadına kaydı. Bana hayaletmişim gibi bakana. Bana Amanda diyene.

Ona çok benziyorsun...

Koridorun ilerisindeki ofis kapıları açılıyordu. Danışanlara içeri ve dışarı eşlik ediliyordu. Emily düşünürken cık cık sesi çıkardı. “Bir bakayım...”

Ensemi katlanılamaz bir sıcaklık bastı, sanki birisi üzerime sıcak çörek bastırıyordu.

“Amanda,” dedi sonunda. “Adı Amanda’ydı.”

BÖLÜM 13

Gelin sizi Sevecen Komşu Sarah’yla tanıştırayım! Sevecen Komşu Sarah uzlaştırmacı, hoşsohbet, hatta biraz sakardır! Tamamen zararsızdır.

Joe ile Mitchell’de yaşarken ona benzer bir kadın tanıyordum. Adı Bayan Short’tu ancak kocası on yıl kadar önce vefat etmişti. Yandaki evde yaşıyor ve her daim parlak gülümsemesi, zıplayan bukleleri ve meraklı sorularıyla bize uğruyordu. Bazen yanında hep hafif yanmış çöreklerinden getiriyordu. “Bir tane ister misin, canım?” diye sorardı eskiden, tabağı bana kalbini sunar gibi kaldırarak. “Hanimiş bakayım yakışıklı!” diyerek Azrail’e büyük ilgi gösteren ve benimle sarılarak vedalaştıktan sonra bastonuyla sallana sallana uzaklaşan telaşlı, yaşlı bir kadındı.

Ben yanımda olacak birilerine hasret ve minnettardım. Onun da aynı durumda olduğunu düşünmüştüm. Bir gün mutfak masamdaki güneşe nazır, bardaklarımızdaki ucuz misket şarapları

bitmiş hâlde sohbet ederken kız kardeşimle Queensland'de büyümekten bahsetmiştim.

Ve kadının gözlerinin yırtıcı bir kuşunki gibi kısıldığına yemin edebilirdim. “Senin tek çocuk olduğunu sanıyordum?”

Harika. Daha farkına varmadan güvenimi kolaylıkla kazanmıştı. Mutfaktaki sohbetlerimiz, arkadaşça hoşbeşin arkasına gizlenmiş sorgulardı. Açıkçası ona kızmaktan çok etkilenmiştim.

Bayan Short. Bugün Kay Potts'ın evine gittiğimde ben de ona dönüşecektim. Bayan Short'a sırrınızı emanet edebilirdiniz. Yani o şerefsiz dilediğini önüme dökmekte özgürdü.

Ben Gucci Bloom bulutu içinde ve içten bir kadınsılıkla el sallarken siz, “Ne tatlı bir kadın, değil mi?” diye düşünürdünüz.

Belki bana her şeyi anlattığınızı ve benim tek kelime dahi etmediğimi fark etmezsiniz bile. Bir *hacker* misali değerli verilerinize giriş yaptığımı fark etmezsiniz. Ya da virüs gibi. Karamel rengi ışıltılı saçlarımı saç şekillendiriciye dolayıp bir süre bekledim. Banyomdaki aynanın ortası çatlamıştı, ayrıca üzerinde ufak diş macunu lekeleri vardı. Burası, Bill Campbell'in kendini öldürdüğü banyoydu.

Makineyi biraz daha tutarak demirin sıcaklığını çenemde hissettim. Elimi bıraktığımda avucuma sımsıcak bir bukle düşürdü. Soğuması için beklerken ağır ağır sağ tarafıma göz attım. Bill, küvete doğru yığılmış hâlde bulunmuştu. Tam olarak şu anda baktığım küvete. Muslukları pastan kızıl kahve olmuştu, küvetin tabanı ise içinde bir sürü kirli köpek yıkanmış gibi görünüyordu. Temizlemek için yanıp tutuşsam da her deneyişimde bir şey beni durduruyordu. Geçen hafta bir kova dolusu sıcak, sabunlu suyu küvetin yanına taşımış ve tam dökmek üzereyken durmuştum. Bir şey ısrarla kolumu çekiyormuş, beni uzaklaştırıyormuş gibi hissetmiştim. Donakalınca kova, içindekileri

dökmeye hazır hâlde elimde duruyordu ve bunu yapmanın yanlışlığını iliklerime kadar hissetmiştim.

Bu ev temizlenmek istemiyordu. Tamir edilmek istemiyordu.

Arkamı dönmüş, kova kollarımda çalkalanırken merdivenlerden inmiştim. Dikkatle arka kapıdan çıkıp sıcak, temiz suyu böğürtlen çalılarının üzerine dökmüştüm.

Joe'ya bu olaydan bahsetmemiştim. Zaten yeterince deli olduğumu düşünüyordu.

Kâküllerimi hafifçe tarayıp birbirine yapışana ve parlayana kadar üzerlerine spreyci sıktım. Son derece Sevecen Komşu kıyafetlerimi giymiştim. Pembe bir hırka, krem rengi kumaş pantolon ve köprücük kemiklerimin arasına yerleşmiş altın haçlı bir kolye. Kendimi altmışlardan kalma bir ev hanımı gibi hissediyordum. Bayan Short olsa onaylardı.

Sokağın sonunda oturan, bana Amanda diyen komşumuz Bayan Kay Potts'tı. Google'da yaptığım kısa bir araştırmayla evini on yedi yıl önce satın aldığını öğrenmiştim. Kocasını bankacıydı ve şu anda hayatta değildi. Çocuğu yoktu. Sokağın ilerisine taşınan genç kadınla arkadaşlık kuracak türde bir komşuydu.

Sonrasında ortadan kaybolacak o kadınla.

Gül kurusu bir ruj sürüp iki bileğime de bir kere Gucci Bloom sıktım, ardından çatlak aynada kendime yavaşça selam verdim. Bu kez Kay Potts'la karşılaştığımda terli taytlarla yakalanmayacaktım. Gülümsememle birlikte evin kimsenin tanımadığı eski sahibi hakkında yüzlerce masum soru soracaktım.

Amanda'yı internette saatlerce arasam da elimde çok az şey vardı. Soyadını, nerede çalıştığını, nereden geldiğini bilmiyordum. Yine de Siyah Akasya Ev'i aldığına dair bir iz bulacağımı sanmıştım. Birkaç belge. *Bir şeyler işte.*

Üstelik yan evde kalan Bay Whitman evin öncesinde başka birine ait olduğundan hiç bahsetmemişti.

Niçin?

Rahatsızlık içinde ellerimi ceplerime koyarak aynadaki çatlak yüzüme baktım. Neden bu kasabadaki herkesin ağzı aşırı sıkıydı?

Ağır adımlarla merdivenlerden inerken mutfakta fazla yüksek sesle konuşan işçilerin sesini duyunca yüzümü buruşturdum. Joe aralarında duruyor, sırtlarına vurup kahkahalar atıyordu. Sanki yeniden futbol soyunma odasına dönmüştü. Son basamakta duraksayarak parlak siyah saçlı, Tom Ford gözlüklü ve keten pantolonlu kocamı geniş göğüslü ve üzerlerinde boya lekeleri olan iş botlu işçilerin arasında izledim.

Joe'ya birazcık üzölmüştüm. Yine “onlardan biri” olmak için çırpınıyordu.

Sessizce yanlarından geçip ön kapıdan rüzgârlı sabahın içine doğru süzüldüm. Rüzgâr ince hırkâmın içine dolunca ellerimi ceplerime soktum. Ben garaj yolunda ilerlerken bir yassıkuyruk siyah akasyanın dalları arasından öttü. Azrail'e bakınsam da onu hiçbir yerde göremedim.

Garaj yolumuzun sonuna ulaştığımda sağımda Siyah Akasya Ormanı duruyordu. Çatırdayan dalların, hışırdayan yaprakların, ötüşen kuşların ve dehşetin oluşturduğu büyük, karanlık bir karmaşaydı. Ürpererek sırtımı ormana döndüm ve Kay'ın evine doğru ilerledim. Yürümek için berbat bir sabahtı; bulutlar gri, güneş ışığı zayıftı. Yağmur gökten damlayıp omuzlarıma ve kulsursuz saçıma serpilirken ısınmak için kollarımı ovaladım.

Son karşılaşmamızda Kay'ın evine dikkat etmemiştim. Kadın beni sarsmış olmalıydı çünkü evi büyüleyiciydi. Dört krem rengi kolonu ve üzerinde golf oynanabilecek kısıacık kesilmiş çimleleri olan etkileyici Yunan tarzı bir evdi. Fakat geniş bahçeyi geçer geçmez güllerin solduğunu, ön bahçedeki portakal ağacınınsa çürümüş meyvelerle dolu olduğunu gördüm.

Kapıyı tıklatır tıklatmaz bir köpek havlamaya başladı. Orada, kadının evde olmadığını düşünecek kadar çok bekledim. Ya da belki evdeydi ama kapıyı açmıyordu. Tekrar, bu kez daha yüksek sesle çaldığımda kapının arkasından bir köpeğin tırnaklarını heyecanla parkeye vurduğunu duydum.

Nihayet kapı aralandı. “Evet?”

Kapı aralığından gülümseyerek baktım. Kadının yüzünü değil, sadece kapı çerçevesindeki zayıf elini görebiliyordum. “Bayan Potts?” Lanet köpek iki kere gırtlaktan havladı ve Bayan Potts dışarı kaçmasın diye onu ayağıyla dürttü.

“Selamlar! Yine ben, Sarah, yeni komşunuz!”

Köpek havlamayı sürdürürken ben de irkilmemeye gayret ederek gülümsemeye devam ettim. Yaşlı kadın hâlâ kapının arkasında saklı durduğundan köpeğin havlamalarının arasından duyulsun diye sesimi yükselterek, “Geçen hafta tanışmıştık,” diye bağırdım.

Hani şu kayıp kız olduğumu sandığınız ve neredeyse kalp krizi geçirdiğiniz zaman.

Kadın eğildi, küçük aralığın içinden olsa da canının yandığını görebiliyordum. Fazla yavaş hareket ediyordu, köpeği kucağına aldığı sırada kapının arkasında biraz fazla kaldı. Doğrulurken dudaklarından acı dolu bir nefes kaçınca onu rahatsız ettiğim için suçluluk duydum.

Ancak bilmek zorundaydım.

Köpek grimsi burnuyla kapıyı dürttü ve Kay sonunda karşımda dağınık topuzu, ev terlikleriyle bana kararsızlık içinde bakıyordu.

Öne doğru eğilerek ellerimi dizlerimin arasında birleştirdim. “Ne yakışıklı şeysin sen böyle!”

Köpeğe dokunmak istemiyordum. Ama kadının kapıyı daha fazla açmasının tek yolu buydu. Köpek hacimli başını

bana doğru itti. Ona ilgi gösterdim, dilini parmaklarımın arasında sokunca yüzümü buruşturmamaya çalıştım.

“Adın ne senin, canım?” diye sordum sevgiyle.

“Tobias.” Kadının sesi savunmacıydı.

“Ne tatlı oğlan!” Paspasın üzerinde kalarak sohbet edecek bol bol zamanım varmış gibi köpeğin çenesinin altını kaşıdım.

Kay hiçbir şey söylemedi. Başını bile sallamadı. Arkasındaki kehribar rengi döner merdivenlere ve solmuş sarı lale buketine göz attım. Evinin içi yanmış ekmek kokuyordu.

Ne diyeceğimi bilemeden boğazımı temizledim. “Çörek ister misin, ca—”

Siktir.

“Geçen hafta karşılaşmıştık,” dedim hızla kendime gelerek, “bana Amanda demiştiniz.”

Sessizlik. Bekledim, köpeğin kollarının arasından sıyrılmaya çalışmasını izledim. Kay, dünyaya karşı yegâne kalkanıymış gibi hayvanı daha sıkı tuttu. Bana karşı yegâne kalkanıymış gibi.

En sonunda bakışlarımız buluştuğunda gülümsemem dondu. Kadın kapıda güçsüz bir şekilde durmuş bana öyle samimi bir üzüntüyle bakıyordu ki sinirlerim bozuldu. Bana çok fazla şey görmüş, çok fazla şey duymuş bir kadını anımsatıyordu. Çok fazla şey kaybetmiş bir kadını.

Bakışları, kapıyı kapamayı düşünürcesine kapıya kaydı. Hızla bir adım atarak, “Ben Siyah Akasya Ev’de yaşıyorum. Daha geçen ay satın aldım,” diye ekledim.

“Biliyorum,” dedi hüznle.

“Benden önce evi Amanda almıştı, değil mi?” diye sordum usul usul.

Yine sessizlik oldu. Ardından nihayet başını hafifçe salladı.

“Soyadını hatırlıyor musunuz?” Keşke kapıyı sertçe itip onu benimle konuşmaya zorlayabilseydim.

Başını iki yana sallayıp bir adım geriledi. “Hiç sormadım.”

Bir kez daha köpeğe uzanarak Kay kapıyı yüzüme kapamasın diye çenesinin altını kaşıdım. “Bana Amanda’dan bahsedebilir misiniz?”

Bir yere gitmediğimi anlamış olmalıydı çünkü çerçeveye yaslanıp iç geçirdi. “Çok hoş bir kızdı.”

Elim yan tarafıma düştü. “Kızdı derken?”

“Öyledir yani,” dedi hızla. “Ondan aylardır haber almadım gerçi. Ortadan kayboldu sanki.”

“Peki mahallede onu görüp duyan başkası da mı olmadı?”

“Kendi hâlinde biriydi. Diğer komşularla pek konuştuğunu sanmam.” Daha fazlasını söylemek istiyormuş ancak söyleyemiyormuş gibi yanağını çiğnedi.

“Çünkü onu burada istemiyorlardı, değil mi?” diye sordum nazikçe.

Gözleri yaşlarla ıslanmıştı. “Evet. Kimse Siyah Akasya Ev’i almasını istemedi,” diye cevapladı kederle. “Komşular orayı yıktırmak istiyorlar. Her kasaba toplantısında gündeme getiriliyor.”

Dışarısı giderek soğuyordu. Kollarımı karnıma doladım. Beni içeri almamasına şaşırmıştım. “Siz yıkılmasını istiyor musunuz?”

Kay’in gözleri omzumun arkasına kaydı, yola boş boş bakıyordu. “Evet, istiyorum,” dedi bir nefeste. “Orayı görmek gözlerimi dolduruyor.”

Sessizce bir şeyler mırıldandı. “Susan,” diyordu sanırım. “Zavallı Susan.”

Gökyüzü giderek kararıyor, uzaktaki bir gök gürültüsü beni tereddüde düşürüyordu. Aklımı bir fikir gelirken ellerimi ceplerime soktum. Sormak istemesem de yapmak zorundaydım.

“Amanda hiç direnişle karşılaştı mı? Siyah Akasya Ev’i aldıktan sonra yani?”

Kadın şaşkınlıkla gözlerini kıstı.

“Onu tehdit eden oldu mu?” diye sordum istemeden.
“Komşular belki?”

Doğrulup bakışlarını kaçırdı. “O konuda bir şey bilmiyorum.”
Bence biliyordu.

Kapıyı kapamak üzere olduğunu hissettiğimden bir adım ilerledim. “Belki Siyah Akasya Ev’in ev sahibi olma konusundaki fikrini değiştirmiştir?” diye ileri sürdüm. “Herkese göre değil sonuçta.”

Ağzını sımsıkı kapadı.

Gök gürültüsü şimdi daha yakındı, yağmur damlaları kuluçkaya yatmış gökyüzünden düşüyordu. Sevecen Komşu rolüm çoktan unutulmuştu. Kollarımdaki tüyler diken diken olmuştu, dizlerimle ayak bileklerim rezalet krem rengi pantolonumun altında titriyordu. Kusursuz buklelerimi bozmak için şiddetli bir istek duydum. Bluzuma çamur sürmek ve bu saçmalıktan kurtulmak için...

“Kay...” Küçük bir çocuk gibi hissederek ellerimi iyice ceplerime soktum. “Başına kötü bir şey geldiğini düşünüyorsun, değil mi?”

Gözlerime bakmadı. Daha fazla konuşmayacaktı. İç çekerek kendime başka bir gün deneyeceğimi söyledim. Kay bana bildiği her şeyi anlatana kadar gelmeye devam edecektim. Gönülsüzce veda edip uzaklaşmaya başladım.

“Evin içinde sesler duyuyordu.”

Donup kaldıktan sonra yavaşça arkamı döndüm. Tanrım, Bay Whitman da evin asıl sahibi olan, katil Bill Campbell hakkında aynı şeyi söylemişti. Kay ayağını yere vurunca köpeği kaygısını hissetmişçesine yüzünü yaladı. Nabzım bileğimde zonklarken konuşmasını bekledim. Gök gürültüsü gökyüzünü hızlı, sıcak bir ışıkla yardı.

Bill, tavan arasında sesler duyduğunu söyledi. Özellikle geceleri.

Yutkundum. “Bu sesleri ne zaman duyuyordu?”

“Geceleri,” dedi suratını asarak, bense nefes almayı bırakmıştım. Ben de.

“Sesler evin hangi bölümünden geliyormuş?”

Sakın tavan arası deme. Sakın tavan arası deme.

Kay dudağını dişledi. “Yukarıdan demişti sanırım.”

“Tavan arasından mı?” deyiverdim.

“Emin değilim,” diye itiraf edip iç geçirdi. “Ona tek başına kalma dedim.” Sanki benimle değil de kendi kendine konuşuyordu. “Korkuyorsa benimle kalabileceğini söyledim.”

Kay yanağın içini çiğnerken bana, *Sonraki kısmı sana söylesem mi bilemiyorum*, der gibi baktı. Nefesimi tutarak bekledim.

“Ve birileri ona notlar bırakıyordu.”

Aman Tanrım. Arabamdaki ve laptopumdaki notları hatırladığımda midem altüst oldu. Kay’ın bana Amanda hakkında ne söylemesini beklediğimi bilmesem de bu olmadığından eminim. “Bu notları nerelerde buluyordu?”

“Mutfakta, oturma odasında, yemek odasında,” diye saydı Kay, beti benzi atmış hâlde. Bir an duraksadıktan sonra gözleri anlayışla ıslandı. “Ve yatak odasında.”

Şimşek bir kere daha çaktı. Tobias korkuyla havladı. İkimiz de onu görmezden geldik. “Notlarda ne yazıyordu?” Gök gürültüsü yüzünden kısmen bağırmıştım.

Kay bir adım geriledi, sanki artık bunun parçası olmak istemiyordu. “Tuhaf şeyler,” dedi kısaca. “Kimsenin bilmemesi gereken şeyler.”

Kalbim sıkıştı.

Kimsenin bilmemesi gereken şeyler.

Antidepresanlarımın bitmesi gibi. Lizzy gibi. DVD gibi. Alnım terlemeye başladı. Kay beni sessizce izledi ve bir anlığına ikimiz de konuşmadık. Bir araba ağır ağır arkamızdan geçti,

gümüş saçlı bir adam koyu camların ardından bize baktı. Onu görmezden geldim. Kay korkuyla, benimle konuşurken görülme istemiyor gibi sürücüye baktı. Fakat henüz gidemezdim.

“Hangi yatak odasını kullanıyordu?” diye sordum çaresizce. “Sen gördün mü?”

“Hayır,” dedi usul usul. “Ben hiç evin içine girmedim. Yapamazdım.”

Sanırım söyleyecekleri bu kadardı. Ağırlığını bir ayağından ötekine verdi. “Amanda eskiden buraya kahve içmeye gelirdi. Genelde haftada bir... Bazen yanında Winter’ı da getirirdi,” diye ekledi, yaşaran gözlerle.

Ona sorgulayan bir bakış attım.

“Siyah labradoru,” diye açıkladı, sesi kederle ağırlaşmıştı. “Çok güzel bir oğlandı. Gençti de.”

Refleks olarak Tobias’ın başına dokununca boğazımda bir yumru oluştu. “Winter şu an nerede?”

Başını iki yana sallarken köpeğe daha sıkı tutundu. “Ona ne oldu bilmiyorum.” Kaşlarını çattı. “Ya da Amanda’ya.”

Ardından beni uyarmaya çalışır gibi doğrudan gözlerime baktı. “O evden çok korkuyordu.”

Omuzlarımdan aşağı bir ürperti inerek sırtıma yerleşti. Titreyerek kollarımı kavuşturdum ve yağmur şakır şakır yağmaya başladı.

“Bulduğu son not...” Kay başını iki yana salladı. “Onu gerçekten sarsmıştı.”

“Ne zaman oldu?”

“Amanda kaybolmadan birkaç gün önce.”

Tenim karıncalanmaya başlamıştı. “Notta ne yazıyordu?”

“Bana söylemedi,” dedi. Bunu defalarca tekrarladığı hissine kapıldım. Müdahale etmediği için dizini dövmüştü. “Saatlerce

kanepemde oturdu. Eve gitmek istemiyordu galiba. Ona burada kalmasını söyledim ama kalmadı.”

Yağmura kaşlarını çatarak baktı. “Benimle kalsa belki bugün hâlâ yanımda olabilirdi.”

“Polise ihbar ettin mi?”

Bir şey söylemek ister gibi ağzını açtı. Fakat fikrini değiştirip başını iki yana salladı. “Hayır, etmedim.”

“Neden?” Sesim sert, yargılayıcıydı. Öyle olsun istememiş-tim ancak panikliyordum. Kay sorumu duymazdan gelerek göz-lerini kederle yağın yağmura dikti.

“Son notu görüp yanına geldiğinde,” diye bağırdım yağmu-run arasında, “onu son görüşün müydü?”

Gözlerinde bir şey parladı. Dişleri alt dudağına şiddetle gömüldü. “Evet, öyleydi,” dedi kısaca, sol eli kapıya uzandı. “Sonrasında onu bir daha görmedim.”

Kapısının eşiğinde beklerken bir anlığına soğuğu unutmuştum. Çünkü ikimiz de yalan söylediğini biliyorduk.

BÖLÜM 14

Kay'ın yanından ayrıldıktan sonra çiseleyen yağmur altında, ellerim ceplerimde mahalleyi dolaşarak düşündüm. Kendimi ıslak bir park bankında, gri gökyüzüne bakıp *Amanda+kayıp+Siyah Akasya* kelimelerini internette aratırken buldum ancak hiçbir sonuç çıkmadı.

Sessizce eve döndüm, meşgul görünmeye dahi çalışmadan duran işçilere selam verdim. Bir yanım eve gitmelerini, buradaki tek bir şeye bile dokunmamalarını istiyordu. Diğer yanımsa tadilatı *şimdi* bitirmelerini istiyordu. İşlerini ne kadar erken bitirirlerse evi o kadar erken satardık. Benden önce burada yaşayan kayıp kızı düşünmeyi de o kadar erken bırakabilirdim. Siktir. Siyah Akasya Ev'in ürkütücü olacağını biliyordum. Bir yanım bu yüzden heyecanlı, hatta *hoşnuttu*. Hayatımı, gerçek suç programları izleyerek ve gecenin en karanlık saatlerinde berbat, iki dolarlık gerilim kitapları okuyarak geçirmiştım. Gerçek bir olay

yerinde yaşama ve bundan para kazanma ihtimali kaçıramayacağım kadar iyiydi. Fakat, Tanrım. Bu Amanda meselesini beklemiyordum. Siyah Akasya Ev'in dehşet verici bir geçmişi vardı. Ya kaybolan veya içinde ölen bir sonraki kişi ben olursam?

Siyah korkuluğu tutarak merdivenleri ağır ağır çıktım. Siyah Akasya Ev'deki ilk yatak odası merdivenlerin bitiminde soldaydı. Benim odamsa iki kapı ilerideydi, en sağdaki karanlık koridorun sonuna sıkıştırılmıştı.

İlk odanın kapısına yaslanarak içeri göz attım. Soyulan duvar kâğıdı çürük kayısı rengindeydi, parkelerse öyle koyu bir kah-verengiydi ki neredeyse siyaha çalışıyordu. Örümcek ağları tavandan gri krepon kâğıdı misali sarkıyordu. Kalın bir örümcek ağının üst sağ köşesinin arkasında, öldüğüne emin olduğum büyük, siyah bir örümcek duruyordu.

Davetsiz bir misafir gibi hissederek sessizce içeri girdim, aşağıda kalan örümcek ağlarını elimin tersiyle ittim. Ayakkabılarımın topukları fare dışkısı dolu pis parkelerde yumuşak bir ses çıkarıyordu.

Oda penceresiz, boş ve aşağıdaki çekiç sesleri dışında sessizdi. Ve Tanrım, karanlıktı. Ampulü patlamıştı ve değiştirmeye zahmet etmemiştik. Odaya ciddiyetle baktığımda onun da beni ölçüp biçtiği hissine kapıldım.

Kimsin sen? Ne işin var burada? Çık dışarı.

Sanki yüzyıllardır rahatsız edilmemiş, uyuyan bir canavardı. Bu odaya en son evi incelerken girmiştim. Ortada, Joe'yla yan yana durmuş, duvar kâğıdını eleştirerek ekşi kokusundan kurtulmak için ağzımdan sığ nefesler almıştım.

Garajlardaki yankılı, soğuk hareketsizlik burada da vardı ve Amanda'nın yatak odası olarak burayı seçmeyeceğinden emindim. Odadan çıktığımda oradan çıktığıma memnun bir şekilde kapıyı arkamdan kapadım.

İkinci yatak odası soldaydı. Kolu çevirip içeri adım attığımda burnuma çarpan ilk şey koku oldu. Emlakçı bile içeriyi gösterirken bundan söz etmişti. Burnunu buruşturup kokuyu uzaklaştırmak için elini yüzünün önünde sallamış ve iğrendiğini gizlemeye gayret etmemiştir.

“Burası çamaşır suyu kokuyor,” diye mırıldanmıştı, alelacele gömme dolabı ve yüksek tavanı işaret ederken.

Elimle burnumu ve ağzımı kapatarak içeri göz attım, girmek istemediğimden kapıda durdum. İkinci yatak odası, tıpkı ilki gibi acı verecek kadar boştu. Tavandan daha az örümcek ağı sarkıyordu ve ayrılmış parkelerin üzerinde fare dışkısı yoktu. Belki koku kemirgenleri kaçırmıştı. Bu odanın steril klinik havası vardı. Çamaşır gibi. Amanda’nın burada da uyuduğunu zannetmiyordum.

Dışarı çıktım, kapıyı kapadım ve koridorda yürümeye devam ettim. Evin ışığı gece gündüz loştı, güneş battığındaysa gözlerini ayağında tutmaz ya da karanlıkta küçük adımlar atmazsan merdivenleri kaçırıp yuvarlanarak ölebilirdin. Buraya gece lambası koymamız şarttı.

Şimdilik ilerlemeyi sürdürdüm. Sondan ikinci yatak odasının kapısını açtım. Amanda burada uyuyor olmalıydı.

İçeri adım atıp herhangi bir karışıklık izi aradım. Genç bir kadının birkaç haftalığına burada yaşadığına dair bir iz bulmaya çalıştım. Süpürgelikler solmuş toz pembe, gevşek duvar kâğıdıysa limon kahvesi rengine ve korkunçtu. Yine de buradaki koku katlanılabilirdi ve dört yatak odası içinde en bariz seçenek buydu.

Kollarımı sıyırdım. Amanda’ya ve başına gelenlere dair bir işaret bulmak için bu odanın her santimini araştırıyordum.

Cebimdeki telefon çaldığında yavaşça parkeleri kaldırıyordum. Hayal meyal hatırladığım bir numaraydı. Açmaya

korktuğum için tereddüt ettim. Aşağıdaki işçilerden biri olabilirdi. Muhtemelen akan bir boru ya da beş bin dolar daha harcamamıza neden olacak başka bir halt bulmuştu.

Dikkatle cevap verdim.

“Sarah konuşuyor,” dedim neşeyle.

Pasif agresif bir ses karşılık verdi. “Selam Sarah, sadece kontrol etmek istedim. Bugünkü randevunuza geleceksiniz, değil mi?”

Gelmeyen danışanlarımla konuşurken kullandığım bir ses tonuydu. *Selamlar, geliyor musun gelmiyor musun?*

Boğazımı temizleyerek hatırlamaya çalıştım. Hangi randevuya? Doktor mu? Hayır. Bana içki konusunda ders vermelerine ya da ilaçlarımı yine artırmam için nazikçe ısrar etmelerine ihtiyacım yoktu.

“İıı...” Telefonumu diğer kulağıma geçirdim. “Affedersiniz, hatırlayamadım da...”

Diğer taraftaki telefonda ağır, öfkeli bir sessizlik olunca rolü bırakıp, “Affedersiniz, kim arıyordu?” diye sordum.

İç çekti. “Luxe Güzellik Salonu?” Bu ismi biliyordum. Üç hafta önce gitmiştim. “Bugün için saç randevusu almışsınız? *Yirmi dakika* öncesi için?”

Kadının cadaloz sesinden nefret etsem de en çok parmaklarımla titremeye başlamasından nefret ettim.

“Ben bugün için saç randevusu almamıştım,” dedim şaşkınlıkla. “Saçıma bir şey yapılması gerekmiyor.”

Hakikaten de gerekmiyordu. Geçen ay, Whitney ile Tuhaflığı Yay blogu için araya karamel ışıltılar attırmıştım.

“Dün aradınız, Bayan Slade,” diye ısrar etti kadın buz gibi bir sesle. “Saçınızı kestirmek istediniz. Kayıtlarda yazıyor.”

Hayır. Hayır, istememiştim. Tadilatın, Joe’yla tartışmalarımızın ve danışanlarımla her zamanki tatsız ızdırabının fena hâl-

de içine batmıştım. Hiçbir aşamada, *Benim neye ihtiyacım var biliyor musun? Saçımı kestirmeye*, dememiştim.

“Bakın, dün sizi aramadım, tamam mı?” diye tersledim. “Güle güle.”

Telefonu kapatıp yeniden cebime koydum. Ellerim titriyor, alnımda ter birikiyordu.

Dün aradınız, Bayan Slade.

Ama aramamıştım işte! Ancak daha önce Luxe Güzellik Salonu’na gitmiştim. Başka kim saçımı yaptırdığımı biliyordu?

Donakaldım.

Herkes. Herkes biliyordu.

Geçen ay oraya gidişimi Instagram için çekmiştim. Hatta ne-dense barış işareti yapan stilistle poz bile vermiştim.

Siktir.

Instagram gönderilerimde aşağı indim. Ve buldum. Siyah renk deri dönen koltukta oturuyordum, yeni karamel rengi ışıltılı saçlarım ukala yüzümü çevreliyordu. Adını hatırlamadığım stilist yanımda eğilmişti, işaret parmağıyla orta parmağını V şeklinde kaldırırken gülümsüyordu.

Luxe Güzellik Salonu’ndaki güzel kızlarla harika vakit geçirdim! Bu karamel ışıltılara BAYILDIM! Tüm saç ve şekillendirme ürünlerinde geçerli SARA10 kodumu kullanın. Sakın kaçırmayın!

Of ya. Bana promosyon kodu verdiklerini unutmuştum. Hemen cebimdeki telefona uzanıp onları tekrar aradım. *Lütfen aç*, diye mırıldandım defalarca. *Özür dilerim*, dedim alçakgönüllülikle. *Çok stres altındayım. Randevu aldığımı unuttum. Kimseye kafayı yediğimi söylemeyin lütfen.*

“Luxe Güzellik Salonu?”

Tanrı'ya şükür. "Selam. Evet, yine ben. Sarah. Slade." O kadar gergindim ki sözcükler dilime dolandı. "Az öncesi için üzgünüm. Ben..."

Tak.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Alo?"

Sessizlik.

Suratıma kapamıştı. Siktir. Telefonumu o kadar sıkı tuttum ki az daha ekranını kırıyordum. Aptallık ediyordum. Siyah Akasya Ev'i aldığımdan beri tam olarak sıfır sponsorluk almıştım. Instagram gönderilerimde çaresiz, bana indirim kodu verecek herhangi birine dileniyormuşum gibi konuşuyordum. Şimdi de elimdeki tek sponsorluğu mahvetmişim.

Neden her şeyin kontrolünü kaybediyormuşum gibi hissediyordum? Üst üste başarısızlığa uğruyormuşum gibi?

Sessizce yere bakarak düşündüm. Bunların hepsini düzeltebilirdim. *Yapabilirdim* ve *yapacaktım*. Bu evi tamir ettirecek, fotoğraflarını parlak sosyal medya hesaplarımda paylaşacak, doyumsuz ellerime daha fazla sponsorluk alacak ve Amanda'ya ne halt olduğunu bulacaktım. Telefonumu cebime sıkıştırıp parkelere doğru uzandım.

Dizlerimin üstünde geriye yaslanarak çenemdeki teri sildim. Krem rengi pantolonuma örümcek ağları bulaşmıştı, burnum ve gözlerim tozdan kaşınıyordu. Duvarların ve süpürgeliklerin her santimini aramıştım. Kırık parkelerden birini söktüğümde evin dişlerini gösterircesine acıyla bağırdığına yemin edebilirdim. Özür dilemem gerekiyormuş gibi hissederek hemen parkeyi yerine bırakmıştım.

Odayı uzun zamandır kullanan olmamışa benziyordu. Bacaklarıma kramp girene kadar bekledikten sonra acı içinde

ayağa kalktım. Omzumdaki ağrıyı ovalayarak gözlerimi soyulan duvarlara diktim.

Amanda. Amanda.

Ne oldu sana?

Ağır ağır iç geçirdim. İşçiler yakında evlerine gideceklerdi. Tanrı'ya şükür. Aşağı kata inebilir, kahve yapabilir, yiyecek bir şeyler alabilir ve yatağa geçebilirdim. Yavaşça dönerek karanlık koridora baktım ve düşündüm.

Hangi yatak odasını kullanmıştı? Üst katta dört tane vardı.

Koridorda sessizce ilerlerken havadaki ekşiliği içime çektim. Üçüncü yatak odasından odama ulaşmak on dört adım sürüyordu. Yani cinayet odasına. Kapıda durdum, içeri baktım ancak odam bu sabah bıraktığım gibi duruyordu. Sinekkuşu desenli nevresim geriye atılmıştı, yerde bir yastık vardı ve pencerenin dışı görülemeyecek kadar karanlık olsa da mezarların gümüşü hatları belli oluyordu. İçerisi eski peynir gibi kokuyordu.

Elbette Amanda bu odayı seçmiş olamazdı. Joe bile buraya adımını atmıyordu. Ama yine de...

Eğilip ne aradığımdan dahi emin olmadan süpürgelikleri inceledim. Uzanıp pul pul kalkmış deriyi andıran büyük şeritler hâlinde sarkmış duvar kâğıdını dikkatle söktüm. Parmaklarımı arka duvarda boylu boyunca gezdirdim, sadece bir kere pencereden mezarlara göz atmak için durdum. Altımdaki parke gıcırdadı. Kalbim güm güm atarken arkamı döndüm. Kapıda iri kıyım bir gölge duruyor, elindeki çekici sımsıkı tutarak çıkışımı kapıyordu.

Korkudan deliye dönmüş hâlde geriye doğru sendeledim. “Yapma!” diye ciyakladım. “Yapma!”

“Bayan Slade?”

Adam dikkatle yatak odama girdi. Bu, ustabaşı Dan'di. Tanrım.

Bir kez daha nefes alarak bayat havayı içime çektim. “Seni...” Duraksadım. *Seni ölümden dönmüş ve başımı ezmek üzere olan Bill Campbell sandım.*

Odanın ortasında durarak tombul eliyle çenesini kaşıdı. Göbekli ve yüksek kahkahalı, kısa boylu bir adamdı. Yeterince iyi biriydi.

“Sizi korkuttuysam üzgünüm,” dedi umursamadan, sanki cinayet odasına elinde ölüm aletiyle sessizce girmesinde hiçbir tuhafılık yokmuş gibi. “Çocuklarla bugünlük paydos ediyoruz diyecektim. Yarın sabah döneriz.”

Etrafa hayranlıkla bakarken çekici elinde bir jonglör gibi döndürerek ıslık çaldı. “*O oda* burası mı? Hani şu...” Kalın boy-nunu kesiyormuş gibi yaptı.

Hemen eve, saf karısının, on çocuğunun, muhtemelen bira ve kanlı et dolu buzdolabının yanına dönmesi için dua ederek başımla onayladım. Gözleri nihayet yatağımda durduğunda kaş-larını kaldırdı. “Burada mı uyuyorsunuz?”

Sesinde hiçbir cinsel ima yoktu, daha çok şu soruyu vurguluyordu: *Neden bu odayı seçtiniz? Hanımefendi, sorunuz ne sizin?*

Sırtımı dayadığım pencere camı soğuk olduğundan kollarımı kendime doladım. “Sen burada uyur muydun?” Bunu neden sorduğumu bilmiyordum.

Gözleri yatağımın yanındaki kan lekesine kaydı ve ikimiz de sessizce ona baktık. Uzun bir süre konuşmadı. Yeniden gözleri-me baktığında içlerinde ufak bir üzüntü fark ettim. “Yok,” dedi. “Para verseniz bile yapmam.”

Bir baş selamıyla veda ederek arkasını döndü.

“Dan?”

Şaşkınlıkla bana baktı. Ona daha önce adıyla seslendiğimi sanmıyordum. Boğazımı temizleyip kollarımı bedenime daha

sıkı doladım. Çok üşüyordum. “Bir süredir Beacon’da yaşıyor-sun, değil mi?”

Gülümsedi. “Evet,” dedi gururla. “Ev birkaç yıl önce baba-sından bizim hanıma miras kaldı.”

Klasik.

“Burada benden önce yaşayan olmuş muydu?”

Gitmek ister gibi çekici bir daha döndürdü. “Campbeller mi yani?”

“Hayır, onlardan bahsetmiyorum,” dedim kısık sesle, ardından dudağımı ısırarak ekledim. “Başka biri. Bir kadın. Benim yaşlarımda.”

Ansızın çekici döndürmeyi bırakınca uyluğuna çarptı. Sanki yakalanmış gibi hızla bakışlarını kaçırdı. Böylece cevabımı almış oldum.

Bu lanet kasabadaki herkes biliyor muydu?

Konuşmasını beklesem de ses çıkarmadı. Kasten gözlerini benden kaçırıyordu. Yorgun gözleri odada dolaştıktan sonra yeniden kan lekesine odaklandı. Onu hipnotize etmişe benziyordu. “Hayır,” dedi nihayet, gözleri benimkilere döndü. “O konuda hiçbir şey bilmiyorum.”

İri bir adama göre hızlı hareket edebiliyordu. Ben çaresizce seslendiğimde kapıya giden yolu yarılamıştı.

“Ama bilsen...” Kapıda sırtı bana dönük hâlde duraksadığında gevşek bir parke Dan’ın ağırlığıyla inledi. “Bana söyler miydin, Dan?”

Ağır ağır arkasına baktı. Gözleri kederliydi. Tıpkı Kay Potts gibi bakıyordu. Bana verecek korkunç haberleri varmış ama bil-memi istemiyormuş gibi... Pencerede ürpererek soğuk geçsin diye kollarımı ovaladım. Kim onu konuşmasın diye uyarmıştı? “Dan, geliyor musun?” diye seslendi sinirli bir ses aşağı kattan.

Dan ilerledi, bir tek gümüşi çekici görünene kadar karanlık koridorda kısmen kayboldu. Birden yarısı karanlıkta gizlenmiş bir şekilde odaya geri döndü. Gerginlikle çekici diğer eline geçirdi. Yüzünü göremiyordum, yalnızca karanlıkta parlayan beyaz dişlerini seçebiliyordum.

“Darren Foster,” dedi, birisi gizlice dinliyormuş gibi kısık bir sesle. “Darren Foster’ı bulun. O Amanda meselesini biliyor.”

Ve ben daha ağzımı açamadan gitmişti.

BÖLÜM 15

28 Mayıs

SarahSlays.com

[ANA SAYFA](#)

[HAKKIMDA](#)

[KİTABIMI SATIN AL](#)

[İLETİŞİM](#)

Cuma gecesindeyiz ve bilmeniz gereken üç şey var:
Google'da saatlerce "Darren Foster"ı aramama rağmen bir bok bulamadım.

O kadar sarhoşum ki bunu zar zor yazıyorum.

Kahrolası kocamın beni aldattığını düşünüyorum.

Şarabın kalanını doğrudan şişeden içtim. Soğuk sıvı ağzımın kenarlarından şirin pembe hırkama aktı. Kay Potts, Amanda'ya olanlar hakkında kusursuz yüzüme yalan söylediğinde giydiğim hırkaya. Amanda...

a) Benden önce burada yaşayan kadın

b) Nedense kimse araştırmadan ya da sallamadan ortadan kaybolan kadın

c) Bu boktan cinayet evinde kaybolacak ya da ölecek sonraki kişi olup olmadığımı düşündüren kadın

Kanepeye ceset gibi çöktüm, kan başıma hücum ederek soğuk odayı döndürdü. Sesli bir iç çektim, yüzümü kanepenin yastığına bastırdım. Kay'ın tertemiz kapısını pis, şarap lekeli ellerimle çalıp cevap talep edebilirdim. Fakat olay çıkarırsam polisi arayabilirdi. Ve sarhoş hâlde yaşlı komşumu rahatsız etmekten yakalanırsam kimse bir sonraki kişisel gelişim kitabımı almazdı.

Boş şişeyi arkama fırlatınca hoş bir çarpma sesiyle yere düştü. Diğer şişeyi fırlatırdım ancak ta mutfaktaydı ve öyle sarhoştum ki oraya emeklemek zorunda kalabilirdim.

Yavaşça yuvarlandım, oda fırtınalı daireler hâlinde dönüyordu. Ağzımdan nefes alarak elimin içinde sımsıkı duran telefonuma ters ters baktım. Aptal kocamın başkasıyla ilişkisi olduğunu bilirlerse kimse evlilik danışmanlığı almaya gelmezdi.

Bana üç saat önce gönderdiği mesajı açtım. İki şişeyi üst üste içmeme neden olan mesajı...

JOE: Hafta sonu Andy'de kalacağım.

Yalancı. Telefonu düşürdüğümde yüksek sesli bir gümlemeyle yere çarptı. Kırılmamış olmasını umdum. Ardından kahkahlara boğuldum çünkü önemli değildi. Hayatımdaki diğer her şey onarılamaz durumdaydı. Telefonum da aynı hâle gelse ne olacaktı ki? Kusmamayı umarak yuvarlandım. Sözcükler sarhoş zihnimde tekrar tekrar dönüp duruyordu.

Ağladığım ve bu yüzden kendimden nefret ettiğim için kolumun tersiyle gözlerimi sildim. Ondan nefret ediyordum. Joe banka hesabına erişebildiğimi unutmuş muydu? Yaptığı her harcamayı biliyordum. Her daim. En kötü kavgalarımız sırasında bana, *Kontrolcüsün*, derdi tükürürcesine. *Aşırı kontrolcüsün*.

Sende kontrol becerisi olmadığı için kontrolcüyüm! diye bağırdım ben de.

Siktiğimin Joe'su. Memleketten ayrıldığımızdan beri öyle kayıp hâldeydi ki *birinin* kontrolü ele alması gerekiyordu. O ıslak gözlerle ve pişmanlık dolu bir kalple uzaklara bakarken *birinin* plan yapması gerekiyordu.

Bizi Queensland'in kuzeyindeki Scarbour'dan New South Wales'e, oradan da dokuz saatlik yolculuk sonrası Melbourne'e arabayla götüren *bendim*. Öz geçmişini yazan, memleketteki kimse vermediği için iki tane sahte referansla öz geçmişini tamamlayan *bendim*. O, kanepede ağlayıp kız kardeşime rezil mektuplar yazarken sahte öz geçmişini iki yıldır çalıştığı bar olan Seventy-Seven'a gönderen *bendim*. Mektupların her birini okumuştum. Sessiz anlarımda onun o acı dolu sözcükleri, daha dün okumuşum gibi hayata dönerdi.

Hayatımın en büyük hatası.

Çok üzgünüm. Çok üzgünüm.

Dönüştüğüm şeyden nefret ediyorum. Beni dönüştürdüğü şeyden nefret ediyorum.

Beni dönüştürdüğü şeyden nefret ediyorum... Sanki hiç seçeneği yoktu. Suç kadına atılırdı. Hep kadına. Başımı geriye atıp dişlerimi o kadar sert sıktım ki çenem ağrıdı.

"Şerefsiz!" diye bağırdım tavana, sanki ev de uyanmıştı. Duvarlar inledi, hatta parkeler bile titriyordu adeta. Ev, gözünü açan uykudaki bir canavar gibiydi.

Bu ev öfkemden hoşlanıyordu. Ondan besleniyordu.

Bu düşünce nereden gelmişti bilmiyorum ama doğruluğunu hissettim. Ev yıllardır uyuyordu ve uyanma vakti gelmişti. Doğrularak kanepenin ucuna otururken öfke kanımda kaynıyor, onunla yana-na kadar içimi ısıtıyordu. Yumruğumu kanepeye geçirdiğimde yukarıdaki bir kapının gürültüyle açıldığına yemin edebilirdim.

“Şerefsiz!” diye haykırdım yine. Yankısı merdivenleri tırmanarak her kapalı kapının altından duman gibi sızdı. Ateş gibi.

Kalbim öfkeyle çarparken telefonumu kaptım ve yine Joe’nun banka detaylarına girdim. Ve bir kere daha karşımdaydı. Bu akşam 19.51’de, Ellenvale’deki Chinese Place’te 54,75 dolar harcamıştı. Andy’nin evinden kırk dakika ötedeki bir kasabada. Tamam, oraya birlikte gitmiş olabilirlerdi. Hatta yengeçli keklerini yerken benden dert yanmış bile olabilirdi. Buna inanabilirdim. Aşağıya indiğimde neredeyse öfkeyle tısladım. Fakat Joe’nun Andy için Stalks and Stems’de 35 dolar harcayacağından şüpheliydim.

“Kahrolası bir çiçekçide,” dedim eve, okuyabilsin diye parlak ekranı duvara çevirdim. *Görebilsin* diye.

Telefonu sehpayı çarptım. Kocam banka ekstrelerini kontrol ettiğimi biliyordu. Bu, beni aldattığını haber vermenin kifayetsiz bir yolu muydu? Ne kadar da ilgisiz ve pasif agresif davranı-yordu. Hep böyle korkaktı zaten.

Başım haince zonkluyor, bulantım boğazıma kadar tırmanı-yordu. Ancak umursamayacak kadar sinirliydim. Gözlerimi kapadım, ellerim iki yanımda taş misali duruyordu. Ev de nefesini tutuyordu sanki. Fakat aslında beklediğinin farkındaydım. Duman çıkmaya başlamıştı. Ama ev yangın istiyordu. Yangına *hasretti*.

Joe’nun beni aldatacağını hiç düşünmemiştim. Fakat tabii ki aldatacaktı. Nasıl sahip olduysan öyle kaybederdin.

Gözlerimi aniden açtım. Siktir. Boşanmak isterse ne olacaktı? F sınıf bir ünlü olabilirdim ama insanlar evli olduğumu biliyor-lardı. Joe’nun yüzünü sosyal medya gönderilerimde gizlemiştim.

Memleketten birilerinin kendisini tanıyacağından paranoyakça korkuyordu. Ancak boşanmamızı sır olarak saklayabileceğimden emin değildim. Kalbim adeta paramparça oldu. İnsanlar bu ilişkiyi öğrenirlerse ne olacaktı? Ne de olsa evlilik hakkında bir kitap yazmıştım. Yani, en azından bu konuda birkaç bölüm vardı: “Kıvılcım ve Onu Canlı Tutmanın Yolları.” Bir de “Herkes İzliyormuş Gibi Becer.”

Sayfamdaki yorumları hayal ederken bulantı istikrarla boğazımdan yukarı tırmanıyordu.

Sarah Slade kendi kocasını bile tutamıyorsa ben ne diye kitabını alayım??

İlişki uzmanıymış, kıcımın kenarı!!

Ruhsatının elinden alınması lazım. Kadın bir adamı bile elinde tutamıyor.

Joe bunu nasıl mahvedebilirdi? *Nasıl cüret edebilirdi?*

Yavaşça ayağa kalktım. Bulantı hafıfledi ve bir an için tamamen ayıldım. Joe için her şeyden vazgeçmiştim. O bunu unutmuştu. *Ben de* kendi memleketimden kaçmıştım. Bildiğim her şey onun içindi. Beni asla sevmeyen bir adam içindi. Üç yıl boyunca tam zamanlı çalışmama izin vererek kanepede uzanan, sabahın üçüne kadar *Skyrim* oynayan bir adam için.

Ev etrafımı sıcak bir ceket gibi sararak beni ısıttı. Yanımdaydı. Joe’nun bunu bana yapmasından nefret ediyordu. Ondan *nefret ediyordu*. Joe, uğruna çalıştığım her şeyi mahvedecekti. Ani bir şokla ona izin veremeyeceğimi fark ettim. *Yapamazdım*. İnsanlarım kocamın sadakatsizliğini öğrenmesini kaldıramazdım. Boşanmak istemesini kaldıramazdım.

Hiç mi hiç kaldıramazdım.

SİYAH AKASYA EV'DEN ŞOK HABER: CİNAYET EVİNDE İKİNCİ BİR CESET BULUNDU

2 Temmuz

ABC News, Melbourne

Siyah Akasya Ev'de yaşananların gizemi, polisin bugün ikinci bir ceset bulmasıyla daha da derinleşti. Polis ilk cesedi bulalı birkaç gün olmuştu. Ama bölge yeniden arandıktan sonra polis, bu sabah ikinci kurbanı bulduklarını açıkladı.

Polis, ikinci cesedi evin tuhaf bir yerinde bulduklarını belirtse de ölüm nedeni hakkında kimse konuşmuyor. Cesetlerin kimlikleri hakkında dedikodular dönüyor ancak polis şimdilik sessiz.

Daha önce de bildirdiğimiz gibi Sarah Slade ve kocası Joe Cosgrove, meşhur Siyah Akasya Ev'i iki aydan uzun zaman önce satın almıştı ve ilk ceset bulunduğu beri ondan haber alınamadı.

"Yapmamız gereken çok daha fazla test var," dedi Beacon polis çavuşu Eddie Johnson. "Polis ve adli tıp, kurbanların kimliklerini bulmaya çalışıyor. Yakınlarını bilgilendireceğiz."

Fakat kesin tek bir şey söylenebilir: Bu işin içinde bir cinayet var.

"İki tarafın da aldığı belli yaralara bakılırsa," diye belirtti Çavuş Johnson, "artık bunu çifte cinayet adı altında araştıracağız."

BÖLÜM 16

31 Mayıs

SarahSlays.com

[ANA SAYFA](#)

[HAKKIMDA](#)

[KİTABIMI SATIN AL](#)

[İLETİŞİM](#)

Rüyamda ormanı görüp duruyorum. Ağaçlar aşağı doğru uzanıp beni aç ağızlarına götürmeye çalışırken soğuk karanlıkta koştuğumu görüyorum. Durmadan koşuyorum. Aklımdaki tek düşünce bir çıkış yolu bulmak. Eve gitmeliyim. Eve gitmeliyim.

Sonra farkındalık, çeneme inen bir yumruk gibi çarpıyor. Ve nihayet koşmayı bırakıyorum.

Evim falan yok. Hiç olmadı. Kaçacak bir yer yok. Ve gidecek bir yer yok. Ormanın en derinlerinde kaybolmuş vaziyette karanlıkta duruyorum ve önemli değil, değil mi?

Ben zaten hep kayıptım.

Silme tuşuna basarak az önce yazdıklarımı silip günün son dan ikinci danışanını teşvik eder gibi başımı salladım. Bayan Reid'in ne dediği hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Üzgün ifadeli ufak bir adam olan kocası bugünkü ikinci randevularına gelmemişti. Birkaç dakika boyunca yararsız notlar karaladıktan sonra hepten vazgeçmiştim. Dalıp gitsem de gözlerimi burun kemerinde tutmuştum. Ve ormanı görmüştüm. Her gece rüyamda onu görüyordum.

Kadın ellilerinin ortalarındaydı, kaşlarını fazla almıştı ve samimi bir hüznün havası taşıyordu. Son seansımızda yirmi yıllık evliliğinin sıradan, yavan sorunlarını açıklamıştı. Güven sorunları, kötü iletişim. Yetersiz yakınlık. Düzeltilebilirdi ancak ben öyle olsun istemiyordum. Yalnızca aşikâr hatalarımı vurguluyordu. Sırf kendim sefil olduğum için zavallı kadının mutluluğunu sabote etmek, boğulurken yanımda birini götürmek istiyordum.

Joe pazar günü akşamüstü nihayet dönmüştü. Onunla yüzleşmemiştim. Buna henüz hazır değildim. Aynı zamanda günün geri kalanında aşağı inmeye zahmet etmemiştim, o da bir kere bile bana bakmaya gelmemişti. Pazar gecesi öfkeyle ve soğuk pizzayla tıka basa dolu hâlde odayı turlayarak parkelerin gıcırtısını duymasını ummuştum. Kapımı çalıp ilişkisini inkâr etmesini ummuştum.

Bu sabah erkenden işe gitmişti, bense uyuduğu kanepeye ters ters bakmıştım. Bütün yastıkları elime alarak dikkatle koklamış, üzerinde *o kadının* kokusunu almayı beklemiştim. İşte beni bu hâle getirmişti. Yastık koklayan deli bir kadın olmuştum.

Kahrolasica.

Bayan Reid laf salatası maratonuna devam ederken tek istediğim umursamazca havlu atıp, *Bak canım, evliliğin bitmiş. Benimki de bitti. Bir kadeh kırmızı şarap ister misin?* diye bağırmaktı.

Sonra Bayan Reid ile beraber kendimizi halıya atacak ve müdürüm benim gibi bir dengesizin kışına tekmeyi basana kadar

art arda sigara içecektik. Yarım bir gülümsemeyle hepsini düşünüp taşındım. Bayan Reid titrek dirseğinin üzerinde doğrularak küllü sarı saçlarını gözünün önünden çekip kimsenin yıllardır sormaya zahmet etmediği soruları soracaktı.

Kocanla nasıl tanıştın?

Kendimi uzun, abartılı bir firt çekip sonra da dumanı tatlı tatlı tavana üflerken gördüm. *Onu birinden çaldım.*

Bayan Reid kaşlarını kaldırarak kaburgalarımı sertçe dürtüyordu. *Anlatsana!*

Yine iç çekip ciğerlerim patlamanın eşiğine gelene kadar uzun ve derin bir nefes alıyordum. Nihayet de o nefesi bırakıyordum. *Kız kardeşimden,* diyordum ona. *Joe'yu kız kardeşimden çaldım.*

Bayan Reid irkiliyor, bana canavar görmüş gibi gözlerini kısararak bakıyordu. *Neden?*

İğrenme, sesine ket vuruyordu. Benden uzaklaşıyor, doğru-luyor ve kendini toparlıyordu. Belli ki *beni* suçluyordu. Boğucu kasabamızdaki diğer herkes de beni suçlamıştı. Bu yüzden Joe ile oradan ayrılmıştık. Kısmen yani. İhanetim hızla yayılmış ve hayatımda ilk kez insanlar bana bakmıştı. Kızgın bakışlar atmışlar, çocukluğumdan beri gittiğim markette sıra beklerken yüksek sesle mırıldanmışlardı. Arabama binerken yan kapı komşumuz yaşlı Bayan Avery resmen üzerime yürümüştü. Kapımı zorla açarak başını içeri sokmuş ve sarı dişlerle dolu ağzını açarak bana bağırıyordu. “İğrençsin, biliyorsun değil mi? Kız kardeşine yaptığın şey...” Sözcükleri düzgünce çıkaramıyormuşçasına başını sallayıp bana böcekmişim gibi bakmıştı. “Sen gelene kadar Joe iyi bir çocuktu.” Gözlerimi direksiyona diktiğimde nefes almıyordum. Midem bulanıyordu. “Yakında senin ne mal olduğunu anlayacak.” Kapıyı çarparak beni titrer hâlde bırakmıştı.

Kız kardeşim eskiden her pazartesi sabahı Bayan Avery'nin çöp kutularını kapısına kadar götürürdü. Kimse ondan bunu

yapmasını istememişti. Fakat kız kardeşim böyle, herkesi gözetten biriydi. Joe ile çıkmaya başladıklarında yaşlı komşularımız, silikleşen anılarına sonsuza dek kazımak ister gibi gözlerini kısarak onlara bakmışlardı. Sanki kötülükle dolu dünyada iyi olan tek şey onlardı. Benim güzel, konuşkan kız kardeşim ve pürüzsüz saçlı, nazik gözlü futbol yıldızı Joe. Ne hoş bir delikanlıydı. Ne hoş bir çiftti.

Ta ki ben gelip o herifi çalana kadar.

Hemen ardından kız kardeşim paylaştığımız odaya gelmeyi bırakmış, annemse içkilerini iki katına çıkararak kız kardeşimin solup gidişini izlemişti. İşten sonra otoparklara gitmeye başlamıştım. Kontağı kapayıp dimdik hâlde orada oturur, hiçliğe bakardım. Güvenli ve karanlık olduğunda da nerede olduğuma dair bahanem hazır hâlde eve dönerdim ancak kimse sormazdı.

Ardından her şey daha beter olunca gitmek *zorunda* kalmıştık. Joe ile on üç yaşındaki Nissan'ımı kıyafetlerimizle doldurup karanlıkta kasabadan kaçmıştık. Ellerimi direksiyona vurarak açık pencereye doğru özgürlük şarkımı çığlık çığlığa söylememiştim. Özgür hissetmemiştim. Bir suç mahalinden kaçıyormuş gibi hissetmiştim. Salt sessizlikte ilerlemiştik. Yolcu koltuğumdaki ağlayan sarışın çocuğa baktıysam da o bana bakmamıştı.

Daha sonra boktan bir kamyon durağının titrek ışıklı tuvaletinde saçını siyaha boyamıştık. Aynada kendine baktığında omuzlarını sarsacak kadar şiddetle ağlamıştı. Hiçbir şey söylememiştim. Boyadan ötürü siyah lekeler bulaşmış elime bakmış ve yaptıklarımız hesaba katıldığında bunun ne kadar uygun olduğunu düşünmüştüm. Mahvettiğimiz hayatların yanında.

Evlenmekte ısrar eden bendim. Bize yardımı olacağını sanmıştım. Eski hâlimize döneriz sanmıştım. Meğer mümkün değilmiş. Bir keresinde ona benimle neden evlendiğini sorduğumda akşam yemeğine ne istediğini sormuşum gibi omuz silkmişti.

Ardından pişmanlık dolu bir sesle, “Açıkçası bilmiyorum,” demişti.

Bilmiyorum. Tanrı aşkına, beni daha derin yaralayamazdı.

Bayan Reid kocasından dert yanmaya devam ederken gözlerimi ovup isteksizce notlar aldım. Tanrım, nasıl yorgundum. Geçen gece Darren Foster’ı araştırırken sabah ikiye kadar ayakta kalmıştım. Şimdiye kadar Instagram’da yirmi üç tane Darren Foster bulmuş ve hepsine aynı mesajı yollamıştım:

Selamlar!

Acaba Amanda diye birini tanıyor olma ihtimaliniz nedir?

Winter adında siyah bir labradoru varmış. Onunla internet sitem için röportaj yapmak istiyorum!

ÇOK teşekkürler!

Neden Amanda’yla röportaj yapmak istediğimi söylememiştim, neyse ki fark yaratmamıştı. Şimdiye kadar dokuz Darren olumsuz yanıt vermişti, iki tanesi penislerinin çekici birer resmini de mesaja iliştiirmişti.

Son iki yılda bölgede verilen tüm emlak ilanlarını incelesem de Amanda’nın Siyah Akasya Ev’i aldığına dair bir iz bulamamıştım. Hatta Peake Emlak’ı bile aramıştım. Fakat yalnızca Rodney’nin neden telefonları açmadığına dair zayıf bahaneler üreten sinir bozucu sekreterle karşılaşmıştım.

“Eee...” Yine dalıp gitmiş olmalıydım çünkü Bayan Reid’in buz gibi sesiyle düşüncelerim bölündü. Öne doğru eğilerek gergin parmaklarıyla beyaz deri kanepeyi kavradı. “Galiba vaktim dolmak üzere.”

Ayağa kalkıp limon yeşili çantasını omzuna taktığında şaşkınlıkla gözlerimi kırptırdım. Daha önce hiçbir danışanım

seanstan böyle ayrılmamıştı. Gözlerim başının üstünde sessizce ilerleyen saate kaydı. 16.41.

Danışanımın bu seans için yüz yirmi dolar ödemesine rağmen yirmi dakika erken ayrılmak istemesine utanarak boğazımı temizledim. Az önce boşalttığı koltuğu, “Lütfen otur,” dercesine abartılı bir şekilde gösterdim. “Ah, hâlâ epey zaman var,” dedim neşeli bir sesle, ayak bileklerimi üst üste getirdim. “O yüzden bana...”

Telefonum aciliyetle bipledi. Panik içinde arkamı döndüm. iPhone’um masada sırtüstü duruyor, ekranı parlıyordu. Instagram logosunu tanıdığımda midem korku ve beklentiyle yandı. Darren Foster. O olmalıydı.

Nabzım boğazımda atarken Bayan Reid’e döndüm. Bana, *Senin derdin ne be?* diyen bir bakış attıktan sonra çantasını daha sıkı kavrayarak bir öfke bulutu içinde ofisten ayrıldı. Bir daha dönmeyecekti. Daha fazla danışan kaybetmeden önce dikkatimi vermeye başlamalıydım.

Hızla kapıyı kapayıp kilitledim. Masama yaslandım ve telefonumu elime alırken sırtıma battı. Ellerim öyle titriyordu ki şifremi iki kere girmek zorunda kaldım. En sonunda Instagram açıldı. Ve karşımdaydı. Profil fotoğrafına gözlerimi kısarak baktım. Otuzlarının ortalarında, omuzlarına değen gür, siyah saçlı, pilot gözlüklü bir adamdı; bir kolunu *golden retriever* cinsi bir köpeğe dolamıştı. Profil fotoğrafının üzerindeki yeşil çember, şu anda aktif olduğunu gösteriyordu.

DARREN: Size adımı kim verdi?

Mesajı kısa ve açıktı.

Yanağımın içini çiğnerken kaynağımı açık edersem Dan Usta’nın başı belaya girer mi diye düşündüm. Suçluluğu hissederek cevap tuşuna bastım.

Dan Martin. Evimde çalışan usta.

Cevabını yazmaya başlayınca anında üç gri nokta belirdi. Ani bir nefes alıp bekledim.

DARREN: Amanda'dan sonra Siyah Akasya Ev'i siz aldınız.

Demek evi *sahiden* satın almıştı. O hâlde neden hiç kaydı yoktu? Çaresizlik gözeneklerimden sızarken parmaklarım küçük klavyenin üzerinde uçtu.

Evet, ben aldım. Bana Amanda'yı anlatabilir misiniz?
Ne oldu ona? Şu anda nerede?

Üç nokta ortaya çıktı, sonra da kayboldu. Yanağımı sertçe ısırıp bekledim. En sonunda üç nokta ekranı doldurdu ve soğuk ellerim korkuyla buz gibi oldu.

DARREN: Dikkatli ol.

DARREN: Seni izliyorlar.

BÖLÜM 17

Sanırım Darren beni Instagram'da engellemiştir. Artık hesabını bulamıyordum ve sohbetimiz kaybolmuştur. Fakat son sözlerini unutmama imkân yoktu.

Seni izliyorlar.

Yatak odamdaki orman resmine gözlerimi diktim, uyku tutmuyordu. Üç saattir sadece burada uzanıyordum. Joe bir saat önce nihayet gelmişti. Eve giderek daha geç döner olmuştu. Siyah Akasya Ev'den, benden ve açıkçası her şeyden nefret ediyordu. Yeni sevgilisi dışında tabii. Bugün saat sekize kadar dışarıda kalmıştı. Nereye gittiğini anlamak için banka ekstrelerine bakmaya gerek duymamıştım. Bir süre oynadığı oyundan yukarı kata kadar gelen belli belirsiz silah seslerini ve bir kola şişesi daha açtığını gösteren tıslamayı dinlemiştim. Ancak şimdi sessizdi.

iPhone'umun ekranına dokundum. 00.34. Yan tarafıma dönerek yine Instagram'ı kontrol ettim, *golden retriever*lı Darren Foster'ı aradım. Fakat gitmişti.

Yatak odasının lambası duvarlara, gerçekten ormanda uyuma hissini veren hayaletsi gölgeler düşürüyordu.

Seni izliyorlar.

Gözlerim isteksizce çürüyen ormana kaydı, ne aradığımdan dahi emin değildim. Bir kamera belki? Dinleme cihazı? Nasıl görüldüğünü bile bilmiyordum.

Bir türlü rahat edemedim dönüp durdum. Belki de hepsi saçmalıktı. Belki bu Darren Foster denen adam aslında Amanda'yı tanımiyordu ve benimle uğraşmak istemişti. Tek sorun, kadının Siyah Akasya Ev'de yaşadığından hiç bahsetmemiş olmamdı. Bunu söyleyen *kendisiydi*. Onu tanıyordu. Ve tehlikede olduğunu düşünüyordu.

Midem korkuyla kasıldı, kulaklarım dikkat kesildi. Ansızın parkelerden gelen her gıcırta birinin sinsice yaklaştığını söyler oldu. Bana bakıyordu. Beni izliyordu.

Bip.

Kendi nefesimle boğularak inledim. Telefonum ekranı aydınlandı: Instagram mesajları. Telaşla ismi okurken yüreğim ezildi. Mesaj Darren Foster'dan değildi. Ara sıra sohbet ettiğim hayranım Judy Fuller'dandı.

JUDY: Selam Sarah! Yeni kitap nasıl gidiyor? Şimdiye kadar çıkar sanıyordum. Okumak için sabırsızlanıyorum!

Sanki beni tehdit ediyordu. Hayranların bir sonraki kitap için giderek daha çok sabırsızlandığını fark etmiştim ve çıkardığımda çoktan ilgilerini yitirmiş olmalarından korkuyordum.

Boğazımda bir yumru oluştu, hemen telefonumu kapadım. Sonraki kitabı yazmaya nasıl odaklanacaktım? Yatakta oturdum ve kısmen bir cevap yetiştirmek isteyerek başımı ellerimin arasına aldım.

Selamlar!

Kitap henüz hazır değil. Aslında tek bir kelime bile yazmadım!

Programın biraz gerisindeyim çünkü...

Evimin önceki sahibi kayıp.

Kimse kadının nereye gittiğini bilmiyor.

Kocam beni aldatıyor.

Ve eve taşındığımızdan beri Azrail tuhaf davranıyor.

Ah, bir şey daha var! Antidepresanlarımın nerede olduğunu hatırlayamıyorum. (Sanki işe yarıyor da, ha!) Genelde masamda tutarım ama nedense (Amanda ve köpeği gibi) ortadan kayboldular.

Kusura bakma! Ayrıca lütfen gönderilerime fazla yakından bakma, orada gördüklerin hoşuna gitmez.

Tamam, süper. Sağ ol, güle güle!

Yarı karanlıkta masama bakakaldım. Uyandıktan hemen sonra günde iki tane elli miligramlık antidepresan alıyordum. Fakat bitmişlerdi. Koca bir kutu kaldığına yemin edebilirdim. Doktorumun sesi yatak odamda yankılandı.

Bitmediğinden emin ol, tamam mı?

Şakaklarımı ovarak baş ağrısını masajla geçirmeye çalıştım. Taşındığımızdan beri sürekli stres baş ağrıları yaşıyordum. Şimdiyse doktora gidip reçeteyi yazdıracak zaman bulmam gerekiyordu.

Seni izliyorlar.

İç çektim. Başımı kaldırdığımda kafam gövdeme ağır geldi. Gözlerim karatavuk ailesine odaklandı. Orada değilmişim gibi beni görmezden geliyorlardı ve bu nedense beni ürpertiyordu.

Zihnim fena hâlde yorgundu, sanki haftalarca yatağında oturabilirdim. Bir yanım hâlâ merdivenlerden Joe'nun yanına

inip taşıdığım her şeyi dökmeyi istiyordu. Ancak hiç o tür bir evliliğimiz olmamıştı. İlişkimiz boyunca onunla ekip olmaya çalışmıştım ama o benim ekip arkadaşım olmak istemiyordu.

Bu yüzden beni neden daha önce aldatmadığını düşündüm.

Ardından bir düşünce kafama dank attı: Belki de aldatmıştı.

Elimin tersiyle gözlerimi kapasam da sıcak ve nahoş yaşlar yanaklarımdan dökülüyordu. Nedendir bilmem, iki elimle birden yüzümü kapadım. Beni görecektir kimse yoktu ki.

Ya da belki vardı.

Seni izliyorlar.

Orada uzun uzun, ellerim yüzümde, avucuma doğru nefes alırken oturdum. Yalnızca her şeyi kaybetmek üzere olduğumu düşündüm. Evliliğimi. Kariyerimi. Hatta bu evi. Joe ile boşanırsak yarısı onun olacaktı ve payını elinden almaya gücüm yetmezdi. Bir zamanlar çok zekiydim. Bir planım vardı. Gidecek bir yönüm vardı. Şimdiyse hepsini kaybetmiştim.

Kaybolmuştu yolun salimi.

Bu sözcükler, sanki önümde biri durmuş da fısıldıyormuş gibi zihnimi doldurdu. İrkilerek başımı ellerimin arasından kaldırdım. Bunu daha önce nerede duymuştum? Sonra hatırladım: kütüphanedeki kitapta.

Kasvetli bir ormanda buldum kendimi,

Kaybolmuştu zira yolun salimi.

Sanki benim için yazılmıştı.

Düşüncelerden sıyrılarak tek bir uzun nefes aldım. Kendimi toplamalıydım. Hemen. Dudağımı çiğnerken düşündüm. Darren beni Instagram'da engellemiş olabilirdi ancak bu, yeni bir hesapla onu tekrar bulmamın önüne geçemezdi.

Ve neyse ki bir tane daha hesabım vardı.

Telefonumu tekrar açarak hesabımdan çıkış yaptım. Diğerinin şifresini girdim. Kimsenin bilmediği hesabım: Evie

Langley. Evie, her gönderisine yavan yorumlar bırakan hararetli bir Sarah Slade hayranıydı. Tanrım, içler acısı bir durumdaydım.

“Darren Foster” yazarak profil fotoğrafını aradım.

Ve buldum.

Fotoğrafın üzerindeki yeşil halkayı gördüğümde nefesim boğazıma yapıştı. Şu anda aktifti. Onu tekrar kaybetmeden korkarak aceleyle bir mesaj yazdım.

Darren, lütfen. Ben Sarah Slade.

Parmaklarım titreyerek klavyenin üzerinde dolaştı. Üç gri nokta belirene kadar cevap yazmasını veya beni tekrar engellemesini bekledim. Fakat cevap vermedi.

Hızla yeniden yazdım.

Amanda hakkında daha çok şey öğrenmem lazım.

Lütfen. Tuhaf bir şey oluyor ve kimse bana gerçeği anlatmıyor.

Sabırsızlıkla ileri geri sallanarak yine bekledim. Karatavuklar sessizce bana bakıyorlardı, midem kasıldı. Bir daha yazdım.

Tehlikede miyim??

Hâlâ çevrim içi olduğundan emin olmak için görseline gözlerimi dikip uzun süre bekledim. Şu anda aktifti. Lütfen, Darren. *Lütfen.* Dudağımı sertçe ısırarak yüze kadar saydım, bittiğinde yanıt alacağımı umuyordum.

Doksan sekiz. Doksan dokuz. Yüz.

Nefesimi tutarak ekrana göz attım. Hiçbir şey yoktu. Tek bir cevap bile yoktu.

Nihayet nefesimi verip arkama yaslandım ve gözlerimi kapadım. Sonra da telefonu kapayarak yorganın altına girdim ve onu çeneme kadar çektim. Tanrım, ev ne kadar sessizdi.

Bir kez daha gönülsüzce orman resmine baktım. Gözlerim çürümüş meşe ağaçlarında, alacalı gökyüzünde ve parçalanmış annelerine seslenen yavru karatavuklarda dolaştı.

Dönüp iç geçirdim. Çaresizce yanımda konuşacak birisi olmasını diliyordum. Kız kardeşimle hayatlarımız boyunca aynı odayı paylaşmıştım. Joe'yu onun elinden çalana kadar. Öğrendiği gece yorganımla yastığımı pencereden dışarı atmıştı. İlk kez bir gece kanepede, pişmanlık sancıları içinde yalnız uyumuştum.

Sonraki günlerde odada beni özlüyor mu diye merak etmiştim. Geç vakitlere kadar ettiğimiz sohbetleri, dirseklerimizin üzerinde doğrulup karanlıkta kahkahalar atmayı özlemiştim. Bazen, ikimizden biri uyuyamazsa sessizce mutfağa geçer ve dolapları yağmalardık. Yiyecekleri yatak odasındaki haliya boşaltır, bitmek bilmez Uno maçları yapardık. Kart oyunlarından sıkıldığımızda da başlarımız birbirine yakın duracak hâlde haliya uzanır ve mutfakta bulduklarımızı domuz gibi yerdik.

Ona bir oğlanla Fransız öpücüğü vermenin nasıl hissettirdiğini sorardım. O da bana okuduğum kitabı sorardı ama ilgisi ni çekmediğini bilirdim. Fakat dinlerdi. Kız kardeşim beni hep dinlemişti.

Gözyaşlarımı silsem de durmak bilmedi. Bu Lizzy karmaşasını her düşündüğümde kendimi kaybediyordum. Kız kardeşimi özlüyordum. Benimle konuşmuş olmasını diliyordum. Beni bağışlamasını diliyordum.

Onu gözümde dişleri ve gözyaşlarıyla canlandırırdım. Aynı iki kelimeyi tekrar tekrar söyledi.

Nasıl yaparsın? Nasıl yaparsın?

Ve bu cümle kulaklarımda çınlamaya devam ederken uykuya daldım.

Rüyamda bir mezar kazıyordum. Ormandaydım, dev bir siyah akasyanın altında, yalnız ve korkmuş hâlde duruyordum. Karanlık ve sessiz bir yerdeydim, doğru düzgün bir şey göremiyordum. Yanağımdaki çamurlu teri silmek için dahi durmadan kazmaya devam ediyordum. Bir kakadu, kulak tırma-
layan bir çığlık atarak omzuma kondu. Gözleri iki kara göz çukurundan ibaretti, dehşet içinde geriye doğru tökezleyip debelendim, bağırdım.

İşte o zaman mezar taşının üstündeki ismi gördüm: Sarah Slade.

Rüzgârın içinde kız kardeşimin sesini duydum. *Nasıl yaparsın? Nasıl yaparsın?* deyip duruyordu.

Çığlık çığlığa uyandım.

BÖLÜM 18

Kusmak üzereydim.

Tuvalet kapısını aceleyle açıp diz çöktüm ve içimdekileri dökme-ye başladım. Yine. Tüm sabah kusmuş, danışanlarıma telaşla bahane uydurduktan sonra karnımı tutarak ofisimden hızla çıkmıştım.

Elimin tersiyle ağzımı sildim. Titreyerek sifonu çektim. Sırtımı tuvaletin lacivert duvarına yaslayıp dizlerimi göğsüme çektim. Ağzımdan sığ nefesler alarak tekrar kusmamayı diledim. Sorunumun ne olduğunu bilmiyordum. Kesinlikle hamile değildim. Ama ilaçlarım...

Bitmediğinden emin ol, tamam mı?

Zar zor cebime uzandım, telefonumu çıkardım ve internete “SSGİ⁷ yoksunluk belirtileri” yazdım.

⁷ Seçici serotonin geri alım inhibitörleri. Majör depresyon, anksiyete bozuklukları ve başka psikolojik bozuklukların tedavisinde kullanılan anti-depresan ilaç grubuna verilen isim. -çn.

üşüme
baş dönmesi
kusma

Ah. Telefonu yeniden cebime atıp çamaşır suyu ve nane kokan tuvaletin havasını içime çektim. İşten sonra eczaneye gideceğim, diye düşündüm bitkinlikle. Daha fazla tablet alacaktım. Fakat karo zeminden kalkma düşüncesi beni yoruyordu. Tek istediğim tüm gün burada oturmaktı. Dün gece doğru düzgün uyumamıştım ve daldığımda da rüyamda kız kardeşimi görmüştüm.

Mide bulantısı boğazıma kadar gelince yine klozete tutundum. Yıldızları görecektim kadar çok kustum. Alnım terden yapış yapış olmuştu, ellerim ıslaktı. Sifonu çektim, sonra da ağlamaya başladım çünkü her şey çok fazla gelmeye başlamıştı.

Başımı iki yana sallayarak gözlerimi tuvaletin kapısına diktim. Ne hoş. Buz gibi soğukkanlı Sarah Slade iş yerinde tuvalet zeminine çökmüş hıçkırıyordu. Keşke takipçilerim şu anda beni görebilselerdi.

“Sarah?”

Ah, siktir. Zorla dizlerimin üzerine kalkıp ağzımı tekrar sildim ve rujumun elimin her yerine bulaştığını fark ettim. Emily nazikçe tuvaletin kapısını çalınca kendimi ezilmek üzere olan bir böcek gibi hissettim.

“İyiyim ben!” diye seslendim biraz fazla mutlu bir sesle, ardından ağzımı ve gözlerimi alelacele sildim. Kapıyı araladığımda Emily’nin endişeli yüzü içeri bakıyordu.

Gülümsedim. Elbette iyiydim. Rujum avucumun her yanına bulaşmış ve muhtemelen rimelim yanaklarımdan aşağı akmış olsa da. “Ufak bir gıda zehirlenmesi sanırım,” dedim neşeyle.

Şimdi de geveliyordum. İşleri daha beter hâle getirdiğimin farkında olsam da kendimi durduramıyordum. “Evi aldığımızdan beri dışarıdan yemek sipariş ediyoruz.”

Gözleri anlayışla yumuşadı ve öyle kötü, öyle mahvolmuş hâldeydim ki bundan şiddetle minnettarlık duydum. Tanrım, Emily. *Ne yaptığımı* bir bilseydin. Buraya gelmek için kaç hayatı mahvettiğimi. Kendimden nasıl *bastırılmaz* bir nefretle tiksindiğimi.

Şal desenli eteği ayak parmaklarının üzerinde savruldu. “Bir fincan çaya ne dersin?” dedi gülümseyerek. “Annem eskiden, ‘Her şey suya düşse bile suyunu ısıt,’ derdi.”

Benim annemse, *Benim içme sebebim sensin*, derdi. Ve, *Iyy, karnındaki yağ mı senin?*

“Hadi, tatlım,” dedi. Beni yavaşça ayağa kaldırdı, ben de peşinden küçük bir çocuk misali çıktım.

Emily beni, oturduğumda gıcırdayan yumuşak, gri bir kanepeye götürdü. Bana bir kupa kahve uzatırken rahatsızlıkla kıpırdandım. Ona teşekkür ettim, Emily de sandalyesine geçip uzun eteğini sandaletlerinin etrafına yerleştirdi ve kendine hazırladığı kahveyi yudumladı. Vücudu gevşek ve rahattı. Bense acı verecek kadar dik bir hâlde oturuyor, kendimi tamamen sabit tutmazsam bedenim tümüyle parçalanacakmış gibi hissediyordum.

Danışanlarım yanıma geldiklerinde böyle mi hissediyorlardı? Bu düşünce öyle sert çarpmıştı ki nefesim kesildi. Aşırı pahalı koltuğuma oturup duvarı kaplayan çoksatan kitabıma ve fazla parlak dişlerimle gülümsediğim iğrenç surat ifademe bakıp böyle mi hissediyorlardı? *Böyle bok gibi mi?*

Üzerlerine bir gelgit dalgası çarpmış gibi mi? Tek bir nezaket, cesaretlendirme ya da umut vadeden sözcük duymazlarsa daha da kaybolacaklarmış gibi mi?

Emily ellerini birleştirdiğinde bileziğindeki tahta boncuklar tatlı tatlı takırdadı. Arka duvarda pembe ve turuncu çizgi karmaşasından oluşan çerçeveli bir çocuk resmi duruyordu.

“Neden buradayım bilmiyorum,” dedim, kahveden bir yudum almadan önce. Emily’nin kanepesi deriydi, dizlerimin altı ısınmıştı. “Ama yine de selam,” diye ekledim tuhaf bir edayla.

“Selam.” Geniş bir gülümsemeyle elini sallayınca yüzüm güldü. Midemdeki gerginlik düğümü çözülmeye başlamıştı. Emily iyi biriydi. Kahvem tam sevdiğim gibi sert ve kaynardı. Onun bardağıysa lavanta kokuyordu.

“Bunun tadı parfüm gibi.” Emily burnunu buruşturup gözlerini kupasına dikti. “Lavantalı çay güya vücutta detoks etkisi yaratıyor ve bağışıklık sistemini güçlendiriyormuş.” Bir yudum alarak başını iki yana salladı. “Tadı berbat ama değişiyor.”

Ben çaydan *nefret ederdim*. Kahve içerdim. Ruhsuz bir gülümsemeyle etrafa bakındım. Daha önce ofisine gelmemiştim. Turuncu ve pembeydi, çocuk yatak odalarını andırıyordu. Burası güvende hissettiriyordu, uzuvlarım yavaşça gevşemeye başlamıştı. Emily eteğine yapışan bir tüyü alınca eteği yerde havalandı. “Köpek tüyü,” diye açıkladı sırtarak. “Evde üç tane var.”

“Benim kedim var,” dedim aptal gibi. “Azrail.”

“Eminim üç salyalı köpeğe bakmaktan daha kolaydır.” Bir kez daha sırtıp lavantalı çayını yudumladı. “Çocuklar bir tane daha istiyorlar, inanabiliyor musun?” Başını sallasa da gözleri parlıyordu. Bu kadın ailesi için yaşıyordu, belli oluyordu. Her gün mutfak tezgâhı dağılmış, oturma odasına oyuncaklar yayılmış, küçük çocukların eteğini çekiştirdiği bir eve dönüyordu. Radyo açık yemek yaparken en büyük çocukları dışarıda hor-

tumla birbirlerini ıslatıyorlar ve kocası buzdolabından bira alırken alnına büyük bir öpücük konduruyordu. Her zaman gürültülüydü ancak fazlasıyla huzurlu hissettiriyordu.

Eteğindeki başka bir tüyü aldı. “Haftan nasıldı, Sarah?”

Ben de seanslarıma tam olarak böyle başlardım, köpek tüyünü saymazsak tabii. Sarı not defterimi sol dizimin üzerine koyardım. *Haftan nasıldı?*

Ardından danışanlarım bağıırırken, öfkelenirken, ağlarken ciddi notlar alırdım. Fakat Emily’nin sorma şekli farklıydı. Sanki o sahiden bilmek istiyordu.

Sorusunu düşünürken az daha alayla gülüyordum. Eh, bir bakalım. Kanepede arkama yaslandım, ağırlığımı verdiğim bacağımı değiştirince deri gıcırdadı. Kocam beni aldatıyordu. Bitmek bilmez, yıpratıcı baş ağrıları çekiyordum. Uyuyamıyordum. Evim kâbustu ve kedim için endişeliydim.

Ve Amanda için.

“Son birkaç ay zorluydu,” demekte karar kıldım, sonra da neşeyle gülümsedim. “Ama halledemeyeceğim bir şey değil.”

O hâlde neden tuvalet zemininde ağlıyordun?

İkimiz de bunu düşünsek de Emily bunu dile getirmeyecek kadar kibardı. Dizimi salladığımda Emily konuşmadan bakışlarını oraya çevirdi. Kalkıp odadan kaçmak istedim. Ama tadını dahi almadan kahveyi kafama diktim.

“Son zamanlarda epey hasta hissediyorum,” diye itiraf ettim sonunda.

“Nasıl yani?”

“Midem bulanıyor, migrenim tutuyor, başım dönüyor.” Artarda anlattım. “Geçen hafta evde neredeyse bayılıyordum.”

Ağzı şaşkınlıkla O şeklini aldı. “Hadi canım!” diye haykırdı içtenlikle. “Sarah, neden bana söylemedin?” diye ekledi, sesinde hafif bir azar vardı.

Bu beni hazırlıksız yakaladı. Benimle, bir terapistin danışanıyla konuştuğu gibi konuşmuyordu. Arkadaşıymışım gibi konuşuyordu. Buna o kadar alışık değildim ki arkama yaslanıp konuşmadan durdum. Emily kupasını sol avucunun içine aldı. Seramikti, üzerinde siyah bir yazı vardı. BEN VETERİNER HEMŞİRESİYİM. SENİN SÜPER GÜCÜN NE?

Konuyu değiştirmek için onu gösterdim. “Veteriner hemşiresi miydin?”

Gülümsese de gözlerinde hüznün izi vardı. “Evet,” dedi düşünmeden. “Ücreti berbattı, o yüzden Archie doğduktan sonra vazgeçtim.” Kaşımı kaldırıncı gülümsedi. “Kendisi benim yaramaz ikinci çocuğum olur.”

“Çocuklar biraz daha büyüyünce döneceğim,” dedi kararlılıkla, dalgın dalgın bakıyordu. “Hayvanlara bayılıyorum. Yirmi yıldır vejetaryenim.”

İlginçti.

Gözleri yeniden benimkilere odaklandı. Yaptığı her şey öyle sakin, öyle yavaştı ki. Beni de daha usulca konuşmaya teşvik ediyordu.

“Hamile olabilir misin?” diye sordu nazikçe.

Dalga geçer gibi güldüm. “Kocam aylardır kanepede uyuyor, o yüzden sanmam.”

Of, siktir. Donakaldım. Gözlerim suçlulukla onunkilere dönse de Emily son derece duygusuzdu. Gözlerimi parlak tuncu halısına diktim.

“Zormuş,” dedi tatlılıkla.

Ve ilk kez, onun haklı olduğunu kabul etmek zorunda kaldım. *Gerçekten* zordu. Üstelik mesele sadece seks de değildi. Geceleri konuşacak birilerini özlüyordum. Ya da her türlü konuşacak birine ihtiyaç duyuyordum. Memleketten ayrıldığımızdan beri

Joe'dan başka arkadaşım olmamıştı... Gerçi aslında ondan başka hiç arkadaşım olmamıştı.

Kız kardeşimi saymazsak.

Nasıl yaparsın? Nasıl yaparsın?

“Yatak odasına dönmesini *istiyor musun* peki?”

Sessizlik. Lanet dizimi sallamayı bırakamıyordum. “Bilmem,” diye kabul ettim. “Bugünlerde ne hissettiğimi hiç bilmiyorum.”

Şiiri okumak için ağzım kendiliğinden aralandı:

Karanlık bir ormanda buldum kendimi,

Kaybolmuştu zira yolun salimi.

Acaba anlar mıydı diye merak ettim ve nedense anlayacağını düşündüm. Ancak yine de çenemi kapalı tuttum.

“Zor, değil mi?” Anlayışlı bir gülümsemeyle ayak bileklerinin birbirinin üzerine getirdi. “Biz tavsiye vermeye alışkınız, almaya değil.”

Başımı ağır ağır sallarken aklım başka yerdeydi. Emily kupayı ağzına götürüp uzun bir yudumu kafaya dikti. “Günlüğün var mı, Sarah?”

Başımı iki yana salladım.

“Kullanman işe yarayabilir,” diye önerdi, yaslanıp kupasını dizine yerleştirdi. “Düşüncelerini düzene sokmana yardımcı olabilir.”

“Eh, aslında internet sitem var.” Tırnaklarımı seramik kupaya vurarak düşündüm. “Takipçilerimi haberdar etmek için kullanıyorum... Ev hakkında yani.” *Takipçilerimi*. Tanrım, tam bir yavşak gibi konuşuyordum.

Emily hiçbir şey demeden yalnızca konuşmama izin verdi. Kendi cevaplarımı bulmaya bıraktı. Ben de buldum.

“Aslında,” dedim ağır ağır, sırtımı kanepeye bastırdım, “internet sitemde bir tuhaflık var. Ev hakkında yazmayı bir türlü bitiremiyorum...”

“Ne hakkında yazıyorsun peki?”

Gerçek, Emily. Gerçek hakkında yazıyordum. Hayatımdaki inatçı, küçük, bir türlü geçiremediğim lekeler hakkında. Fakat ona bunu söylemedim.

“Öylesine şeyler işte,” dedim belli belirsiz ve soğuyan kahvemden bir yudum aldım. “Duygularım mesela.”

Başını hevesle salladı. “Güzel! Güzel.”

“Hayır, değil,” dedim.

“Gerçekten korkma,” diye karşılık verdi. “Kendi yalanlarına inanmaktan kork.”

Gözlerimi ondan ayırarak bir kez daha halıya odaklandım. “Yalanlar çok da kötü değil,” diye fısıldadım.

“Acaba hiç, ‘Tamir etmediğin şeyi tekrar edersin,’ deyimini duydun mu?”

“Hayır.”

“Eh, *şimdi* duydun işte.” Güldü. “Sence kulağa mantıklı geliyor mu?”

Aslında evet. Ormanla ilgili gördüğüm rüyayı düşündüm. Karanlıkta ayaktaydım, ormanın en derinliklerinde kaybolmuşum ve önemi yoktu.

Ben hep kayıptım.

Bir süre sessiz kaldık. Emily’nin ofisinde saat olmaması insanı rahatlatıyordu. Sanki burada uzun uzun kalsam aldırış etmezdi. Kendi ofisimdeki duvar saati gürültüyle tik tak ederdi. *Tik, tak, tik, tak.* Zaman azalıyor, diyordu. *Derdini dök ve siktir git. Tik, tak, tik, tak.*

“İnternet sitene duygularını yazdığında,” dedi nihayet, “onlara geri dönüp baktığın oluyor mu?”

“Hayır,” diye cevapladım dehşet içinde. “Hepsini siliyorum.”

“Gelecek sefer silmesen daha iyi olur belki.”

Kulağa resmen korkunç geliyordu. Sol elimde tuttuğum kupayla oturduğum yerde kıpırdandım.

“Sarah?”

Başımı yavaşça kaldırdım. Emily’nin sarı örgüsü karnına hafifçe değiyordu. Uçlarına yaban mersini detaylı kurdele bağlamıştı. Çok hoştu. “Bugün seni asıl buraya getiren ne?”

Nabzım boğazımda zonkluyordu. Bunu da daha önce danışanlarım üzerinde kullanmıştım. *Bugün seni asıl buraya getiren ne?* Daha derini kazmak için sorardım. Hiçbir zaman düşündüğün şey çıkmazdı.

Terapiyi derinin katmanlarına benzetirdim. İlk seviyeye *epidermis* derdim. Mesela: “Annemden nefret ettiğim için terapiye geldim.”

Onun altında *dermis* vardı. Daha etli bir seviyeydi. Yani oradaki cevap şuydu: “Bana yeterince ilgi göstermediği için annemden nefret ediyorum.”

Sonra nihayet *subkütan* seviyesine ulaşıyorduk. Yani asıl gerçeğin gömülü olduğu en dibe. “Annem beni değersiz hissettirdiği için *kendimden* nefret ediyorum.”

Ellerim nemliydi, fazla hızlı nefes alıp veriyordum. Ancak kendimi derine inmeye zorladım.

Epidermis: Ev, kariyerim, kitabım yüzünden stresli olduğum için buradayım.

Dermis: Ev hakkında stresliyim çünkü inşa ettiğim her şey yıkılacakmış gibi hissediyorum.

Subkütan: Sürekli değerimi kanıtlamak zorundayım çünkü annem beni sevmeyi ve kız kardeşime yaptığım şey yüzünden deli gibi suçluluk duyuyorum.

Alnım terden sırılsıklam olmuştu. Kupayı dudaklarıma götürüp düzenli bir şekilde yutkundum ve ellerimin titrediğini fark etmemesini umdum.

“Ben sadece...” Kıvrandım. Midem fena hâlde yanıyordu. “Ben... Ben evi satma konusunda endişeliyim.”

Doğruydum ama uyuyamama sebebim bu değildi. Ya da yeme-me. Ve Emily bunun farkındaydı. Nefes alış verişim aşırı sesliy-di. Telaşlı kesitler hâlinde çıkıyordu. Mideme tamamen kramp girmişti.

“Buraya asıl gelme sebebin ne, Sarah?”

Kalbim yumruk misali sıkıldı. Panik içinde kapıya baktım. Emily fark etmişti.

“Burada güvendesin,” dedi usul usul. “Bana söylediğin her şey gizli kalacak.”

Ve söylemek istedim. *İstiyorum. İstiyorum.* Kız kardeşimin yüzü görüş alanıma girdi. Lizzy bütün sorunlarımın köküydü. Lizzy benim *subkütan* katmanımdı. Boğazımın dibi sözcükle-ri dökme isteğiyle yanıp tutuşuyordu. Dudaklarımı yaladım, sonunda ağzımı açtığımda kimse benden daha fazla şaşırmış olamazdı.

“Lizzy,” dedim boğulurcasına. “Lizzy.”

Bu isim ağzımdan çıkar çıkmaz iki büküm olarak nefes al-maya çalıştım. Emily anında yanıma geldi. Yanağımı sol dizime bastırırken Emily’nin omzumdaki güçlü elleri, *Yanımdayım. Yanımdayım.* Sorun yok, diyordu.

Gözlerimi kapayıp diz kapaklarıma doğru sığ nefesler alıp versem de bunun dışında tuhaf bir biçimde durgun ve sakindim. Emily iyi biriydi. Güvenliydi. Burası güvenli bir yerdi.

Başımı yavaşça kaldırdım. Emily yanıma çömeldi, örgüsü omzuma değiyordu. “Sarah,” diye söze girdi ve onu durdurmak için elimi kaldırdım. Kalbim öyle sert çarpıyordu ki kulaklarımda hissediyordum.

“Ben Sarah değilim,” dedim sonunda. “Sarah kız kardeşimin ismi. Sarah Harris.”

Emily'nin eli omzuma değdi. Hayal mi etmiştim yoksa bana endişeyle mi bakıyordu? Hava sanki patlayacaktı, nefes almak canımı yakıyordu.

Çok uzaklardan Emily'nin gergin sesi geldi. "Kimsin öyleyse?"

Başım ve kalbim öyle gürültüyle zonkluyordu ki onu doğru düzgün duyamıyordum. Bırakacak bir bombam daha vardı ve şu anda yapsam da bir şey fark etmezdi. Başımı kaldırıp doğrudan gözlerine baktım.

"Lizzy," diye fısıldadım. "Benim adım Lizzy."

İKİNCİ KISIM

BÖLÜM 19

4 Haziran

Sevgili Günlük,

Bende bir sorun olduğunu anladığım ilk gün kollarımı kaybettiğim gündü.

Tamam, kulağa delice geliyor ama beni bir dinleğin. Ergendim, yatakta uzanmış, ilgimi çekmeyen bir kitap okuyordum. Neyse ki babam birkaç ay önce bizi terk etmiş ve bir kez bile velayetimi almak istememişti Bu saçmalığı üzerine alınmamak zordu.

Sarah 08.30'da okula yürüyerek gitti, bizim sokakta yaşayan diğer öğrencilerle kahkahalar atıyordu, bense peşinden uyumuş hâlde gidiyordum. Okul saatlerini pencereden dışarı bakarak, nefesimi tutarak ve düymüşüm gibi davranarak

geçirdim. Annem 16.00'da odasına çekilir ve akşam yemeğini hazırlamak için 20.00'de dışarı kızarıklık gözlerle ve uykulu bir şekilde çıkardı ama genelde hiç çıkmazdı.

O günlere Denden Gänleri derdim.

Bir Denden Gana, Sarah tek kişilik yatağında sessizce horluyordu ve her şey tamamen normaldi

Sonra her şey birden tersine döndü.

Günlüğü sertçe kapayıp kalemi bıraktım. Masamdan aşağı yuvarlanarak yere düştü, sonra da ayak başparmağımın dibinde durdu. Kalbim deli gibi atıyordu. Ellerim soğuk ve gergindi. Sanki hırsızlık yaparken yakalanmışım. Kendime istediğimin bu olduğunu hatırlattım. Bu sabah kasabaya yaptığım nadir gezilerden birinde günlüğü yanımda götürmemin nedeni buydu. Fakat işi hiç kolaylaştırmamıştı. Bu kez tek bir tuşla sözcükleri silemezdim. Bu kez yerlerinden kaybolmuyorlardı.

Sessiz karanlıkta uzanırken kollarımın son derece farkına vardım. Bileğimden dirseğime kadar uzanan soluk deri ve altındaki her şeyin. Aniden kalbim güm güm atar hâlde doğrulup telaşlı hayvanlar gibi sesler çıkardım. Kollarımda bir sorun vardı. Onları kaldırarak dehşet içinde kaybolmalarını izledim. Titreyen ılık gibi bir şey değildi Sanki birisi gelmiş de iderini boşaltmış, etinin, kanının ve kemiğinin tamamını sökmüştü Kendimi temizlenmiş balık gibi hissediyordum. Kollarımı hissedemiyordum ve altına sıçacak kadar korkuyordum.

Belki de Sarah'dan yardım istemiştim. Hatırlamıyorum. Tek bildiğim aniden algin gözleriyle telaşla yatağımın yanında bittiğiydi "Ne oldu? Ne oldu?"

Dizlerim titrerken kollarımı kaldırarak ona boş olduklarını göstermeye çalıştım. Yerlerinde olmadıklarını anlatmaya çalıştım.

Annemin yanına koştu, bense sol bileğimi sertçe ısırdım, oda baş döndürücü daireler hâlinde dönene kadar hızlı ve derin nefesler aldım. Kanayana dek ırmaya devam ettim. Ve nihayet hissettim. Evet, hissedebiliyordum. Kollarım hâlâ yerindeydi O zaman ne halt oluyordu?

Annem kızarık gözleriyle sinir içinde kapıda belirdi, sabahlığının kuşağını şiddetle bağladı. Ben de kanayan kollarımı uzattım, avuçlarım, tabakları dengede tutan bir garsonunkiler gibi yukarı bakıyordu.

Ganler sonra yine aynı şey oldu.

Yolcu koltuğunda sessizce oturuyordum, annem penceresinden dışarı sigara dumanını üflüyordu. Sağ kolum bacağımın üzerindeydi ve tereyağı rengindeki güneş ışığı, kollarım altın rengine dönene kadar üzerine yansıyordu.

Fakat hiçbir şey hissedemedim.

Kolumu çektiğimde yine gelmişti O kamım deşilmiş gibi hissettiren oyulma hissi. Paniğim geri döndü, daha sonra yalnızca nefesi sigara kokan annemin tepemde durduğunu ve 'Sakin ol, Tanrı aşkına!' diye azarladığını hatırlıyorum.

Daha beter oldu. Bu nöbetler öyle öngörülemezdi ki insan içinde kontrol edemediğim algınlıklar yaşamama yol açtı.

Bazen sahiden orada olduğundan emin olmak için bileğimi sertçe ısırdım. Bunların, sessiz ders saatlerinde ya da okul otobüsünde gerçekleşmesi önemli değildi. Yani, okuldaki çocukların tavırlarını tahmin ediyorsunuzdur.

Ve öğretmenlerin. 'Tuhaf davranmaya başladığında' beni çantaların durduğu odaya iterlerdi. Dizlerimi göğsüme çekmiş,

kollarımı önüne getirmiş hâlde yere otururdum. Kollarımı dizlerimin üzerine koyarsam doğrudan düşecekler diye ödem kopardı. Kollarım titreyene kadar öylece otururdum. Bazen öğretmenler orada olduğumu bile unuturlardı.

Bir gün, öğle yemeği zili çalarken çanta odasında oturdum. Öğretmenim Bayan Dryley nihayet içeri girip kapıda durarak kınayan bir ses çıkardı. "Anneni aradım." dedi düz bir sesle. Annem gelince ikisi birden kapıda dikilerek bana ertelleyip durdukları bir yığın çamaşırmışım gibi gözlerini dikmişti. Orada değilmişim gibi hakkımda konuştular.

Sorunu ne bilmeyorum.

Babası hiç yardıma olmuyor. Kız kardeşi başıma hiç dert açmıyor.

Doktora gitmesi lazım.

Dersi bđmesi...

Annem Bayan Dryley'den özür dileyip beni doktora götüreceğine söz verdikten sonra beni zorla ayağa kaldırdı. Hakkını vermem gerekirse, beni randevuya götürmek için isten bir saat erken çıkmıştı.

Doktor tanımı koydu: depersonalizasyon. Bu bilgiyi ne yapacağımı biliyormuşum gibi elime tutuşturmuştu.

"Hemen umursayacak bir şeyler bulmalısın." dedi sertçe.

"Yoksa ne olur?" diye sordum ama cevap vermedi.

Kalemini bacağına vurdu. "İlgi alanların neler?"

Yatağına girene kadar güvenle günü atlatmaktan başka ilgi alanım yoktu.

"Kitap okumak?" diye ortaya attım.

Fakat yanlış cevabı vermişim gibi başını iki yana salladı.

"Bence sana daha sosyal bir şey lazım."

Sokağımızdaki her evin hoş karşıladığı, sosyal kelebek Sarah'ı düşünüyordum. Erkekleri nasıl değiştiriyorsa hobilerini de öyle değiştiriyordu. Geçen sene mahalledeki çocukları müzik grubu kurmaya zorlamıştı. Bir hafta boyunca piyano çalışsa da hızla ilgisini kaybetmişti.

"Belki piyano öğrenip bir gruba katılırım?" derken onu düşünüyordum.

Belki kız kardeşim gibi popüler olurdum ve belki annem bana her zamanki öğrenmesinden farklı bir ifadeyle bakardı.

Adam nihayet doğru cevabı vermişim gibi başını salladı. "Bak ne diyeceğim," dedi onaylarcasına. "Bence senin anah-tarın bu olacak."

Böylece kütüphaneye giderek bir yığın piyano kitabı ödünç aldım. Onlara hayatım pahasına çalıştım. Gerçi bir nevi hayatım onlara bağlıydı.

Birkaç ay sonra bir gruba katıldım ve okuldan sonra davulcunun garajında alıştırma yaptık. Hayatımın iyi bir dönemiymiş, kolumdaki his seyrekleşmişti. Ancak davulcu başka bir gruba katılınca her şey paramparça oldu.

Kısa bir süre sonra yine kollarımı ısırmaya başladım.

Ardından futbolu denedim, kızlar takımına katıldım. Ancak savunmadaki oyuncu bana zorbalık yapmaya baş-layınca bıraktım.

Bir örüntü oluştu. Yeni bir hobiye başlıyorum, artık işe ya-ramayana kadar kendimi ona boğuyordum. Sonra başka bir şeye geçiyordum. Fakat bunlar kısa süreli cevaplardı. Ve er ya da geç kolumdaki his geri dönüyordu.

Sonra tesadüfen nihayet işe yarayan bir şey bulmuştum. İhtiyacım olan hobiler değildi. Kişiliklerdi.

Sekizinci sınıfta bir kız vardı. Saça çene hizasında ve alev kırmızıydı. Katy Kelly. Soluk kot ceketler giyer ve Mr. Bean programını severdi Katy. "Harbiden," "Beni bitirdin," ve "Ayr.en," gibi şeyler söylüyordu. Bu yabanca dili beni büyülemişti. O yüzden, doğduğumdan beri söylüyormuşum hissine ulaşana kadar dilime yerleşene dek bunları çalıştım. Mr. Bean'ın bölümlerini snava çalışıyormuşçasına art arda izledim. Mağaza görevlisinin arkası dönükken kot bir ceket çaldım. Ve bir öğleden sonra saçlarımı çene hizamda kesmek için mutfak makasını kullandım.

Meğer insanların kişiliklerini ödünç alma konusunda gizli bir yeteneğim varmış. Onları yeniden düzenleyerek kendime uyarlıyordum. Adlarına da "deri" diyordum. İlki Katy'ydi.

Ta ki bir gün okulun koşu parkurunda üzerime yürüyüp "Neden beni taklit ediyorsun?" diyene kadar.

Ellerimi kot ceketimin ceplerine soktum, alev rengi saçlarına kışkandıkla baktım. O öğleden sonra saçımı kızla boyamağı planlıyordum. Otobüsle markete gidip doğru tonu arayacaktım. "Taklit etmiyorum," dedim. "Harbiden."

Katy beni baştan ayağa süzerken biraz rahatsız görünüyordu. "Ucube."

Sonrasında ondan hoşlanmadım. O yüzden derisini bırakıp kot ceketini Sarah'ya verdim ve saçımı uzattım. Sonraki birkaç haftada kendimi kabuksuz bir yengeç gibi hissetmiştim.

Sonraki derim aşıkardı.

Sarah.

Terapist olmak istiyordu, ben de oldum. Joe'yu istiyordu, ben de çaldım. Hazırcevap biriydi, her türlü cevabı vardı.

Ben de Sarah oldum.

BÖLÜM 20

Sanki ev, günlüğümü onaylıyordu. Aşağılık sırlarımın hepsini okumayı seviyordu. *Demek aslında böyle birisin.* Okuduğum her kayıtta ev gülümsüyor, onaylayan bir ebeveyn misali sıcak elini omzuma koyuyordu. *Çirkin olduğunu biliyordum.*

Masamın sandalyesinde geriye doğru yaslanarak yatak odamın penceresinden gece gökyüzüne baktım. Başım zonklasa da baş ağrısına öyle alışmışım ki pek etki etmiyordu. Ekşi hava midemi bulandırmıştı, yeniden kusacak mıyım diye düşündüm. Ne var ki tuhaf olan şuydu: Antidepresan almaya devam ediyordum. Hem de birkaç gündür.

“Mide bulantın birkaç gün içinde geçmezse bana haber ver,” demişti doktor, reçetemi koparıp masada bana uzatırken. “O zamana kadar baş ağrıların da dinmesi lazım.”

Ama geçmemişti.

Kupama uzanıp ağız dolusu soğuk kahve içtim. Emily'nin yanına iki kere gitmiştim. Danışanı değildim. Ne olduğumu bilmiyordum. Bugün işten sonra kapısında oyalanırken kendime her an gideceğimi söylemiştim. Arabama binecek, iş arkadaşlarıma başımla selam verecek ve ertesi sabah görene kadar kimseye bir şey söylemeyecektim. Her zamanki gibi. Fakat Emily orada durduğumu görerek beni içeri davet etmişti. “Kahve ister misin?” diye sormuştu. “Ben çay için *yanıp tutuşuyorum*.”

Böylece sakın küçük odasında içeceklerimizi yudumladık, nedense rahatlamıştım. Emily konuştuğunda sözcükler adeta eriyerek çıkıyordu. Hakikaten hiç olmadığım türde biriydi. Bu yüzden mi danışanlarımı elimde tutamıyordum? Umurunda olan biri gibi görünmediğim için mi? Yapmacık tavsiyelerimin altında karamel rengi saçlarım ve SNS tırnaklarım⁸ kadar yapay olduğumu anladıkları için mi?

Kahvemi aldığımda Emily bana cana yakın, sabırlı bir gülümsemeyle baktı. Sanki, *Ben umursuyorum. Yanımdayım*, diyordu.

Daha önce danışanlarımdan birini böyle hissettirmediğime bahse girerdim. Ve burada oturmaya devam ettikçe kendimi suçlu bulunmak üzere olduğum bir duruşmanın ortasında gibi hissediyordum. Kendi seanslarımda notlar alırdım ancak aslında hiç *dinlemezdim*.

“Bana kız kardeşini anlatsana,” dedi nihayet. “Nasıl biridir?”

“Dev bir kahkahası ve zeytin yeşili gözleri vardı. Kendinden çok emindi ve hep doğru şeyi söylerdi.” Dudağımı ısırıp gözlerimi yere çevirdim. “Ve terapist olmak istiyordu.”

“Anlıyorum,” dedi sonunda ancak Emily'nin anladığını sanmıyordum.

⁸ SNS (Signature Nail Systems), özel bir pudra bazlı manikür sistemiyle yapılan bir tırnak uygulamasıdır. -çn.

Ben Sarah *olmak* istediğim için terapist olmayı seçmiştim. Kendi derimde rahat edemediğimden onunkini ödünç almıştım. Elbette bunu Emily'ye söyleyemezdim. Benim kulağıma bile deli saçması geliyordu. O ise daha yarısını bile bilmiyordu.

Kahvemi ağır ağır yudumlayarak yıllardır ilk defa kız kardeşimi düşündüm, ona kafa yordum.

“Sana Lizzy demeli miyim?” diye sordu Emily bana.

“Hayır,” dedim hızla. “Lütfen bana öyle deme.”

Bir daha dudağımı ısırdıktan sonra pencereden dışarı göz attım. Meslektaşlarımız ofislerinde koşuşturuyor, araba anahtarlarını alıyor, eve gitmeden önce sohbet etmek üzere duruyorlardı. “Burada söylediğin her şey gizli.” Gözümdeki paniği fark etmiş olmalıydı.

“Teşekkürler,” dedim sadece.

Tim başını içeri uzatarak bize merakla baktı. Omzunda, içine küçük bir çocuğun sığabileceği kadar büyük bir spor çantası asılıydı. “Kadınlar toplantısı yapıyoruz, öyle mi?”

Biz cevap veremedenden nedense asker selamı verdi. “On dakikaya tenise yetişmem lazım,” dedi. “Gitsem iyi olur.”

Tim koridorda kısmen koşarken başımı iki yana salladım. “Bu enerjiyi *nereden* buluyor?”

“Ben yarı makine olduğundan şüpheleniyorum,” dedi Emily. “Ama her nereden alıyorsa,” Oturduğu yerde kıpırdayarak sızlandı, “bana da lazım. Şevke ihtiyacım var.”

“Hayır!” diye karşı çıktım, biraz fazla yüksek sesle. Sözcük daha durduramadan ağzımdan çıkmıştı. “Bence olduğun gibi iyisin. Sen çok...”

Sakinsin. Naziksin. Kibarsın. Ah, hayır. Boynumdan aşağısı kurdeşen gibi kızarıyordu. Kupamla oynarken az daha içimdekini döküyordum. Ellerim titriyordu. Neyse ki Emily dile getirmedi.

“Kocan sana Sarah mı diyor?” diye sordu.

Sertçe gülümsedim. “Hayır, hiç o ismi kullanmaz.”

Blog röportajı için bile kabul etmemişti... Ve Tanrım, ne büyük fiyaskoydu. Yol boyunca arabada kavga etmiştik.

Siyah Akasya Ev’in tanıtımını yapmakla uğraşmak istememişti. Çok korkuyordu. Tabii ki onu fotoğraflardan uzak tutuyordum. Hep böyle olmuştu. Ve Tanrı aşkına, isimlerimizi, görünüşlerimizi ve ehliyetlerimizi değiştirmiştik. O zamanlar olduğumuz kişilerle alakamız yoktu.

Joe röportaj boyunca yanımda kaskatı hâlde durarak omzumu acıtacak kadar sıkılmıştı. Bir ara blog yazarı ona Siyah Akasya Ev’i sorunca nefesimi tutmuştum. “Açıkçası, orası beni ürkütüyor,” demişti salak. Gözlerimi devirip bunu yazıdan çıkarabilir miyim diye düşünmüştüm.

“Peki sana ne diyor?” diye sordu Emily merakla.

Bunu düşünmem gerekti. Arkadaşlarıyla bir araya geldiğim nadir zamanlarda bana “Hey” der ya da Sarah’nın koyduğu lakabı kullanırdı. “Bazen Kuzu diyor. Kız kardeşim takmıştı bu lakabı. Kuzu Lizzy.” Hafif bir gülümsemeyele hatırladım. “‘Kuzu gibi’ deyiminden geliyor.”

Gülümsemem hemen soldu. Hiç kimse o bel hizasında koyu sarı saçlı, sessiz küçük Kuzu Lizzy’nin şu anki bana dönüştüğünü tahmin edemezdi. Herkes her zaman bende bir sorun olduğunu düşünmüştü. Annemin geveze kız kardeşleri bile yalnız kaldığımızda etrafımda sıkıntıyla hareket ederlerdi. Temiz hava almak veya kupalarının yarısı dolu olsa bile bir bardak çay daha içmek için fazla aceleyle kalkarlardı. İstemedi insanları rahatsız ederdim. Bir şey yapmadan düşman edinirdim. Bu yüzden de kendi derimin altında rahatsız olurdum, kafa karışıklığım artardı. *Bendeki bu büyük sorun ne? Neyim eksik de insanlar bu kadar açık görebiliyorlar?* Sarah ise cana yakındı, hayat doluydu, her daim tam zamanında şaka yapardı.

Emily beni ilk defa görüyormuş gibi gerçekten inceledi. “Kuzu Lizzy,” dediğinde nedense irkildim.

“Pek konuşkan değildim.” Yüzümü ekşiterek gülümsedim. “En azından o zamanlar.”

“Utangaç mıydın?”

Kahveden bir yudum daha aldığım da boğazımdan aşağı inerken yandığını hissettim. Sözlerini düşündükten sonra nihayet başımı salladım. “Hayır. Sadece kayıptım.”

“Pek çok çocuk böyle hisseder,” dedi yerinde kıpırdanarak.

“Sarah hissetmezdi,” diye karşılık verdim hızla.

“Ve sen de bunu kıskandın.”

Evet, kıskanmıştım. Hem de çok.

“Sana hiç tanı koyuldu mu?” diye teşvik etti Emily. “Belki bir psikolog tarafından?”

Küçük bir yudum daha aldım. “Neden sordun?”

“Merak ettim o kadar!” dedi cıvıl cıvıl bir sesle.

Kalbim birazcık ağrımişti. Emily’nin hakkımda kötü düşünmesini istemediğimden bir anlık duraksamanın ardından ben de neşeli bir gülümsemeye karşılık verdim.

“Hayır,” diye yalan söyledim gülümsememi bozmadan. “Bana hiç tanı koyulmadı.”

BÖLÜM 21

Veteriner, Azrail'in ağzını açarak boğazına baktı. "Ne zamandır tuhaf davranıyor?"

Gerginlikle yutkunup bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırdım. Zavallı Azrail kıyıya sürüklenen balık misali şiddetle kıpırdanıyordu. Elimi ensesine koyduğumda küçük bedenindeki titreşimleri hissettim.

"Birkaç haftadır sanırım." Dudağımı ısırdım, Azrail'i zorla buraya getirdiğim için kendimi inanılmaz suçlu hissediyordum. Veteriner Azrail'in gözlerine ışık tutunca kedim öfkeyle bağırdı. Ancak veteriner irkilmedi bile. Keskin kaşlı ve turuncuya çalan kızıl-kahve saçlı, yirmilerinin ortasında bir kadındı ve adını çoktan unutmuştum. Bu sabah Azrail'i taşıma çantasına koymak yarım saat sürmüştü. Araba yolculuğu boyunca bağırmıştı, veteriner kapıyı açıp gülümsediğinde çığlık atmak üzereydim.

“Yeni taşındık da, belki de bu yüzden rahatsız olmuştur diye düşündüm,” dedim çaresizce.

Veteriner gözlerime baktı ancak ışığı Azrail’in üzerinden ayırmadı. “Siyah Akasya Ev’e mi?”

Donakaldım. Azrail kadına vurmaya çalışsa da veteriner uzmanlıkla sıyrılıp feneri kapadı ve köşedeki sandalyesiz masasına yürüdü.

“Nereden biliyorsunuz?” diye sordum kadın masayla uğraşırken biraz sert bir sesle.

“Küçük kasabalarda haber hızlı yayılır,” dedi, sırtı bana dönükken. Bilgisayarına bir şey yazdıktan sonra durdu. “Dün akşam kustuğunu mu söylemiştiniz?”

“Evet,” dedim, bir saat önce kanepenin üstünde bulduğum sulu kusmuk yığınlarını hatırladığımda yüzümü astım. “Bir iki gündür ortada yoktu ama dün öğleden sonra nihayet eve döndü.”

Onu kapı eşiğinde bağırp çağırırken gördüğümde o kadar rahatlamıştım ki. Hafiflemiş hâlde kapıyı açmış, onu kucağına almak üzere eğilmiştim ancak Azrail içeri dalarak dosdoğru mutfaktaki su kâsesinin yanına koşmuştu. Bir dakika boyunca içmişti, bense arkasında dikilerek dudağımı kemirmiştim. Sonrasında doğrudan kanepenin koluna tünemişti, ben de orada uyumasına izin vermiştim. Sabah dokuzda aşağı indiğimde kusmuk birikintilerini görmüştüm. Birinde, minderinin tam üstünde biraz da kan vardı. İnternette en yakındaki acil veterineri arayıp onu buraya getirmeme yetecek kadar beni korkutmuştu.

Azrail’i üst üste okşayarak hem onu hem de kendimi sakinleştirmeye çabaladım. Veteriner klavyesini tıkırdattı, bense ekrana gözlerimi kısıp yazdıklarını görmeye çalıştım. Döndü, tekrar kedime uzandı ve yüzünde dalgın bir ifadeyle Azrail’in karnının iki tarafını ovaladı.

“İçinde yabancı cisim bulamadım,” dedi sonunda. “Onu birkaç gündür görmediğinizi mi söylemiştiniz?”

Başımı sabırsızlıkla salladım. “Evet, ona bıraktığım mamalardan da yemedi. Belki aç kalınca yememesi gereken bir şeyi yemiştir?”

“Belki,” deyip Azrail’i bıraktı. “Ona şimdilik mide bulantısı için iğne yapacağım. Siz ona birkaç gün boyunca göz kulak olun ve durumu kötüye giderse yine buraya getirin.”

“Getiririm, teşekkürler.”

Azrail’e şöyle bir bakıp kınayan bir ses çıkardı. “Ne yedin sen bakayım? Hıı? Anneni böyle korkutma.”

Evet, diye bağırarak istedim. Beni korkutma artık, Azrail.

Şu anda korkacak bir sürü nedenim var.

Azrail’in taşıma çantasını yolcu koltuğuna yerleştirdiğimde metal kafesin arkasında bağırıp bana tısladı. Veteriner, mide bulantısını giderici iğnenin birkaç saate etki edeceğini söylemişti ancak kedim şimdilik şerefsizlik yapıyordu. Kapıyı sertçe kapayıp kapıya yaslandım. Zihnim o kadar yorgundu ki birkaç dakika boyunca yalnızca sokağa boş boş bakıp pazar rutinlerini sürdüren Beacon halkını izleyebildim. Marketin dışı, oturmuş *flat white* yudumlayan ve gelip geçenlere selam veren insanlarla doluydu. Bu kadar yerleşmek güzel olmalıydı. Böylesi müşterek yaşamak... Aynı dili konuşuyorlar, aynı tarihi paylaşıyorlardı.

Tepede bir siyah kakadu sürüsü çığlık çığlığa gökyüzünü yarıdı, kırmızı kuyrukları uyarır gibi parlıyordu. Ellerimi ceplerime koyarak onları izledim. Babam eskiden kakaduların böyle ötmeye başlamasını fırtınanın yaklaşmasına yorardı. Fakat güneş yumurta sarısı kadar parlaktı, gökyüzü aşırı maviydi, yani belki de kakadular yanılıyorlardı. Ya da büyük ihtimalle babam saçmalıyordu.

Dudağımı çiğneyerek Azrail'i yanımda markete götürebilir miyim diye düşündüm. Bir süre güneşin altında oturup kahve içebilirdim. Köpeklerini gezdirenlere gülümser, gazetemi okur ve buraya aitmiş gibi davranırdım.

Ama değildim. Hiçbir zaman da olmayacaktım. Ben, bu milyon dolarlık kasabaya korkunç bir aile geçmişi ve müthiş yalanlardan başka bir şey veremeyecek bir yabancıydım. Belki de içinde büyüdüğüm küflü tavanı, paslı musluğu ve çamurlu suyun aktığı eski bir borusu olan iki odalı daireyi bile görebiliyorlardı.

Ayrıca yanılıyor muydum, yoksa insanlar bana bakmaya mı başlamışlardı? Markete bakarken birinin gözlerini üzerimde hissettim. Yaşlı bir kadın, kahve kupasını dudaklarına götürmüş apaçık beni inceliyordu. Kasabaya nadiren inerdim, galiba namım benden önde gidiyordu.

Bakışlarımı eğdiğim sırada yanında *golden retriever* olan ergenlik çağındaki kız bana kaşlarını çatıyordu. Ellerimi kotumun ceplerine iyice soktum. Kahveyi boş verdim. Hemen sürücü tarafına geçip kapıyı açtım.

“Güzel bir gün, değil mi?”

Hızla arkamı döndüm. Benim yaşlarımda, devasa bir alnı, büyük dişleri ve kıllı kolları olan bir adamdı. Ne var ki gülümsüyordu.

“*Seni* epeydir görmemiştim!” dedi hevesle, kollarını mor tişörtünün üzerinde kavuşturdu. “Nerelerde saklanıyordun?”

Duraksadım. Bu adamı daha önce görmemiştim. Aksi takdirde devasa alnını hatırlardım. Yine üzerimde gözler hissedince arkamdaki markete göz attım. Genç bir garson, üzerinde üç beyaz kupa olan siyah servis tepsisini taşıyordu, kendisine baktığımı hissetmiş olmalıydı çünkü bana döndü. Ve donakaldı. Ağzı açık kalmıştı, servis tepsi yere düştü. Kupalar kırılıp kahve ve kalın porselen parçaları her yere savrulunca birisi çığlık attı. Kahve, kadının şık siyah ayakkabılarına sıçrasa da irkilmedi bile. Gözleri benimkiler-

den asla ayrılmadı. Bir saniye sonra marketin tamamı sessizliğe büründü. Onlarca çift göz bana dikilince tüylerim ürperdi.

Alnı büyük adam bir kolunu kaldırarak gözlerini güneşten korudu. İkimiz de garsona baktık; kısa, siyah saçlı kadına bir şeyler söylüyor, kadın da şiddetle başını sallıyordu. Adam arkasını dönünce beni inceledi. Bir nefes alıp bırakmadı.

“Çok üzgünüm,” diye kekeledi kıpkırmızı bir yüzle. “Sizin...”

Amanda olduğumu sanmıştı.

Arabamın anahtarlarını sımsıkı kavradım. “Kim olduğumu sandınız?” Sesim anormal bir şekilde yüksek çıkmıştı.

Fakat adam sessizce bir şeyler mırıldanıp kısmen koşarak uzaklaşmaya başladı.

“Bekle!” diye bağırdım, fazla yüksek sesle, köpeklerini yürütenlerin bile dikkatini çekerek. “Kim olduğumu sandın?”

Adam başını eğerek yürümeye devam etti, böylece orada yalnız kaldım. Avuçlarım terden kaşınıyor ve hiç kimse başını çevirme nezaketini göstermiyordu. Amanda’nın kim olduğunu biliyorlardı. Bu lanet kasabadaki herkes benden sır saklıyordu. Daha saniyeler önce hareketli olan sokak, dingin bir yalnızlığa boğuldu. Sanki kuşlar bile nefeslerini tutuyorlardı. Dizlerimin arkasında ter birikti. Resmen bir kâbusun içindeydim.

Panik içinde arabamın kapısını açıp içeri atladım. Azrail ön koltukta çılgına dönmüştü ve kaygılıydı, göz bebekleri büyümüş ve kararmış hâlde kafesi tırmalıyordu. Anahtarları karıştırdım, motoru çalıştırdığımda kalbim güm güm atıyordu.

Otoparktan süratle çıkarken tekerleklerden sürtünme sesi çıktı. Marketin önünden geçtiğim sırada gözlerimi yolda tutsam da bir farkı yoktu.

Darren’in sözleri zihnimde dönüp duruyordu.

Seni izliyorlar.

DURU, DENSİZ VE DELİRMİŞ: BEACON SAKİNLERİ SARAH SLADE'LE YAŞADIKLARI ÇİRKİN OLAYI ANLATIYOR

3 Temmuz

ABC News, Melbourne

Siyah Akasya Ev'deki ikinci ceset bulunalı 24 saatten az süre geçti. Polis kimlikler hakkında ser verip sır vermemeye devam ediyor: "Ailelerinin yerini bulmakta sorun yaşıyoruz."

Ancak cesetlerin, evin şu andaki sahipleri olan Sarah Slade ve kocası Joe Cosgrove'a ait olma olasılığı giderek artıyor. İş arkadaşlarına göre Cosgrove, geçen haftadan beri Seventy-Seven'daki barmenlik işine gelmemiş.

Slade'in kişisel gelişim terapisti olarak çalıştığı Merhamet Topluluğu yorumlara yanıt vermedi.

Arkadaşları Slade'i "hırslı", Cosgrove'u ise "herkese nazik davranan mütevazı bir adam" olarak tarif ediyor.

Ama yeni gelişmelere bakılırsa Cosgrove da meşhur karısı da Victoria'nın kırsal kesimindeki birbirine bağlı, seçkin bir topluluk olan Beacon sakinleri arasında pek popüler değilmiş.

Hatta Beacon sakinleri Slade'in, ilk cesedin bulunmasından iki hafta önce bir kasaba toplantısında yaptıklarını çirkin bir hadise olarak tanımlıyorlar.

"Toplantıya sarhoş geldi," dedi bir kasaba sakini. "Kendini kaybederek herkese avazı çıktığı kadar bağır-maya başladı."

"Korkunç suçlamalarda bulunuyordu," dedi bir başkası. "Komşularından birini tacizle ve kedisini zehirlemekle suçluyordu."

Slade'in, henüz adı bilinmeyen bir komşusuna özellikle öfkeli olduğu sanılıyor.

“Adamın evine zorla girdiğini söyledi.”

Slade’in dışarıya refakat edilerek çıkarıldığına ve sonraki kasaba toplantılarına gelmesinin yasaklandığına inanılıyor. İlk ceset, mülkünde iki hafta sonra bulundu.

Fakat görünüşe göre toplantıdan çıkarılmadan önce tüyler ürpertici bir iddiada bulunmuş.

“Kedisine yaptığının bedelini ödeyeceğini söyledi. Birisini öldürecek kadar sinirliydi.”

**Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından
yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır.
Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla
yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
<https://t.me/ayisigikitap>**

BÖLÜM 22

Galiba işimi kaybetmek üzereydim. Patronum Adria'ya bugün işe gelmeyeceğime dair bir başka saçma sapan bahane yazdım ve gönderdikten otuz saniye sonra beni aradı. Numarasını gördüğümde utandım, duvar kâğıdındaki karatavukların da utandığına yemin edebilirdim.

“Alo?” dedim boğuk bir sesle, yüksek sesle burnumu çektiğimden emin oldum.

“Sarah?”

Yatakta oturarak burnumun kemerini sıktım. Açıkçası *hakikaten* hastaydım. Bütün gece ateşliydim, kıyafetlerimin tamamını çıkararak ter içinde yatağa uzanmıştım. Su içmek için zar zor ayağa kalkmıştım ve dönerken az daha bayılıyordum. Fakat bu yüzden hastalık izni almıyordum. Bugün bir planım, yapmam gereken bir şey vardı ve tam olarak ne olduğunu patronuma söyleyemezdim.

“Mesajını aldım,” dedi yorgunlukla. “Yine işe gelmiyorsun o hâlde?”

Off, yürü git, Adria.

“Evet.” Burun kemerimi daha çok sıktım.

“Nedenini sorabilir miyim?”

Telefonu kulağımdan uzaklaştırarak hafifçe küfrettim. *Sırayla gidiyorum, Adria. Kız kardeşimi ve kocamı kaybettim. Neden işimi de kaybetmeyeyim?*

“Sanırım üşütmüşüm. Son zamanlarda rahatsızdım. İstersen Emily’ye sorabilirsin.”

“En azından danışanlarına haber vermek için mesaj attın mı?”

Bunun üzerine yüzümü ekşittim. “Evet, hepsine haber verdim.”

Aslında bugün 11.00’de sadece bir tane randevum vardı. Danışanlarımı endişe verici oranda kaybediyordum ve müdahavimlerim bile dikkat çekecek kadar sessizdi. Kafatasıma keskin bir ağrı saplanınca bağırmamak için dudağımı ısırdım. “Yarın kesinlikle geleceğim. Teşekkürler, Adria.”

“Tamam,” diye cevap verdi gönülsüzce. “Ama bu devam edemez, tamam mı? Merhamet Topluluğu’nın övünç kaynağı...”

Telefonu yine kulağımdan uzaklaştırdım çünkü baş ağrımı tetikliyordu. Komodine uzanıp üç tane ağrı kesici aldım ve yeni SSGİ kutumu aradım.

“Sorun yok.” Antidepresanlarımı ağzıma atıp susuz yuttum. “Anlayışın için teşekkür ederim. Yarın görüşürüz.”

Aramayı bitirip yataktan çıkarak giysilerimi giydim. Gömleğimi iliklemeye koyulduğumda dışarı baktım, bir kakadu Susan’ın mezarını eşeliyordu..

Düğmelemeyi bitirip kollarımı iki yana bıraktım. Bill Campbell’i karısını öldürmeye iten neydi? Herkesin dediğine göre yalnızlığı severdi, pek sevilmezdi ancak insanlar evlilikle-

rinin sağlam olduğunu söylüyorlardı. Peki Amanda'nın bu evi alıp sonra da kaybolmasına ne sebep olmuştu? Siyah Akasya Ev konuşabilseydi bana ne söylerdi?

Neredesin, Amanda?

Neredesin, Janet?

Bekledim. Dinledim. Ancak sadece o tanıdık çığlığı duyabiliyordum.

Beni öldürme. Beni öldürme. Beni öldürme.

Ev bana cevap veremiyorsa belki komşular verebilirdi. Sevecen Komşu Sarah hırkamı, pantolonumu ve altın kolyemi alsam da bir bitkinlik dalgası üzerime çökmüştü. Geçen sefer Kay Potts'ın üzerinde işe yaramamıştı ve yeniden deneyemeyecek kadar yorgundum.

En yakındaki eşofman altını üzerime geçirirken gözlerimi ikiz mezarlardan ayırmadım. Bugün bu lanet sokaktaki her kapağıya gidecek ve Amanda'nın başına gelenleri öğrenecektim.

Gökyüzü mavimsi bir griydi ve zayıf güneş ışığı bulutların arasındaki boşluklardan sızıyordu. Sessiz sokaktaki beş evden yalnızca biri kapısını açtı. Mark O'Donnell iki ev ötemde kalan, altmışlarının ortasında bir adamdı ve kim olduğumu anlayınca son derece hüzünlenmişti. Lafımın yarısını bile bitirememiştim: *Selam! Ben yeni komşunuz Sarah. Siyah Akasya Ev'de yaşıyorum. Benden önce orada yaşayan genç kadını merak ediyordum da. Sanırım adı...*

Tak.

Ağır meşe kapıyı yüzüme çarpınca irkildim, titreşimini dişlerimde hissetmiştim. Şaşkınlıkla sonraki eve yürüdüm. Dört arabalık garajı olan, 1.1 milyon dolarlık bir şaheserdi. Fakat

sahipleri, yani Charleseler kapıyı açmadı. Oturma odasının perdelerinin, birisi aralarından bakıyormuşçasına kıpırdadığını gördüğümü sandım. Moralim bozulmuş hâlde oradan ayrılarak zayıf güneş ışığının altında asfalt yolda durup bugün izin almasaydım keşke diye düşündüm. Whitmanlar evlerinde yoktu, Kay Potts da kapıyı açmamıştı ama küçük köpeği kapının arkasında öfkeyle havlamıştı.

Böylece geriye son bir ev kalmıştı ve bu seferki hakkında pek iyi hislerim yoktu. Ellerimi ceplerime koyup yolda ilerledim. Sokaktaki ilk ev, üç dönümlük altın değerinde bir arazi üzerinde duran kolonyal tarzda bir yerdı. Sıra sıra güneş gibi parlak nergisler ve kan portakalı renginde grevilya çiçekleri gibi yerli bitkiler, mavi taş duvarların yanında parlak bir renk cümbüşüne yol açıyordu.

Bakımlı zeminde gürültülü sürüler hâlinde beslenen soluk renkli kakaduları izleyerek posta kutusunun yanında durdum. Sokaktaki en güzel ev buydu. Sahibi şu anda, evi geçen sene rahmetli annesinden miras alan Jeff Johnson'dı. Tereddütle dudağımı çiğneyip bu konuşmam da ağır kapının yüzüme çarpmasıyla bitecek mi diye merak ettim.

Ön kapıya geçtiğinde gömleğime değen kızıl ve altın vitraylı cam desenlerine hayran kaldım. Tanrım, adamın ön kapısı bile muhteşemdi. Kuşların bile duyamayacağı kadar utangaç bir şekilde iki kere kapıyı tıklattım. Fakat Jeff Johnson duymuştu çünkü o kadar hırçın bir sesle, "Bir dakika!" diye bağırmıştı ki şimdiden özür dilemek istedim. Topuklarımın üzerinde ileri geri sallanarak bekledim, içimdeki iyi gitmeyeceğine dair ağır önsezi yüzünden fazlasıyla gergindim. Jeff Johnson, kasaba toplantılarındaki kurulun şu anki başkanıydı. Siyah Akasya Ev'i yıktırmak için bilfiil kampanya yürütüyordu.

Kapıyı açtığında ağzım şaşkınlıktan açık kalmıştı.

“Ne istiyorsun?”

Jeff Johnson otuzlarının ortasında idi, “hayatımın tamamını spor salonunda geçirdim” tarzında güçlü bir vücudu vardı. Ancak adamda tehlikeli bir şeyler seziyordum. Cevap vermek için ağzımı açsam da belli ki yeterince hızlı değildim.

“Ee?” Bir kaşını kaldırdı. Yanıt vermeden önce terli ellerimi eşofman altıma silmek zorunda kaldığım için kendimden nefret ettim.

“Selam, ben—”

“Sarah,” dedi sabırsızlıkla, benden çoktan sıkılmış gibi gözlerini arkama dikmişti. “Evet, kim olduğunu biliyorum. Ne istiyorsun?”

“Nisanda Siyah Akasya Ev’i satın aldım.” Beni öyle rahatsız ediyordu ki saçmalamaya başlamıştım. “Sadece evi benden önce satın alan kadını tanıyor musu—”

“O konuda hiçbir şey bilmiyorum,” dedi sertçe, kapıyı kapamaya başlayarak. “Artık arazimden çıkabilirsin.”

Kapıyı kapayamasın diye ayağımı kapıya koydum. “Nasıl bir şey bilmeyebilirsin? Seksenlerden beri Siyah Akasya Ev’de yaşayan olmadı, sen de kadının taşındığını fark etmediğini söylüyorsun, öyle mi?”

Bana pasaklı bir ergenmişim gibi hayal kırıklığıyla baktı. Ayağım hâlâ kapısının arasında kaskatı duruyordu. Kapıyı daha geniş açınca acaba arkasındaki olağanüstü manzarayı göstermek mi istiyor diye düşündüm: Mermer karo zemin ve iki göz alıcı avizeyle aydınlatılmış çarpıcı kubbeli antre. Duvarlar gül pembesi, L şeklindeki kanepesiye tereyağı sarısıydı. Evin şüphesiz anaç bir havası vardı ve karşımdaki adam bunu pek karşılamıyordu.

Formica döşemeli, pul pul dökülen ruhsuz yatak odalı Siyah Akasya Ev’i düşündüm. Sokaktaki diğer evlere nazaran tam bir

hilkat garibesiydi ve korkunç geçmişi de düşünülürken orayı yıktırmak istemelerine şaşmamak gerekirdi. Işıl ışıl mermer zemine kocaman açtığım gözlerimle bakakaldığımı fark ettim. Doğrulup kendime geldiğimde adamın da tepkimi fark ettiği belli oluyordu. *Evet, burası benim evim. Seninkinden daha güzel, değil mi?* diyen ukala gülümsemesiyle bana baktı.

Fakat mesele evin kendisi değildi. Burayı almak için çalışmamıştı. Muhtemelen hayatı boyunca hiç canla başla çalıştığı olmamıştı. Adamda zenginlik içinde büyüyenlere özgü rahat bir güvence vardı. Diş doktoruna gitmeye gücünün yetmemesi mümkün olmadığından bir kere bile dişinin ağrısından korkmamıştı. Annesi hiç aynı yemeği yapmazdı, ta ki artık uğraşmaktan bıkip her akşam aynı domatesli ve peynirli sandviçi yapmaya başlayana kadar.

Kendimi öne eğilmeye zorladım. “Ama bir şey *bilseydin...*”

Gözünü bile kırpmadan gür sarı saçlarından elini şöyle bir geçirdi. Çivit mavisini kot pantolonu, gözlerinin mavisini ortaya çıkaran siyah bomber ceketle güzel giyinmişti. Neden işte olmadığını sorgularken işi dahi *olmadığını* düşündüm.

“Amanda Siyah Akasya Ev’den kayboldu,” dedim ona, gerçi bunu zaten biliyordu. “O zamandan beri onu gören olmadı.”

Umurunda değilmiş gibi orada dikilmeye devam ediyordu. Çenesini kaldırıp, “Ortadan kaybolduğunu kim söylüyor?” deyince şaşkına döndüm.

Ağzımı açtım.

“Kaybolduğuna dair kanıt yok,” dedi benden önce davranarak. “Muhtemelen o evden korktuğu için gitmiştir.”

Donakaldım. “Neyden korktuğu için?”

Omuzlarını silkip bütün gün konuşabilirmiş gibi kapıya yaslandı. “Siyah Akasya Ev tehlikelidir,” dedi manalı bir biçimde. “Orada neler olabileceğini asla bilemezsin.”

Bir adım gerilediğimde alnımda ter birikmişti.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordum titreyerek.

Sessizlik. Kollarımdaki tüyler diken diken olmuştu, beynimin ilkel yanı bana kaçmamı söylüyordu. Bu adam ne kadar tehlikeliydi?

Ağzının kenarında acımasız bir gülümseme belirince kanım dondu. “Bir kadının gece vakti gitmesi gereken bir yer değildir,” dedi soğukkanlılıkla, gözlerini üzerimden ayırmadan. “Ama gerçi sen geceleri yalnız değilsin, değil mi? Yanında kedin var. Ve kocan. Tabii...” Bilmiş bir gülümsemeye baktı. “Kocanın arabasını hiç evin önünde görmüyorum. Sanırım orada pek kalmıyor.”

Evliliğim umurumda bile değildi. Azrail. Azrail’i nereden biliyordu? Yutkundum. “Kedimi nereden biliyorsun?”

Sorumu sinekmiş gibi savuşturdu. “Birisi bana söylemiştir herhâlde.”

Saçmalıyordu. Kimse ona Azrail’den bahsetmiş olamazdı. Onu yalnızca Emily biliyordu. Dudağımı ısırarak bu apaçık yalanını nasıl yüzüne vuracağımı düşünürken gözlerinin karardığını fark ettim. “Kedilerden nefret ederim.”

O anda gitmek istedim. Sahiden oradan gitmek istedim. Arkamı ona döndüğümde endişelendim. Beni içeri çekmek üzereyse ne olacaktı? Kimse burada olduğumu bilmiyordu? Amanda’nın başına gelen de bu muydu? Bu adam onu evine çekip öldürmüş müydü? Cesedini bir yere mi atmıştı? Gözlerim, yolun hemen bitimindeki Siyah Akasya Ormanı’na kaydı. Ceset bırakmak için harika bir yerdi...

Bacaklarım titrediğinden sendeleyerek uzaklaşıp mırıltıyla veda ettim ve sesimin titrememesini umdum. Korktuğumu görürse ne olurdu? Ondan şüphelendiğimi öğrenirse?

“Görüşürüz, Amanda!” diye seslendi neşeyle.

Sırtım kaskatı kesildi. Korkumu unutacak kadar şaşırmıştım. Birden nefes nefese arkamı döndüm. “Ne?”

Hâlâ kapı eşiğine yaslı duruyordu. Kafası karışmış gibi açıkça kaşlarını çattı. Şerefsiz.

“Az önce bana Amanda dedin,” dedim öfkeyle.

“Hayır,” dedi sertçe ancak dudaklarında acımasız bir sırıtış vardı. “Demedim.”

Yumruklarımı sıktım. Öfkeyle sarsıldım. Korkuyla. “Evet, dedin.”

Gülümsemesi büyüdü.

Ürpererek arkama baktım, parlak çimlerle alçak okaliptus dallarından birinde öten kakaduları inceledim. Zorlukla yutkundum. “Bu evin son değeri 1.1 milyondur, değil mi?” diye söze başladım. “İnsan daha fazla değeri olacağını düşünüyor.”

Bakışları soğudu. Tek kelime etmedi çünkü haklı olduğumu biliyordu. Sesimi sakinleştirdim. Kendimi kontrol altında tutmaya çalışıyordum.

“Fitzgeraldlar geçen sene evlerini 1.25 dolara satmışlar. Üstelik onlarınki bunun kadar güzel de değildi.”

Ona Fitzgeraldların evlerinin iki sokak ötede olduğunu söylememe gerek yoktu. Ya da bir dönümden az yer kaplayan evde sadece üç yatak odası ve bir banyo olduğunu. Bu beş yatak odalı, iki banyolu, üç dönümlük güzellikle alakası yoktu. Jeff Johnson da bunun farkındaydı. Ve bu yüzden kızgındı.

“Konum, konum, konum,” dedim ona. “Siyah Akasya Ev’in bulunduğu sokakta yer almak yeni alıcıları pek çekmiyor galiba.” Onu dikkatle inceledim. “Senin evinin teklif fiyatını da düşürüyor olmalı.”

Başını yana eğince sarı saçları omzuna düştü. “Ne demeye çalışıyorsun?”

“Posta kutuma bir şey koydun mu?”

Yüzüne yine o sırıtışı takındı. “Ne gibi?”

“Ölü bir fare gibi?”

Omuzlarını silkti. “Amcam kasaba polisi,” dedi ağır ağır. “Biliyor muydun?”

Benim omuzlarım düşerken o, *Yakaladım seni*, der gibi gülümsedi. “Bildiğin gibi biz birbirine bağlı bir topluluğuz,” diye ekledi ukalaca.

“Ve bundan nefret ediyorsun, değil mi?” diye sordum nefes nefese. “Cinayet mahalinden dört ev ileride yaşadığın ve bu Beacon’ın manzarasına tam olarak uymadığı için nefret ediyorsun, değil mi?”

“Beacon umurumda değil,” dedi sertçe. Gülümsemesi gitmiş, öfkesi açığa çıkmıştı.

“Beni kovmaya çalışıyorsun,” dedim ona, bir adım gerilerken. “Tıpkı Amanda’yı kovduğun gibi.”

“Kanıtla.”

Kapıyı çarpınca corellaların ağız dalaşları bitti. Jeff Johnson’ın garaj yolunda titreyerek, sendeleye sendeleye ilerlerken beni izlediler. Amanda’ya bir şey yapmıştı. Bundan emindim.

Ve sanırım bir sonraki hedefi ben olabilirdim.

POLİS, SİYAH AKASYA EV DAVASINDAKİ ÖLÜM NEDENİNİ AÇIKLADI

4 Temmuz

ABC News, Melbourne

Otopside, Siyah Akasya Ev’de ölen insanlardan birinin, keskin olmayan cisimle kafaya alınan darbe sonucu öldüğü ortaya çıktı.

Cesedin meşhur evde bulunduğu bildirildikten sonra ilk olarak acil servis aranmış. Ceset, 30 Haziran sabahı ölümcül yaralarıyla yüzüstü yatıyormuş ve görünüşe göre epeydir oradaymış.

Polis, şüpheli ölümü araştırmaya devam ederken halktan yardım almaya niyetli. “Ölüme yol açan özellikle şiddetli bir yara,” dediler. “Mahalle halkından birkaç ifade aldık ancak şu anda bölgede bulunmuş olabilecek kişilere çağrıda bulunuyoruz.”

Slade ve kocası iki aydır Siyah Akasya Ev’de yaşıyordu. Kasaba sakinleri, Slade’in kaybolmadan iki hafta önce kasaba toplantısında bir komşuyla tartıştığını kabul ettiler. O komşunun kimliği açık edilmedi. Slade ve kocası Joe Cosgrove ise hâlâ kayıp.

BÖLÜM 23

Kahve odası ödümü koparıyordu. Fazla ortaktı. İş arkadaşlarım orada küçük sürüler hâlinde toplanıyor, sabah sekiz buçukta bile neşeyle cıvıldıyorlardı. İçinde sadece bir mikrodalga, tost makinesi, su ısıtıcı ve yamuk hâlde asılmış ucuz bir çerçeve içerisinde HAYATIN 7 TEMEL KURALI posterı vardı. Pek çok kez suyun kaynamasını beklerken o kuralları okumuş, birisi gelip sohbet başlatacak diye kaygılı ve gergin hâlde gözlerimi kapıya dikmişim. Tanrım, sosyal olmak insanı yoruyordu.

Bu sabah Benita bir kahve kupasını kavramış, Tim protein içeceğini içerken Emily bir parça ekmek kemiriyordu. Oda aşırı derecede kahve ve erimiş peynir kokuyordu, midem hemen yumruk yemişim gibi altüst oldu. Temiz karolara kusmaktan korkarak kapıda donakaldım. Sadece Emily fark etmiş gibi görünüyordu.

“İyi misin?” diye seslendi.

O sırada Tim de, “Aman da kimler gelmiş!” diye bağırdı.

Yürü git, Tim. Titreyerek içeri adım attım. *Yine doktora gitmem lazım*, diye azarladım kendimi. Hasta olmaktan bıkmıştım.

“Günaydın.” Gülümsemeye çalışsam da yüzüm ekşidi. Su ısıtıcısına doğru kaskatı bir hâlde yürürken topuklarım karoların üzerinde tıkırdadı. Dikkatli gözleri bluzumu yakıp geçince dün de aynı şeyi giydiğimi fark etmemelerini umdum. Son zamanlarda çamaşır yıkamak gibi kusmayı ve içmeyi içermeyen diğer görevlerimi ihmal eder olmuştum. Sarsak ellerimle su ısıtıcısını açıp yüzüme dikkatli bir gülümseme yerleştirerek arkamı döndüm.

HAYATIN 7 TEMEL KURALI

1. OMUZLARINI GERİYE ATIP DİK DUR.

Hemen omurgamı düzelttim. “Çarşambalardan nefret ediyorum,” dedi Tim, yeterince ilgi çekmeyince ciyaklayan bir kakadu gibi. Benita bir şey demeden kupasını pembe ışıltılı dudaklarına götürdü. Saçı omuz hizasındaydı ve parlıyordu, bluzu ise çürük şeftali rengindeydi. Merhamet Topluluğu’nun resepsiyonistiydi ve nedense hep benden hoşlanmadığını hissediyordum. Kupasını lavaboya bırakıp hızla yıkadı.

“Bulaşıklarınızı yıkayın lütfen,” dedi Benita tezgâhı ıslak bir süngerle silerken. “Yeni temizlikçi bulmakta zorlanıyoruz.” Süngeri sinirlenmişçesine lavaboya fırlattı. “Sonuncusu üç gün sonra çıktı.”

“Üç gün!” Tim ıslık çaldı. “Yeni bir rekor.”

Benita gerinerek ensesine masaj yaptı. “Adria adamı sırf Jeff’in kuzeni diye işe almıştı,” dedi somurtarak.

Beynimde bir uyarı zili çaldı. Sıcak su ısıtıcısıyla oynarken koluma kaynar su dökmekten zar zor kurtuldum. Benita arkam-

dan veda etti, ona çaresizce, “Benita!” diye seslendiğimde kapıdan çıkmak üzereydi.

Şaşkınlıkla döndü, seslenen kişinin ben olduğumu fark ettiğinde, *Of, sen olamazsın*, der gibi sinirli bir bakış attı.

“Jeff Johnson’ı mı kastediyorsun?” Sesim yüksek ve gergin çıkmıştı, Tim bile dikkatle beni izliyordu.

Benita durduğu yerde kıpırdanarak Emily ve Tim’e kendisini kurtarmalarını istercesine baktı. Tim, *Oo, neler oluyormuş bakayım burada*, dercesine bizi izlerken Emily tırnaklarını gerginlikle kupasının kulpuna vuruyordu.

Benita diğerlerinin yardım etmeyeceğini fark edince bana yıkıcı bir bakış attı. “Evet. Kendisi Adria’yla eski dosttur. Kuzeni Chris ofiste temizlik işine girebilir mi diye sormuştu.”

Dizlerimin bağı çözüldü, kulaklarıma kan pompalandı. “Kuzeni.” Dudaklarımı yaladım. “Nasıl biridir?”

Sabırsızlıkla iç çekti. “Bilmem. Yirmilerinin ortasında, uzun boylu.” Dudağını çiğnedi. “Aşırı saçma bir saç kesimi var.”

Onu tarif ediyordu. Ofisime giren ve bu konuda yalan söyleyen adamı. Bana adını söylemeyen adamı.

Bana, yanlış bir şey yapmışım gibi şüpheyle gözlerini dikti. “Neden sordun?”

“Hiç.”

Şaşkına dönmüş iş arkadaşlarıma sarsak bir veda edip kapıdaki Benita’nın yanından geçtim. Emily seslense de ofisime dönüp kapıyı kapadım.

Aman Tanrım.

Sandalyeme gömülerek kara kara düşünmeye başladım. Temizlikçiyle yaşadığım tartışmanın her detayını hatırlamaya çalıştım.

Emily kapıyı tıklatıp başını uzattı. “Selam tatlım, iyi misin?” Bana endişeli bir anneymiş gibi bakıyordu. “Biraz rengin soldu da.”

Çok da uzun olmayan bir zaman önce insanlar bana, *Saçlarındaki ışıltıyı nerede yaptırdın? Ya da, Tırnaklarına bayıldım. SNS, değil mi?* diye sorarlardı.

Şimdiyse, *İyi misin? Emin misin?* diyorlardı.

“İyiyim,” dedim titreyerek, masayı parçalayacak kadar sıkı tuttum.

Başım la onaylayınca Emily uzun, şal desenli eteğini savurdu. Yine temizlikçiyi düşündüm. Bildiğim kadarıyla odama sinsice girmiş, çekmecelerimi karıştırmış olabilirdi. O sırada kör kütük sarhoştum. Çantamı kurcalamış olabilirdi. Sahte sürücü belgenin fotoğrafını çekmiş olabilirdi. Neredeyse boş SSGİ kutumu görmüş olabilirdi.

Antidepresanları unutma!

Laptopumdaki not. Temizlikçi, neredeyse bitmiş ilaçlarımı görmüş olmalıydı. Jeff'e söylemiş miydi? Jeff evime gizlice girerek benimle taşak geçmek için mi o notu yazmıştı? Kız kardeşimi öğrenip o lanet DVD'yi o mu göndermişti?

Endişeyle ofisimi karıştırırken başka ne bulmuş olabileceğini düşündüm. Çok fazla pisliğim vardı. Resmen *leş gibiydim*.

Ne arıyordu? Ne bulmuştu?

Yapış yapış ellerimle şakaklarımı ovdu. Başım deli gibi ağrıyordu. Yıllardır ilk kez kaçmayı düşündüm. Daha önce yapmıştım. Nasıl yapılacağını biliyordum. Bir bavulu doldurabilir, Azrail'i alabilir, banka hesabımı boşaltabilirdim. Yeniden nasıl başlanacağını biliyordum. Nasıl ortadan kaybolacağımı biliyordum.

Ama sonra ne olacaktı? Yeni bir hayat yaratıp parçalanmayacağını mı umacaktım? Her şeyi toplama düşüncesi beni iliklerime kadar yoruyordu. Günü kusmadan atlatamıyordum. Yeniden başlamakta olsa ölmeyi tercih edecek durumdaydım.

Hafif bir bip sesi düşüncelerimi böldü. Masamda yüzüstü duran telefonu aldım. Instagram'dan mesaj bildirimi gelmişti...

İnledim. Darren Foster'dan. Ustanın iletişime geçmemi söylediği adamdan. Amanda'yı tanıyan adamdan. Sahte Evie Langley profilime yanıt vermişti.

Mesajını hızla okudum.

DARREN: Hâlâ konuşmak istiyor musun?

Titreyen ellerle cevap yazdım.

Evet. Şu anda boşum, beni arayabilirsin.

Ellerim buz gibi olmuştu ve nabzım boğazımda atıyordu. Niha-yet Amanda'nın başına gelenleri öğrenecektim.

Fakat aramadı.

DARREN: Benimle buluş.

Kaygım artarken dudağımı çiğnedim. Bu yabancıyla buluşmak istemiyordum. Zaten her şey yeterince ürkütücüydü.

Neden aramıyorsun?

Bir duraksama oldu.

DARREN: Telefonun ele geçirilmiş olabilir.

Telefona bakakaldım. Bu ne halt demek oluyordu? Ele geçirilmek mi? Hacklenmeyi mi kastediyordu? Yine mesaj attı.

DARREN: Sana mesaj bile atmıyor olmam lazım. İşimiz bittiğinde bu konuşmayı sil.

Tanrım, çok kısa zamanda çok fazla şey oluyordu. Sandal-yemin ucuna oturup o yazmaya devam ederken telefonu kavradım.

DARREN: Bu akşam benimle buluş. 23.00'da Cooma barının otoparkında.

Düşündüğüm ilk şey Cooma kasabasının arabayla yarım saat sürüyor olmasıydı. İkincisiyse bunu gerçekten yapmak zorunda olup olmadığımı. Ancak Amanda'ya olanları öğrenmek istiyordum. Öğrenmek zorundaydım.

Tamam. Geleceğim.

DARREN: Kimseye söyleme.

Şansına küsse iyi ederdi. Ne olur ne olmaz diye Emily'ye söyleyecektim. Telefonu masama koyduğumda sinirlerim altüst durumdaydı. Yanağımı dizime bastırıp kollarımı korurcasına vücuduma doladım. *Bir şey olmayacak*, diye yatıştırdım kendimi. Sorun falan yok.

Fakat Darren son bir mesaj daha attı ve telefonu alıp okuduğumda midem adeta ezilmeye başladı.

DARREN: Yalnız gel.

BÖLÜM 24

Aman ne zekiceydi. Yabancı adamın tekiyle bir barın otoparkında buluşmayı ne diye kabul etmiştim ki? Özellikle de karanlık ve boş bir otoparkta. Parmaklarımı direksiyona vurup yine telefona baktım. 23.26. Yarım saat geç kalmış ve mesaj atmamıştı. Telefonu bende yoktu, sadece Instagram hesabını biliyordum ve söylediği şeyden sonra mesaj atmaya çok korkuyordum.

Telefonun ele geçirilmiş olabilir.

Nasıl? Ve tam olarak kim tarafından?

O kadar gergindim ki mideme kramp giriyordu. Sürücü koltuğunda kıvranarak Cooma barını izledim. Arada sırada içeriden gelen kahkahalar dışında sessizdi. Arabamın camı üç santim kadar aralıktı, sigara dumanıyla karışık buz gibi hava içeri giriyordu. Yıllardır sigara içmemiştim ancak birdenbire bir tanesi için yanıp tutuşur olmuşum. Fena hâlde gergindim, donuyordum ve ellerim huzursuzlukla titriyordu.

Alnımı direksiyona yaslayıp gözlerimi ayaklarıma diktim. Göz ucuyla bir şeyin hareket ettiğini gördüm. Karanlıkta bir gölgeydi. Bir adam arabamın camına doğru yürürken donakaldım. Bu Darren mıydı?

Tek sokak lambasının loş ışığında profil fotoğrafına hiç benzemiyordu. Fotoğraftaki adam düzgün, zararsızdı; bir kolunu cana yakın bir şekilde köpeğine dolamıştı.

Bu adam bir yumruğunu kaldırdığında her bir parmak eklemindeki dövmeleeri gördüm ancak okuyamayacağım kadar karanlıktı. Tanrım, pencereye vurunca nabzım hızlandı. Gözlerim hâlâ kontakta duran araba anahtarlarına kaydı. Siktir. Hakikaten o muydu? Ya bu bir oyunsa? Bir soygunsa? Adam eğilip gözlerini benim hizama getirdi, en az benim kadar kararsız görünüyordu.

“Sarah?”

Sesi yumuşaktı hatta neredeyse utangaçtı. Fakat kesinlikle zararsız görünmüyordu. Zanaatkârlık yapanlarınkı gibi fazlasıyla kaslı kolları, aslan yelesi saçları ve boynunun altında Güneyhaçı dövmesi vardı. Cildi pürüzsüz, gözleri soğuk yeşildi. Açıkçası seksi bir adamdı. Beacon'ın iyi, düzgün sakinleri görse ona varoş derlerdi. Yaşlı kadınların yüzlerinin ekşimesini, genç kadınların arabasının arkasındaki yirmi dakikalık eğlence için kendilerini kaybetmelerini sağlardı.

Bana pencereyi biraz daha açmamı işaret ederken kolunun alt tarafındaki dövmeyi fark ettim. Göğsünde bir isim yazan uçan bir güvercindi.

AMANDA.

Kapıların kilidini açıp yolcu koltuğunu gösterdim. O da ellerini iyice ceplerine koyarak arabanın önünden geçti. Direksiyonu tutarak nefesimi sabit tutmaya çalıştım. Artık kararımı değiştirmek için çok geçti.

Kapıyı açınca ani soğuk yüzüme çarptı. Hızla kapıyı kapadı, doğrudan önüne baktı. Bir anlığına ikimiz de konuşmadık. Daha önce hiçbir yabancıyla ıssız bir otoparkta buluşmamıştım.

Gerginlikle yüzümü ona dönerken telefon sağ elimde sımsıkı duruyordu. İşten çıkmadan önce Emily'ye ondan bahsetmiştim. Beni on dakikaya arayacak, açmazsam da buraya gelecekti. Planımda çok fazla sorun vardı. Mesela Emily, buraya kırk dakikalık mesafede yaşıyordu. Bu hoş, seksi yabancının beni boğarak öldürmesi için epey vakti olacaktı.

Boğazımı temizledim, nasıl başlayacağımı dahi bilmiyordum. Barın kapısı açıldı ve bir adam tökezleyerek dışarı çıktı, hâlâ içeride olan birine bağıyor, eliyle onu gösteriyordu. Adamın kaldırıma doğru sendelemesini, kendi kendine mırıldanmasını sessizce izledi.

“Eskiden buraya gelirdik,” dedi Darren usul usul, gözlerini bara dikmişti. “Amanda’yla ben.”

Cebine uzanınca donakaldım. Tanrım. Tanrım. Bir paket sigara çıkarıp bir tanesini dişlerinin arasına sıkıştırdı. “İçmem sorun olur mu?”

Bindiğinden beri ilk kez bana bakıyordu. Artık yüzü, yüzümden yalnızca santimetreler kadar uzakta olduğundan adamın Instagram fotoğrafına benzeyen ufak yanlarını görebiliyordum. Ancak o fotoğrafla kıyasla gizli bir keder ve öfke dalgasıyla değişmişti ve nedeninin Amanda olup olmadığını merak ediyordum.

“Sorun değil,” dedim, o da penceresini açtı. Elleri dövmelele doluydu ve parmak eklerimdekini artık okuyabiliyordum. **ÖZGÜR YAŞA.**

“Ben de alabilir miyim?” diye sordum.

Konuşmadan bir tane sigara uzattı, öne eğilip benim için yakınca nereye bakacağımı bilemedim. Tenim rahatsız edecek kadar yanıyordu. Adam biçilmiş çim, ter, tütün, yıkanmamış saç

kokuyordu ancak hiç nahoş bir koku değildi. Hayatım öyle tepetaktı ki burada, kötü niyetinin pek de önemi olmayan seksi bir yabancıyla oturuyordum. Artık hayatım kurtarılmaya değer miydi ki? Hiç değmiş miydi?

Oturup gözlerimizi ön taraftan ayırmadan sigara içtik. Sessizlik artık o kadar ağırdı ki insanı rahatsız ediyordu. Darren dövmeli avuçlarıyla şortunu buruşturdu. O da gergin ve kaygılıydı.

Yavaşça nefes aldım. “Amanda’yı ne kadar zamandır tanıyorsun?”

Adını duymak bile canını yakıyormuş gibi yüzünü buruşturunca onu seviyor muydu diye düşündüm. Herkes Amanda’nın bana benzediğini söylüyordu. Darren fark etmiş miydi? Fark etmesini istiyor muydum?

Arkama yaslandığımda gevşek atkuyruğum koltuk başlığına gömüldü. Otoparkta bir kahkaha yankılanırken sigaramı cama vurup külün düşüşünü izledim. Her şey tuhaf bir şekilde sapkın geliyordu ve bu kısmen hoşuma gitmişti. Joe sevgilisiyle buluştuğunda böyle mi hissediyordu?

“Sadece birkaç haftadır.” Pencereden dumanı üfledi. “Geçen ekim ayında bu barda tanışmıştık.”

“O Avustralya’nın güneyindendi sanırım ama hangi kasaba olduğunu söylemedi.” Külünü pencereden dışarı attı. “Orada kötü bir şeyler olduğu hissine kapıldım. Amanda’nın çok fazla sırrı vardı.” Tereddüdün ardından konuşmaya devam etti. “Açıkçası Amanda’nın gerçek ismi olduğundan bile emin değilim.”

Eh, böylece izini bulmanın neden zor olduğu anlaşılmıştı. Dumanın karanlık geceye doğru süzülüşünü izledim. “Beacon’da ne işi vardı?”

Başını iki yana salladı. “Hiç sormadım. Sanırım yalnızca ailesinden kaçmak istiyordu. Özellikle annesinden.”

“Anlaşamıyorlar mıydı?”

Genç bir çift gürültülü kahkahalarla bardan çıkınca nefesleri soğuk havada buhar hâlinde çıktı. Darren sessizce onları izliyordu, gözleri mahrum edilmiş gibi acı doluydu.

“Yok,” dedi nihayet. “Kimseyle görüşmüyordu. Pek arkadaşı da yoktu.” Gözleri sertleşti, bense bir ciğer dolusu dumanı gerginlikle içime çekerek bekledim. “Gerçi Beacon’da arkadaş bulmak zor,” dedi acı acı. “Herkesten üstün olduklarını sanıyorlar.”

Bir kaşımı kaldırıp onaylarcasına başımı salladım ama o bana bakmıyordu. “Öyle insanlar,” başını iki yana sallarken sigarasını karamsar bir biçimde içti, “kendi kurallarını yaratırlar.”

“Bir de bana sor,” diye mırıldandım, sigarayı pencerenin çerçevesine vurdum.

Darren bana döndü, dirseği kolçaktaydı. “O evden nefret etti aslında.” Ağzı büzüldü, sanki tükürmek için yanıp tutuşuyordu. “O boktan kasabadan nefret etti.”

“Evi satın mı almıştı?”

Derin bir nefes alıp sigara dumanını iyice içine çekti, aynı anda da başıyla onayladı. “Evet, ucuza aldı ve tamir ettirecekti. Mutfaktan başladı ama bir sorun çıktı.”

Kulaklarımı dört açtım. Duşu tamir etmeye çalışırken kanlı kafatasını tutup, *Bu eve gelmemem gerektiğini biliyordum*, diye mırıldanan tesisatçıyı düşündüm.

“Sonunda oradan çıkacağı günleri sayar oldu.” Gözlerini karanlığa dikti. “Tabii çok geç kalmıştı.”

Sarhoş kahkahaların uzaktan gelen yankısı onu âdeta geriye itiyordu. Sigarasını bitirdi, pencereden dışarı attı ve anında bir tane daha yaktı. Kısa, kesik cümlelerle konuşmaya başladı. “Kimse Siyah Akasya Ev’de olmasını istemedi. Taşındığı anda sorunlar yaşamaya başladı.” Hızla nefes aldı, dizini sallamaya koyuldu. Diz kapağında kafatası dövmesi vardı ve dizi sallandıkça sanki kafatası gülüyordu.

“Komşular mı?”

“Evet.” Dudakları kıvrıldı. “Hepsi. Gidip onları yola getirmeyi teklif ettim.” Başını kederle sallarken sinirlenmişçesine sigarasını tüttürdü. “Bana izin vermedi.”

Erteleyip durduğum soruyu sordum.

“Nasıl biriydi?”

Bir saniyeliğine hareketsiz kaldı. Sigarasını ağır ağır dudaklarına götürüp bir nefes çekti. Bana bakmadan, “Sana benziyordu,” dedi.

Hurdası çıkmış bir iPhone çıkardı, kırık ekranında bir *golden retriever* vardı. Instagram profilindeki aynısıydı. Sessizce sigarasını tüttürürken telefonu karıştırıp en sonunda bana çevirdi.

Yarı karanlıkta fotoğrafa gözlerimi kısarak baktım.

Tanrım. *Hakikaten* bana benziyordu.

Fotoğraftaki genç kadın bir siyah akasyanın gövdesine yaslanmıştı. Yüzü makyajsız, çilli ve hareket etmekten ötürü kızarıktı. Açık kahverengi saçlarını tepeden atkuyruğu yapmıştı ve *Hadi bir an önce çek şu fotoğrafı*, der gibi rahatsızlıkla gülümsüyordu. Kollarını korurcasına göğsünde kavuşturmuştu, ayrıca gözlerinde bakmamı istemediğini hissettiren bir şeyler vardı. Gözlerine bakmamak için bakışlarını aşağı çevirecek ve selam verirken gergin, gönülsüz bir gülümsemeyle karşılık verecek türde biriydi.

Ayağının dibinde siyah bir labrador duruyor, pembe dili ağzından sarkıyordu. “Bu, Winter,” dedi Darren belirgin bir şefkatle. “Eskiden köpeklerimizi Siyah Akasya Ormanı’na götürürdük.” Ekranı kilitledi. “Oraya bayılırlardı.”

“Amanda seni hiç Siyah Akasya Ev’e götürdü mü?”

“Hayır.” Kaşlarını çatıp hızlı bir fırt çekti. “Ben de istemiyordum gerçi.” Bir şey şimdi aklına gelmiş gibi bana döndü. “Orada yalnız yaşamıyorsun, değil mi?”

Bunu bir saniye düşünmem gerekti. Kocam hayatımdan yavaş yavaş, sessizce kayboluyordu. Dün gece yine evde kalmamıştı. Pencereyi daha da açıp soğuk havanın yüzüme çarpmasına izin verdim. “Hayır,” dedim. “Kocam da benimle kalıyor.”

“Peki geceleri evde oluyor mu?”

Bu soru beni hazırlıksız yakaladığından tereddüt ettim. Yalnız yaşayıp yaşamadığımı sormak bir şeydi. Ne zaman ve hangi saatlerde yalnız kaldığımı sormaksa başka şey. Başımı dikkatle aşağı yukarı sallarken gözlerim soğuk rüzgâr yüzünden ağrıyordu.

Darren bir kez daha sessiz kaldı, sadece sigara dumanını dışarı üfledi. Yeniden bunun kötü bir fikir olduğunu düşünmeye başlamıştım. Arabamdaki adam hakkında ne biliyordum? Hiçbir şey. Sigaranın izmaritini başparmağımla söndürüp sesi mi olabildiğince sıradan tutmaya çalıştım. “Sen Beacon’da mı yaşıyorsun?”

Ona göz ucuyla bakarak bu sorudan ürküp ürkmediğini anlamaya çalıştım. Fakat Darren doğrudan ilerideki bara bakıyor, yeşil gözleri sinirli bir kedininki gibi parlıyordu. “Yok,” dedi acı acı. “Ben diğer varoşlarla birlikte Red Hill’de yaşıyorum.”

Koltuğunda kıpırdandı. “Hem... Beacon’a dönemem.”

Nefes almayı bıraktım. “Niye?”

“Amanda’nın komşularından biri,” deyip sinirle dumanı üfledi. “Şu sokaktaki ilk evde yaşayan Johnson denen herif.”

Boğazım yana yana gürültüyle nefes verdim, Darren ise duraksadı. “Bana uzaklaştırma kararı çıkarttı.”

İrkildim. Pencereden dışarı baktığıma minnettardım, bu sayede dehşet dolu yüzümü görmemişti. Uzaklaştırma kararının nereden çıktığını nasıl soracağımı düşünürken o devam edince rahatladım.

“Amanda’yı aramaya gittim,” diye açıkladı usul usul. “Mesajlarıma cevap vermeyi bırakmıştı. Ne oldu bilmiyordum.”

“Yani...” Yavaşça ona döndüm. “Ne yaptın?”

“Komşuların hepsinin kapılarını çalıp onu gördüler mi diye sordum.” Sol avucuyla kendini yatıştırırcasına dizini ovdu. “Ama bana bir bok söylemediler.” Ansızın uyanmış gibi doğruldu. “İçlerinden biri Amanda’nın hiç orada yaşamadığını bile söyledi. İnanabiliyor musun? Şerefsiz yalancılar.”

Soruma yanıt vermemişti ve bu ihmali avuçlarımı terletti. “Ne oldu peki?” diye sordum dikkatle.

“Hiçbir şey!” dedi, dövmeli ellerini havaya kaldırdı. Ancak sinirliden ziyade hüsrana uğramıştı. “Şu Johnson denen herif bana mülkünden çıkmamı söyledi.”

“Ve?”

“Ben de çıkmadım.”

Uzun bir sessizlik oldu. Bir araba farları sönük hâlde otoparka girdi. Barın kapısının yakınlarına park ederek bekledi.

“Ona zarar vermedim,” dedi Darren kasvetli bakışlarla. Bana dönüp doğrudan gözlerime baktı. “Ne derse desin.”

Ona inanıyordum. Koltuğuma yerleştim.

“Ama herif amcasını karıştırdı, değil mi?” Dumanı üfleyip duruyordu. “Amcası Beacon’ın polis çavuşu.”

Barın kapısı çat diye açıldı ve siyah, logolu şapkalı yaşlı bir adam sendeleyerek dışarı çıktı. Arabanın sürücüsü uzanarak yolcu kapısını açınca adam içeri düştü. Arabanın uzaklaşmasını izlerken düşüncelerimi toplamaya çabaladım.

“Amanda’nın sadece gitmediğine emin misin?”

Gözlerim hâlâ barda olsa da başını salladığını biliyordum. “Beni öylece cevapsız bırakmazdı.”

“Bundan emin misin?” diye sordum nazikçe, bunun üzerine bana kınayan bir bakış attı. “Yani, Güney Avustralya’dan ayrıldı, değil mi? Ve ailesiyle görüşmediğini söyledin. Belki...”

Orada bıraktım ancak Darren başını sallıyordu. Ensesini kaşıdı. “Hayır. Bana söylemeden gitmezdi.”

Tam konuşacaktım ki benden önce davrandı. “Evine dinleme cihazı koydular.”

Gözlerimi kırptırdım, Darren de anlamamı sağlamaya çalışmış gibi gözlerimin içine baktı. “Amanda,” dedi basitçe, “yatak odasında dinleme cihazı buldu.”

Kalbim sıkıştı. “Hangi yatak odası?”

Duraksayıp düşündü. “Ben oraya hiç gitmedim.” Çenesini kaşıyarak utanç içinde gözlerini kaçırdı. “Hep benim evime giderdik.”

“Cinayet odası mıydı?” diye teşvik ettim nefes nefese. “Ana yatak odası?”

“Amanda’yı doğru tanıdıysam,” dedi yumuşak ve üzgün gözlerle, “muhtemelen orasıdır.”

Kendimi yumruk yemiş gibi hissediyordum. Koltuğu tuttum, nefesim kesilmiş gibi hızla nefes alıyordum. “Orası *benim* yatak odam,” dedim belli belirsiz. Dümdüz bara bakıyor olsam da aslında görmüyordum. “Tanrım.” Ürperdim. “Ya bunca zamandır beni izliyorlarsa?”

Darren bana sertçe baktı. “Hiç şaşırmam,” dedi.

Yatağın önünde soyunduğum, yorganın altına cırılçıplak girdiğim bütün anları düşündüm. Bu düşünce midemi bulandırmıştı. Kollarımı göğsüme doladım. “Beni kim izliyor peki?” diye sordum gerginlikle. “Jeff Johnson mı?”

“Bence evet,” diye mırıldandı Darren, dövme eli ellerini yumruk yaptı. “Ruh hastası piçin teki. Amanda’yı... Ya da seni gözetlemesini beklerim.”

Pencereyi tamamen açıp soğuk havanın içeri dolmasına izin verdim. Hava buz gibi olsa da beni daha iyi hissettirmişti. Daha temiz.

“Cihazı nerede buldu?” diye sordum sonunda. “Sana gösterdi mi?”

“Hayır.” Başını iki yana sallayıp hızlı bir fırt çekti. “Hiç görmedim. Galiba duvar kâğıdının içinde görmüştü.” Bana döndü. “Resimli bir şey, değil mi?”

Orman duvar kâğıdı. Gözlerimi kapadım. Tanrım, bunca zamandır kuşların beni izlediklerini hissediyordum. Belki de haklıydım.

“Johnson’la yüzleşmek istedi.”

Başımı kaldırdım.

“Sahiden mi?” Kalbim titrerken bir nefes aldım. “Yaptı mı?”

Sessizlik. Konuştuğunu bile unutmuş gibi hüznle ön cama baktı. Uzanıp kolunu çekiştirmek istedim. *Söyle bana. Lütfen.*

“Darren?”

Yumruğunu yanağına götürdüğünde ağladığını fark ettim. Göğsü, kendini tutmakta zorlanıyormuşçasına inip kalkıyordu.

“Bir şey yapmalıydım,” dedi öfkeli yaşların arasından. Tam konuşacaktım ki öne atılıp yumruğunu konsola geçirdi. Korkuyla bağırdım, Darren da yanaklarından özgürce akan yaşlarla beraber yeniden arkasına yaslandı.

Uzun bir süre konuşmadık. Darren bir sigara daha yakınca ellerinin titrediğini fark ettim. Uzun bir fırt çekerek sigarayı pencereden dışarı sarkıttı.

“Komşusuna cihazdan bahsetti,” dedi usulca.

“Jeff Johnson’a mı?”

“Yok,” dedi. “Başka bir komşusuna. Siyah Akasya Ev’den bir sokak ötede yaşayan kadına.” Hatırlarken kaşlarını çatı. “Küçük, geveze bir köpeği vardı, *pug* falandı galiba.”

Kıpırdamadan oturuyordum, kalbim kulaklarımda atıyordu. Hayır. Hayır.

“Amanda eskiden o kadının evine kahve içmeye giderdi,” dedi, yanan sigaranın ucuna vurdu. “Adını hatırlayamadım.”

“Kay,” dedim sessizce. “Adı Kay Potts.”

“Evet.” Başıyla onaylayıp dumanı üfledi. “O kadın.”

Gözlerimi kapadım. Demek Kay, evimde dinleme cihazı olduğunu bilmesine rağmen bana söylememişti. Alnımı ovalayarak koltuğa gömüldüm. Sırlar, dinleme cihazları ve yalanlarla dolu Siyah Akasya Ev’e dönmek istemiyordum. Pencereden dışarı baktım, soğuk hava doğrudan yüzüme çarptı.

“Amanda’yı son gördüğümde,” dedi Darren titrerken, “*bu* barda içiyorduk.” İleriyi gösterdi. Nefesi kesildi, devam etmesini bekledim. “Bir gün önce cihazı bulmuştu.” Endişeyle dumanı üfledi. “İnanılmaz derecede gergin ve çıldırmış durumdaydı çünkü ertesi gün Kay’in evinde Johnson’la yüzleşecekti.”

Nefes almayı bıraktım. Rüzgâr kanımı dondurmuştu ve kollarımdaki tüm tüyler diken diken olmuştu.

“Onu evime davet ettim ama sorun olmadığını söyledi. Sadece bitsin istiyordu. Johnson’la cihaz konusunda yüzleşecekti, Kay de ona arka çıkacaktı.” Sigarayı söndürünce korun kırmızı parıltısı küle dönüştü. “Ona veda öpücüğü verdim, o da beni ertesi gün arayacağını söyledi.”

“Ve?”

Doğrudan gözlerime baktı. “Bir daha ondan haber almadım.”

BÖLÜM 25

Kay Potts yalancının tekiydi. Sırf ses olsun diye radyoyu açıp Beacon'ın karanlık sokaklarında arabayı sessizce sürdüm. Galiba buradan nefret ediyordum. Amanda'yı tanıyorlar mıydı ki? Neden umurlarında olsun? Yoksa bu kahrolası kasabanın tamamı Jeff Johnson denen herifi mi koruyordu? Pencereyi sonuna kadar açıp başımı çıkararak, *Hepinizi sikeyim*, diye bağırarak istedim. *Sizi de kapalı havuzlarınızı da sikeyim. Sizi de yalanlarınızı da sikeyim.*

Kay'in evinin önünden yavaşça geçerken farlarım ön bahçe-
sindeki turuncu ağacı aydınlattı. Bir yanım koltuğumdan kalkıp
kapısını yumruklamak ve ne halt yemeye Johnson'ı koruduğunu
sormak istiyordu. Fakat vakti değildi.

Henüz. Ama geliyordu. Hissediyordum.

Evin önünde durarak engebeli yoldan yavaşça geçtim.
Gökyüzü yıldızsızdı, hilal zayıf ve bulanık bir ışık yayıyordu.

Farlarım ilerdeki ölü, sessiz araziye aydınlatırken bir kakadu siyah akasyalardan birinden bana dik dik baktı. Joe'nun arabası yoktu ve mesaj atmamıştı. Darren arabamdan inip gecenin içinde kaybolduğu anda Emily'ye mesaj atmıştım. Darren arkasına bile bakmamıştı ve onu bir daha göreceğimi sanmıyordum.

Emily mesajı gönderdikten on saniye sonra aramıştı. "Tanrım, tatlım, iyi misin? Gerçekten gitti mi?" Genelde sakin olan sesi gergindi. Kısa bir tereddüdün ardından sesi fısıltıya dönüştü. "Hâlâ oradaysa tuşlardan birine bas, polisi arayayım."

Kahkaha atmıştım çünkü gece nihayet bitmişti ve hayatta kalmıştım. Ayrıca... Mesajımı bekleyecek kadar beni umursadığını bilmek güzeldi. "Gitti," demiştim ona. "Bitti."

Fakat bitmemişti, değil mi? Daha başlamamıştı bile.

Arabayı park edip kontağı kapadım. Sessizlik sağır ediciydi.

Kay'ın evinde Johnson'la yüzleşecekti.

Bir daha ondan haber almadım.

Arabadan inip buz gibi gece havasına adım atarken kollarımı kendime sardım. Evin içine minnetle daldım ama orası da soğuktu. Nefretle bayat havayı içime çektim. Bu tuhaf gece yüzünden bitkin düşmüş hâlde sırtımı ön kapıya yasladım. Ev, kirli oturma odası penceresinden sızan ay ışığı dışında tamamen karanlıktı. Nereye baksam yıkım görüyordum. Kapılar menteşelerinden gevşekçe sarkıyordu, zeminde aralıklı dişler misali boşluklar vardı. Yarı yapılmış duvarlar deliklerle doluydu, içlerinden küçük yılanlar gibi kablolar çıkıyordu.

Yukarı çıkmak üzereyken pencerenin dışındaki bir şey gözümüne çarptı. Birisi sessizce geçerken bir saniyelik bir hareket oldu. Donakaldım. Azrail miydi? Kapıyı araladığımda soğuk rüzgâr yüzümü acıttı. Henüz verandada lambamız olmadığından zayıf ay ışığında arabanın ana hatlarını zar zor görebiliyordum.

"Azrail," diye seslendim geceye. "Azrail?"

Sessizlik. Omurgamdan aşağı bir ürperti inip sırtıma yerleşti.
Miyavvv.

Soluklanıp yüzümü merdivene döndüm. Azrail kanepenin tepesine tünemiş beni izliyordu. Bunca zamandır içerideydi. O hâlde dışarıda gördüğüm neydi? Kalbim boğazımda atarken hızla kapıyı kapadım ve arkamdan kilitledim. Azrail'i kucağıma aldım, merdivenlerden koşarak çıkarken dışarıdaki birinin beni izlediği hissinden kurtulamıyordum. En kötüsü de... Amanda'nın duvarın içinde bulduğu dinleme cihazını düşünüyordum. Tanrım, kaçış yoktu. Nereye gitsem beni izliyorlardı.

Saatler sonra Azrail beni uyandırdı. Yorgana masaj yaparak durmadan bağıırıyordu. Yatağımdan atlayarak açık kapıya yürüdü. Arkasını dönüp miyavladı. Kuyruğunun sağa sola sallandığını görünce gergin olduğunu anladım. Joe olsa bana gülerdi ancak ben Azrail'in ruh hâllerini biliyordum. Ve kedim kendisini takip etmemi bekliyormuş gibi huzursuzlukla bekliyordu.

Midem kasıldı. Siktir. Yine mi? Bunu son yaptığında tavan arasının merdivenlerinin altında durmuş ve yukarı çıkmamı beklemişti. Azrail'e baktım. Geçen seferden beri tavan arasını iki kez kontrol etmeme rağmen bir şey bulamamıştım. Gecenin köründe oraya gitmeyi sahiden istemiyordum.

Dönüp yorganı başıma kadar çektim.

Miyaaaavvvvvvvvvvv.

İç geçirip yorganı fırlattım ve çıplak ayaklarım buz gibi parkelere değerken peşinden odadan çıktım. Ona yetiştiğin anda dönüp karanlık koridora ilerdi. Durdum, dudağımı çiğnedim, sonra da odama dönüp telefonumu aldım. El fenerini açtığımda karşımdaydı. Azrail koridorun ortasında, geçen sefer durduğu

yerde, tam tavan arasının altında duruyordu. Kuyruğu endişeyle sallanıyordu. Işığı gelişigüzel bir şekilde duvarlara tuttum. Oraya çıkmayı gerçekten istemiyordum. Ne diye bunu yapıyordum? Kahrolası kedi. Tenim karıncalandı, kordonu çektiğimde ellerim titriyordu.

Merdiven gürültülü bir gıcırtyla indi ve kokuyu aldığım anda burnumu kırıştırdım. Tavan arası leş gibi kokuyordu. Oraya birkaç kere girmiştim. Tuğla baca, tozla kaplı eski bir beşik ve üzerlerine bastığımda eski kemik misali hışırdayan bir avuç çürümüş yaprak dışında görececek bir şey yoktu. Duvarlar nikotine benzer kahverengi-yeşil lekelerle doluydu, kokusuysa evin diğer odalarından betardi. Joe yalıtımla alakalı bir şeyler mırıldanırken ben sessizce orada duran beşiğe bakmıştım. Bebekken Janet'a mı aitti? Merak etmiştim. İçlerinden biri onu öldürmeye çalışana kadar sevgi dolu ailesi onu bu beşikte mi sallamıştı?

Azrail yine miyavladı, *Hadi. Orada ne olduğunu görmelisin*, der gibi bir ses çıkarıyordu. Onun sessizce merdivenleri çıkarak derin karanlığın içinde kaybolmasını izledim. “Ne oldu, oğlum?”

Telefonumu önümde tutarak zayıf ışığıyla Azrail'in peşinden merdivenlerden çıktım, basamaklar ağırlığımla birlikte bana kızmış gibi gıcırdadı. Boştaki elimle korkuluğu tuttuğumda sanki kırılğan bir ağaç dalını tutuyordum. Giderek artan tadilat listesine bunu da ekleyerek başımı eğip tavan arasına girdim.

Merdivenlerin en tepesinde durup feneri odaya tutarak düşen tozları aydınlattım. Tanrım, burası çok kötüydü. Sanki kar fırtınasının ortasıdaydım. Geceliğimin yakasını ağzıma kadar çekip nefesimi oraya verdim. Tavan arasında pencere olmasa da içeriye biraz temiz hava girmesi için can atıyordum. Tuğla baca, çok fazla içmiş gibi tehlikeli bir şekilde bir tarafa eğilmişti, is ve duman kokuyordu.

Azrail hâlâ yukarıda bir yerde tıslıyordu, ışığı etrafa tutup ölü bir keseli sıçan mı buldu diye düşündüm. Bazen böyle yapar, muhtemelen bağırarak mıyım diye görmek için bana öldürdüğü küçük hayvanları getirirdi. Ona zilli bir tasma almıştım ancak pek fark yaratmıyordu.

Fakat ışığı Azrail'e tuttuğumda bir hayvanın yanında durmuyordu. Koruyormuşçasına beşiğin önünde duruyordu. Kuyruğu araba sileceği gibi sağa sola sallanıyor ve yatağıma atlayıp beni korkuttuğu zamanlardaki gibi o tuhaf miyavlayarak bağırma sesini çıkarıyordu. Nabzım hızlandı, midem kasıldı. Yaklaşmayı hiç istemiyordum. Tavan arasında beklerken sessizlik giderek ağırlaştı.

Yerimden kıpırdamadan feneri beşiğe tuttum. On iki süslü parmaklığı ve pürüzsüz kızılağaç ahşabıyla zamanında çok güzel olmalıydı. Fakat ona baktıkça daha tehlikeli görünüyordu. Parmaklıkların aralıkları, bir çocuğunun başının sıkışabileceği kadar genişti. Ayrıca dört parmaklığı eksikti. Sararan yatağın üzerine karmaşık hâlde kirli bir battaniye duruyordu. Ürkütücüydü ama bakmaya değer görünmüyordu.

Ancak Azrail hareket etmediğinden neyi koruduğunu görmeliydim.

Ufak bir adım atarak feneri zemine tuttum.

Donakaldım.

Bu da neydi böyle? Bu da ne? Azrail beni sessizce izleyerek, *Gördün mü? Sana söylemiştim*, dercesine gözlerini dikti.

Elimle ağzımı kapayarak geriye doğru sendeledim. Beşiğin ayağındaki tozun içinde bir çift ayak izi duruyordu. Sanki birisi orada durup aşağı bakmıştı. Ellerim titriyordu, panik hâlinde nefes alıp veriyordum. Bu lanet beşiğin içinde ne vardı? Zorlukla yutkunarak ilerledim.

Ayak izlerine basmamaya özen göstererek dikkatle etraflarından dolandım. Benimkilerden büyüktü. Kesinlikle bir erkeğe aitti. Joe'nun olabilir miydi? Gerçi buraya son gelişimizde beşiğe yaklaştığını hatırlamıyordum. Kapıda durup süreç boyunca yüzünü asmıştı.

Beşiğin yanında, elimde fenerle durdum, ışığı içine tutmaktan deli gibi korkuyordum. Tutmamaktan da korkuyordum. Azrail sol ayağımın dibinde sessizce bekliyordu.

Nefesimi tutup feneri beşiğe çevirdim. Fakat orada hiçbir şey yoktu. Sadece battaniyeyle yatak görünüyordu. Sanki yıllardır dokunulmamıştı. Battaniye iğrençti, üzerinde küf lekeleri vardı. Azrail'e meraklı bir bakış atsam da kıpırdamamaya devam ediyordu. Azrail'in sıcak nefesini dizimde hissederek topuklarımın üzerinde çömeldim, sonra da ışığı beşiğin içine tutup parmakların aralıklarından baktım.

Sonra da onu gördüm.

Küflü battaniyenin altına bir not sıkıştırılmıştı.

Kalbim adeta göğsüme çarpıyordu. Bir yanım aşağı koşarak bu akşam yaşanan her şeyi unutmak istiyordu. Diğer yanımsa notta ne yazdığını bilmek...

Yavaşça parmaklıkların arasından uzanıp kâğıdı elime aldım. Derin bir nefes aldıktan sonra okumaya başladım.

Merhaba Sarah Slade!

Bugünlerde bu ismi mi kullanıyorsun? İnsanlar gerçekte kim olduğunu öğrenseler ne yazık olurdu...

Değil mi?

SON DAKİKA: POLİS, SİYAH AKASYA EV'DE BULUNAN CESETLERDEN BİRİNİN KİMLİĞİNİ AÇIKLADI

4 Temmuz

ABC News, Melbourne

Victoria polisi Siyah Akasya Ev'de bulunan ikinci cesedin kimliğini kamuoyuna açıkladı.

Kadının 25 yaşındaki Amanda Vale olduğu tespit edildi. Vale, yedi ay önce kaybolan Port Murpy, Güney Avustralyalı bir yönetici asistanı.

Vale'in geçen yılın eylül ayında memleketinden Siyah Akasya Ev'e taşındığı öğrenildi. Orada yalnızca birkaç hafta yaşadığı söyleniyor. Melbourne'ün güneydoğusundaki Beacon'da geçirdiği zaman hakkında şaşırtıcı derecede az şey biliniyor.

Harap olan annesi Linda Vale, kızının Siyah Akasya Ev'de yaşadığını bilmiyormuş.

"Victoria'da kaldığını biliyordum ama çok fazla taşınyordu ve pek iletişim kurmuyorduk. Beni haftalarca, hatta aylarca habersiz bırakması olağan dışı değildi. Ama Noel'de aramayınca polise haber verdim."

Amanda Vale, cesedi Siyah Akasya Ev'de şaşırtıcı biçimde bulunmadan yedi ay önce kayıp ilan edilmiş.

Boyu, ağırlığı ya da ırkı hemen tanımlanamayacak kadar çürüyen ceset Victoria Adli Tıp Kurumu'na gönderildi. Bu sabah kimlik tanımlaması yapılsa da polis ölüm nedeni hakkında tek kelime etmiyor.

Siyah Akasya Ev'de ilk bulunan cesedin kimliğiye hâlâ bilinmiyor.

BÖLÜM 26

Birisi adımı söylüyordu. Gerçek adımı. “Lizzy. Lizzy, ne oldu?”

Gözlerimi açmaya çalışsam da nedense zorlanıyordum. Adımı söyleyen kişi omuzlarımı sarstı, sesi kaygıyla yükseliyordu. “Lizzy, uyan.”

Gözlerim titreyerek açıldı. Joe endişeden kocaman olmuş gözleriyle bana bakıyordu. Üzerinde siyah kot pantolon ve lekesiz beyaz tişörtten oluşan barmen üniforması vardı. Sersem bir hâlde yatakta oturdum, başım ağrıyordu. Saatin kaç olduğu ya da kocamın hiç adım atmadığı yatak odama neden geldiği hakkında en ufak fikrim yoktu. Ne kadar zaman olmuştu sahi? Başımı iki yana salladım. Bu evde ne zamandır bulunduğumuzu hatırlamıyordum. Hangi günde olduğumuzu bile hatırlamıyordum.

“Saat kaç?” diye sordum, gözlerim bulanıktı, dilim ağzıma fazla ağır geliyordu. Sorunum neydi böyle?

“Öğle vakti,” dedi rahatsızlıkla, ellerini ceplerine koydu. “İşte olman gerekmiyor mu?”

Of, siktir. Telefonum yastığımın altındaydı. Elime alıp kili-dini açtım. Adria'dan üç, Emily'den de üç cevapsız arama vardı. Ayrıca Emily dört tane de mesaj göndermişti:

EMILY: Bugün işe geliyor musun?

EMILY: Her şey yolunda mı?

EMILY: Lütfen mesajı gördüğünde beni ara.

EMILY: Tatlım??

Siktir, siktir, siktir.

Hızla yataktan kalktım ya da en azından denedim ama ayak-larım yere değdiği anda birbirine dolandı. Joe seslense de bana uzandığında onu elimle uzaklaştırdım. Komodinin köşesine tutundum, yüzüm terliyordu, ellerim yapış yapıştı. Başım dö-nerken yavaşça ayağa kalktım. Akşamdan kalma mıydım? Dün akşam içtiğimi hatırlamıyordum.

“Hasta mısın?” diye seslendi Joe uzaktan. Sesi kulaklarımda yankılandı. *Hasta mısın? Hasta mısın? Hasta...*

Mide bulantısı dalgasını yutkunarak geçirmeye çalışıp üze-rinde reçel lekesi olan kalem eteğimi üzerime geçirdim. Fermuarı çekerken neredeyse nefesim kesilmişti. Bir şey, dün gecedan kal-ma önemli bir şey zihnimi kurcalıyordu. İş bluzumu omzuma attım ve düğmeleriyle uğraşırken hatırlamaya çalıştım. Sanki uyanık değil de hâlâ uykudaydım, giyinirken karnımı sertçe çimdikleyip hâlâ rüya görmediğimden emin oldum.

Sonra hatırladım. Ellerim iki yanıma düştü.

Merhaba Sarah Slade!

Bugünlerde bu ismi mi kullanıyorsun?

Tanrım. Tanrım. Rüya değildi. İş ayakkabılarımı ayağıma ge-çirip düşmemek için yatağın süslü direğini kavradım. Devetüyü

botlarımın bağcıklarını bağlarken normal davranmaya çalıştım. “Dün gece burada mı uyudun?”

Sessizlik. Bağcığa sıkı bir düğüm atıp başımı kaldırdım. Joe huzursuz elleriyle ensesini kaşdı ve kapıya özlemle baktı. İçeri girmemiş olmayı dilediği belliydi. Bu hatayı bir daha yapmayacağından emindim. “Hayır,” dedi sonunda. “Burada uyumadım. Birkaç gündür gelmedim...”

“Ee, hangi cehennemdeydin peki?”

Sessizlik.

Suçlu görünmediğinden acaba hata mı ediyorum diye düşündüm. Belki geç saate kadar çalışıyordu. Belki Andy’nin evinde kalıyordu.

“Joe?” diye sordum.

Telefonum çaldı. Arayana göz attım: Emily. Joe bu ânı kullanarak odadan çıktı.

“Bekle,” diye seslendim, bir yandan botu bağlarken bir yandan da telefonu açmaya çalıştım. “Joe,” diye bağırdım ama çoktan gitmişti. Sıçayım. Telefonu açıp omzumla kulağımın arasına sıkıştırdım. “Geliyorum, Emily,” dedim ona ceketimi giyerken. “Geliyorum.”

Bir yandan ceketimi, bir yandan da saçımı düzelterek hızla Merhamet Topluluğu’nun binasına girdim. Ağzımdan özürler dökülürken Adria’nın kapısını çaldım. Fakat cevap gelmedi. Titreyerek lacivert koridorda yürüdüm, dengede durmak için duvardan yardım aldım. Zorlukla nefes alırken terler burnumdan aşağı damlıyordu.

Kahve odasına sendeleyerek girdim. İçerisi erimiş peynir kokuyordu, midem altüst oldu. Nemli ellerimi karnıma bastırdım.

Tim üzerinde DÜNYANIN EN İYİ ATLETİ OLMAYI BEN İSTEMEDİM AMA OLDU İŞTE yazan kahve kupasına attığı tatlandırıcıyı karıştırıyordu. Emily veteriner hemşiresi kupasını sol elinde tutarak sağ elinde tuttuğu bir parça tostı kemiriyordu.

“Selam,” diye mırıldandım zayıf bir sesle.

“Bakın, kim sonunda işe gelmeye karar vermiş!” diye bağırdı Tim.

Emily, “Tatlım! Tanrım, sana günlerdir ulaşmaya çalışıyorum!” diye haykırdı.

Ceketimin kolunun tersiyle alnımı sildim. “Adria içeride mi?” diye sordum nefes nefese.

“Şanslı günündesin çünkü değil.” Tim sırtıp çay kaşığını tezgâha bıraktı. Emily su ısıtıcısını göstererek bir kaşını kaldırdı. Memnuniyetle başımı sallayınca da dolaptan başka bir kupa alıp bana kahve hazırlamaya başladı.

“Boka battım, değil mi?” İnleyerek kapı çerçevesine yaslandım. “Bu sabah uyuyakaldım. Buraya geç gelmek istemedim.”

Tim kahvesini tekila içiyormuş gibi kafaya dikti. “Dünkü bahanen neydi peki?”

Ona gözlerimi kısarak baktım. Zihnim karmaşık ve bulanıktı. Fakat dünün parçalarını hatırlıyordum. Dün sabah Tim, Benita ve Emily’yle birlikte buradaydım. Ofisime gitmiştim, sonra Darren mesaj atarak barın dışında buluşmayı teklif etmişti. Gecenin geç saatlerindeyse... Anıyı hatırlayınca yüzümü buruşturdum. O akşamın ilerleyen saatlerinde tavan arasındaki notu bulmuştum.

“Dün mü?” diye sordum Tim’e. “Dün buradaydım ya.”

Sessizlik oldu. Emily kupama süt dökmekle meşgul olsa da göz ucuyla bana tuhaf bir bakış attı. Ağzımdan sığ bir nefes aldım. Kimse konuşmuyor ve midem bulantı ve gerginlikten kasılıyordu.

Tim, *Benimle kafa mı buluyorsun?* dercesine yan yan baktı. Onu tanıdığımdan beri ilk kez kararsız görünüyordu.

“Dün burada değildin,” dedi Tim nihayet, hâlâ şaka yapmadığımdan emin değilmiş gibi sorgulayan bakışlarını üzerime dikti. “Adria deliye döndü açıkçası.”

Midem, içinde tereyağı yapıyormuş gibi çalkalandı. Dünkü anılarımı çılgınca düzene sokmaya çalışsam da zihnim yavaş çalışıyordu. İkisi ve Benita’yla beraber burada, bu mutfaktaydım. Bundan emindim. Benita’ya temizlikçiyi sormuş, sonra da barın otoparkında bir yabancıyla buluşup eve dönmüş ve tavan arasındaki notu bulmuştum.

Merhaba Sarah Slade!

Bugünlerde bu ismi mi kullanıyorsun?

Ürperdim. Tanrım, kısa sürede çok fazla şey oluyordu.

“Bugün perşembe,” dedim ağır ağır. “Dün çarşambaydı.”

Şimdi şaşkın gözükmeye sırası Tim’deydi. Emily’ye, *Ciddi mi bu?* der gibi baktı. Emily kupamı kibarca tezgâha koydu. Endişeyle dudağını çiğnerken bana bakıyordu.

Öyle gergindim ki her an kusabilirdim. Tim’in şakalarını çekecek hâlim yoktu. Özellikle de kafayı sıyırmak üzereyken. Fakat cevap almak için çaresizce Emily’ye -güvenli, sakın Emily’ye baktığımda korkunç bir sorun olduğu resmen ortadaydı. Tahta bileziğine dokundu, bezelye boyutundaki boncukla oynadı.

“Emily...” yutkunurken alnımda terler birikti. “Bugün perşembe, değil mi?”

Emily cevap vermek istemiyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırdı. “Hayır, tatlım,” dedi nazikçe. “Bugün cuma.”

İleri adım attığımda dizlerim titriyordu. “Dün sabah *tam burada* duruyordun,” dedim Tim’e. Sesim fazla yüksek, fazla

telaşlıydı. Artık kendimi kaybetmiştim. “Sen protein içeceğini içiyordun ve ‘Çarşambalardan nefret ediyorum,’ dedin.”

Tim yavaşça gözlerini kırıştırdı. Emily ise beni sessizce inceledi.

“O iki gün önceydi,” dedi Tim nihayet ve teyit için Emily’ye baktı. Ensesini huzursuzlukla kaşıdı. “Dün perşembeydi ve işe gelmedin.”

Başım dönüyordu. Şaka yapıyordu. Öyle olmak zorundaydı. Bir adım geriledim. “O zaman dün hangi cehennemdeydim?”

“Sarah...” Emily öne çıktığında şal desenli eteği soğuk kolların üzerinde salındı. Hemen dibimde durmuş omzuma tatlı tatlı vuruyordu. “Şu anda çok fazla şey yaşıyorsun,” dedi terapist sesiyle. Gözlerim Tim’e kayarken Emily’nin Darren’la buluşmamdan bahsetmemesini umdum. Sabah birde yatağa girmiş ve Azrail beni uyandırana kadar deliksiz uyumuştum. Tavan arasındaki not... İşte onu hatırlıyordum.

Dudaklarımı yaladım. Pul pul olmuş, kurumuşlardı. Başım öyle zonkluyordu ki Emily duyacak sandım. *Düşün*, dedim kendime. Notu bulduktan sonra ne olmuştu? Zihnimi tarasam da bir türlü hatırlayamadım. Bugün yatağымda uyanmıştım... Yani tüm gün ve gece boyunca orada uyumuş olmalıydım. Ama nasıl? Aç hissetmiyordum, yalnızca inanılmaz susamıştım.

Fakat sonra çarşamba akşamı olan bir şeyi hatırladım. Oturma odasının penceresinde anlık bir şey görmüştüm. Jeff Johnson. Notu o yerleştirmişti. Evimin içinde başka ne yapıyor olabilirdi?

Bacaklarım şiddetle titrerken kendimi yere çökmüş hâlde buldum. Başımı kaldıramıyordum. Bir koluma dayadığımda kalbim durmak için sabırsızlanıyormuşçasına güçlkle atıyordu.

Etrafım bulanıktı; panik dolu ayak sesleri, omzumu çekerek beni ayağa kaldırmaya çalışan biri. Emily’nin, “Ben doktoru arıyorum,” deyip odadan alelacele çıktığını duyduğumu sandım.

Tim yanımdaydı, şaşırtacak kadar telaşlı bir sesle nefes almamı söylüyordu. Ayak sesleri koridorda hızlandı. Ofis kapıları açıldı ve iş arkadaşlarım, “Ne oluyor?” diye seslendi.

Ayağa kalkıp herkese rahatlamasını söylemek istedim. Fakat hareket edemiyordum. Bir şey görmeden Tim’e uzanarak ıslak elimi koluna doladım. “Jeff Johnson’ı ne kadar iyi tanıyorsun?”

“Konuşmaya çalışma,” diye uyardı epey sakince.

“Söyle bana.” Nefesimi kucağıma doğru verdim.

“O adam bela, Sarah,” dedi Tim ciddiyetle. “Niye? Ne oldu?”

Titrek bir nefes alıp avuçlarımı eteğime sildim. Başımı kaldırdığımda Tim’in endişeli yüzü görüş alanıma girip çıktı. “Çünkü,” dedim, “sanırım beni öldürmeye çalışıyor.”

BÖLÜM 27

Ön kapımdan ter içinde, tökezleyerek girdim. Azrail kanepenin minderinden bana merakla baktı. *Ne diye eve bu kadar erken geldin? Ayrıca neden deli kadınlar gibi terliyorsun?*

“Adına panik atak diyorlar,” dedim kedime. “Adria beni eve erken gönderdi.”

Merdivenlere doğru atılıp korkuluğu sıkıca tuttum. Bacaklarım zayıftı ve basamakları tırmanırken nefes almakta zorlanıyordum. Azrail arkamda kanepeden atlayıp peşimden merdivenleri çıkmaya başladı. O yüzden konuşmayı devam ettirdim. Kedimle. Kulağa delice gelmesi umurumda değildi.

“Adria bana hayli kızgın,” dedim, alnımı silmek için duraksadım. “Hatta *aşırı* kızgın.”

Beni ofisine çağırıp kaba bir şekilde, “Eve git, tamam mı? Çok solgun görünüyorsun. Pazartesi günü birkaç şey konuşuruz...” demişti.

Başım dönüyordu. Düşmekten korkarak korkuluğu iki elimle kavradım. Başımı terli koluma yaslayıp soludum. Azrail bacağıma yaslanarak endişeyle miyavladı.

Pazartesi günü birkaç şey konuşuruz...

Beni öldürme.

Seni izliyorlar.

Jeff Johnson dün gece buradaydı. Yoksa ondan önceki gece miydi? Zaman kavramımı kaybediyordum. Her şeyi kaybediyordum. Belki kahrolası aklımı bile kaybediyordum.

Jeff ben uyurken gizlice odama mı girmişti? Başucumda bir su şişesi duruyordu. İçine ilaç mı koymuştu? Beni öldürmeye mi çalışıyordu? Lanet yatak odamda kamera mı vardı? Çok fazlaydı. Hepsi.

Azrail daha yüksek sesle miyavladı. *Toparla kendini, kadın.*

Başımı yavaşça kaldırdım. Azrail merdivenleri tırmanıp en tepeye oturdu ve beklerken kuyruğunu sallamaya başladı. Hiç durmadan ilerledim. Aynı anda yatak odama ulaştık ve eşikte durup içeri baktık.

Odam bıraktığımdan beri değişmemişti. Yatak dağınıktı, yastıklar her yerde, hatta yerdeydi. Su şişem masum bir şekilde komodinde duruyordu. Her şey normal görünse de bu aynı zamanda insanı tehdit ediyordu.

Seni izliyorlar.

Bütün vücudum sarsılırken içeri adım attım. Azrail ses çıkarmadan yatağıma sıçradı. Hiç kıpırdamadan durup gözlerimi duvar kâğıdına diktim. Ürkütücü ormana. Karatavuklar içi boş göz çukurlarıyla karşılık verdiler.

Seni izliyorlar...

Bir çığlıkla beraber ileri atıldım, kendimi o lanet duvar kâğıdıyla kahrolası karatavukların yanına attım. Birini tırnaklarımla kopardım, duvarı kazıyarak orada bulunmaması

gereken şeyleri aradım. Bunca zamandır beni izleyen kameraları mesela. Tırnağım tamamen geriye bükülüp ikiye ayrılana kadar göz çukurlarına parmağımı soktum ama bu bile yeterli gelmiyordu. Nefes nefese bir duvardan diğerine koştum, pençe gibi ellerimle karatavukları parçalayıp çizdim. Azrail miyavlayarak yere indi ve deli gibi daireler çizmeye koyuldu. Onu korkutsam da duramıyordum. Bir türlü duramıyordum. Parmaklarım kanayana kadar karatavukları koparmaya devam ettim.

Şarabın geri kalanını kafaya dikip şöminedeki gürüldeyen alevleri izliyordum. Evin kendisi rahatsız edecek kadar sessizken dışarıda gök gürültülü sağanak yağdıkça yağıyordu. Hava sanki yüklü gibiydi. O kadar diken üstündeydim ki Azrail kanepede yanıma çıkınca çığlık attım. Bunun üzerine belki benim, belki biraz da fırtına yüzünden tüylerini kabartmıştı ve dişlerini gösterir hâlde kanepenin altına kaçtı.

Bu akşam herkes gergindi.

Tırnakları dibine kadar kırılan parmaklarım zonkluyordu. Duvar kâğıdının altında hiçbir şey bulmamıştım. Ne kamera. Ne dinleme cihazı. Hiçbir şey.

Acıyla laptopuma uzanarak internette Jeff Johnson'ın kuzenini arattım. Merhamet Topluluğu'nda çalışmaya başladıktan kısa süre sonra işten çıkan temizlikçiyi. Chris'i. Benita adının bu olduğunu söylemişti. Onu bulmam uzun sürmedi.

Facebook fotoğrafına baktığımda kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Otuzlarının ortasıındaydı, ukala bir yüz ifadesi vardı ve siyah beyzbol şapkasını yan takmıştı. Gerçekten de oydu. Chris Macon Johnson. Facebook kapak fotoğrafıdaki damlayan

kırmızı mürekkeple yazılmış alıntıya huzursuzlukla bakakaldım:
ZORLU KİŞİLER ONU ELE GEÇİRMEMEYE ÇALIŞIYOR.

Titreyen ellerimle bir kadeh daha doldurup yudumlarırken Chris Johnson'ın yüzüne baktım. Merhamet'te üç gün kaldıktan sonra işten çıkmıştı. Fakat ofisime girdiğinden, hatta ben uyurken kapının kilidini açtığından emin olmuştu. Bardağın sapını kavradım. Merhamet'te çalışmaya başlamasının tek nedeninin kirli çamaşırlarımı ortaya çıkarmak olduğuna bahse girerdim. Bu yüzden adını sorduğumda cevap vermemişti.

Adımın ne önemi var?

Google'a *Chris Macon Johnson+Beacon* yazarken parmaklarımı tuşların üzerinde gezdirdim. Biraz sarhoştum. Birkaç şey daha buldum. Bir Twitter hesabı. Facebook profilindeki fotoğrafla aynıydı ancak kapak fotoğrafı farklıydı. BOYNUZLARLA DOĞMUŞUM.

Tekrar Facebook'una tıklayıp telefon numarası bulmak üzere *Hakkında* bölümünü taradım. Ve buldum. Telefonumu tereddütle cebimde çıkarırken dudağımı dişledim. Onu ararsam ne olacaktı? Ne yapabilirdi?

Numarayı girdim ve çalmaya başladığında nefes almayı bıraktım. Şarap şişesini el yordamıyla alıp titrek sağ elimdeki kadehe boşalttım. Kadehi neredeyse taşana kadar doldurmuşken telefon açıldı.

“Hey, kimsin?”

Az daha şişeyi düşürüyordum. Telefonu kulağıma bastırdım. Arka planda gümbür gümbür müzik ve kahkaha sesleri duyuluyordu. “Birer tane daha, çocuklar?” diye seslendi birisi. O piç herif Beacon'daki barda olabilir miydi?

Boğazımdaki yumruyla beraber yutkundum. “Selam, ben...”

Zihnim boşaldı. Siktir. Adım neydi benim sahi? Sarah Slade mi?

“Kim?” Müzik yüzünden bağırmak zorunda kalmıştı.

“Merhamet Topluluğu’nda çalıştın mı?” Cevap vermedi. Zar zor yutkundum. “Ben çalışıyorum. Oradaki terapistlerden biriyim. Sarah Slade.”

Arkada daha fazla kahkaha duyuldu. Ritim hep aynı devam ediyordu. *Bum bum, pat. Bum bum, pat.*

“Ya? Ne istiyorsun? Artık orada çalışmıyorum.”

“Ee, zaten bu yüzden aradım.” Telefonu diğer kulağıma geçirdim. “Beni hatırlıyor musun bilmiyorum ama...”

“Hanımefendi,” dedi sabırsızca, “anahtar olayı için mi aradın?”

Anahtar olayı mı? Şarabı kafaya dikince ağzımın kenarından damladı. “Evet,” diye yalan söyledim. “Onun için aradım.”

“Eh, ben yapmadım ama,” derken sesinde şiddetli bir gerginlik vardı. “Onlara da söyledim zaten.”

Zihnimi kurcalayarak bahsettiği şeyi bulmaya çalıştım. İpucu ararcasına şarabı kadehte döndürdüm. Rüzgâr ön kapıya çarptı, kapı kolu birisi açmaya çalışıyormuş gibi tıngırdadı. İşte o zaman bahsettiği şeyi anladım ve mideme kramp girdi.

“Kovuldun,” dedim ağır ağır, bir yan parçaları birleştiriyordum. “Çünkü biri seni anahtarları kopyalamakla suçladı.”

Hiçbir şey söylemedi. Kadehi sertçe sehpaye bıraktım, öfke kanımda kaynıyordu. “Ofisime girmiştin. Ben... Uyurken anahtarları çaldın,” dedim. “Değil mi?”

Alay eder gibi güldü. “Dik! Dik! Dik!” diye bağırdı biri arkadan.

Cevap vermesini beklesem de yapmadı. Avucumu alnıma bastırdım. Terli ve sıcaktı. Kahrolası ateşi yakmamalıydım. Bir türlü geçmeyen bu lanet hastalık yüzünden zaten yanıyordum. Bir ateşli geceyi daha yorganın altında kıvranarak ve sabahın köründe kusarak geçirecektim.

Adamın bundan hoşlandığını sezdim. Üzerimdeki gücü hoşuna gidiyordu. Muhtemelen şu anda sadece çalıştığı fast food restoranındaki hamburgerlere tükürerek keyif alıyordu.

“Seni Merhamet’teki işe kuzenin soktu, değil mi? Jeff Johnson?”

“Niye sordun?”

“Ofisimi aramanı mı istedi?”

Bum bum, pat. Gürültü sağır ediciydi. Telefonu kulağımdan uzaklaştırmak zorunda kaldım. Sonra güldü. Kısık, acımasız, midemi korkudan ağrıtan türde bir kahkahaydı. Rüzgâr devirmeye çalışırcasına eve çarparken yalnız olmamayı yürekten diledim.

“Hanımefendi,” dedi soğuk bir sesle, “neden *kendisine* soruyorsun?”

“Sana soruyorum ya.”

Müzik, Chris yürüyormuş gibi giderek uzaklaşıyordu. Telefonu yaklaştırarak kulağıma acı verecek kadar yapıştırdım. Hattın diğer ucunda çakmağa benzer bir şeyin tıkırtısı duyuldu. Kesik kesik nefes alınca sigara içtiğini anladım.

“Belki de bir şey arıyordu,” dedi usul usul. “Belki seni kontrol etmiştir, Sarah Slade. Belki hakkında 2015’ten öncesine ait kayıt yoktur.” Dumanı telefona doğru üflerken gürültüyle nefes verdi. “Neden acaba?”

Sana ne be, demek istedim. Fakat bir şeyler döndüğünü bildikleri için artık korkuyordum. Öyleyse Jeff neden henüz kozunu oynamamıştı? Neden bunu yüzüme çarpmamıştı?

Şakaklarıma masaj yaptım. Çünkü bekliyordu. Geçmişteki kirli çamaşırlarımı bulacak ve kız kardeşimi öğrendiğinde her şey bitecekti. Hepsi. Beni tehdit edecekti. *Siyah Akasya Ev’den çıkıp gitmezsen kız kardeşine olanları herkese duyururum,* diyecekti. Ben de gidecektim. Gitmek zorundaydım.

Alnımı dizime yaslayarak küçük bir çocuk gibi hüngür hüngür ağlayabilmeyi diledim. Sonra tavan arasındaki notu hatırlayıp başımı kaldırdım. “Evimin anahtarlarını kopyaladın mı?” dedim emreder gibi, evet derse ne yapacağımı düşünerek.

Telefona doğru küçümsercesine gülünce sesi kızgın bir at gibi çıktı. Cevap vermedi. Onun yerine sigarasından uzun bir firt çekti. “Sohbet güzeldi,” dedi. “Güvende kal, olur mu?”

Fakat ben cevap veremedenden tehdit eder gibi ekledi. “Başarabilirsen tabii.”

Aramayı sonlandırdı. Uzun bir süre telefona bakıp dışarıdaki rüzgârın çığlığını dinledim. Azrail kucağıma sıçradığında ona sımsıkı tutundum ancak bir farkı olmadı. Kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

Joe’yu aradım. Neden aramayacaktım ki? Telefon çaldıkça midem gerildi. *Dıt, dıt*. Aç artık, korkak Joe. *Dıt, dıt*.

Ve sesli mesaj. “*Selam, ben Joe Cosgrove. Lütfen...*”

Mesaj bırakmadım. Onun yerine telefonu kapayıp derhâl tekrar aradım. *Dıt, dıt*. Telefonu canımı yakacak kadar sıkı tuttum. *Dıt, dıt*.

Yine sesli mesaja düştü.

Siktir et, diye düşündüm.

“*Lütfen mesaj bırakın, size geri döneceğim!*” Sesinden kibarlık akıyordu. Sanki aramaya dönmek için *sabırsızlanıyor* ve açamadığı için *çok kötü* hissediyordu. Adi şerefsiz.

Bip.

Bir gök gürültüsü geçip gittiğinde sesi iliklerime kadar hissettim. Telefon sessizdi, bekliyordu. Ne diyecektim? Söylenecek ne vardı? Beş yıldır birlikteydik, üç yıldır da evliydik. Demek böyle bitecekti.

“İlişkin olduğunu biliyorum, adi şerefsiz.”

Uzun bir süre sessiz kaldım. Yorgundum. Tükenmişim.

“Eninde sonunda seni terk edecekti,” dedim ona, kendimi bile şaşırtarak. “Kız kardeşim yani. Onun için asla yeterli olmayacaktın.”

Pencerenin dışındaki bir şimşek siyah akasya ağacını aydınlattı. “Senin sorunun ne, biliyor musun, Joe?” Ayağa kalkıp odada volta atmaya başladım. “Sen hiç ilerlemek istemedin, hep geriye gittin.” Parkeler inledi ve ses, fırtına dışarıda değil de evin içindeymiş gibi hissettirene dek gök gürültüsüyle birleşti.

“Bizi kurtarmaya çalıştım,” dedim duygusuzca ve yağmur asla bitmeyecekmiş gibi yağmaya devam etti. “Üzgündüm, Joe. Olanlar yüzünden üzgündüm. Tek istediğim bize, kaybettiğimizi telafi edecek bir hayat kurmaktı.” Aptal yüzüme dökülen yaşları sinirle sildim. “Kendime senin çalışıp çalışmaman umurumda değil dedim. Sana her uzandığımda irkilmen umurumda değil dedim. Ama umurumdaydı. *Gerçekten umurumdaydı.*”

İleri geri yürümeye devam ettim. İleri geri. Parkeler şimdi ciyaklıyorlardı ve sanki kızgın değillerdi. Sanki kavgaya katılıyorlardı, üstelik benim tarafımdalardı.

“Hayatım boyunca kendimi sürgündeymişim gibi hissettim,” dedim ona. “Ta ki seninle tanışana kadar. Sen benim gibiydin. Birlikte sürgünde olabilirdik, Joe. Bana *izin verseydin* seni yürekten sevebilirdim.”

Ağlayarak pencereden dışarı baktım, aramayı sonlandırmaya henüz hazır değildim. Kocama bir şey daha söyleyebilsem bu ne olurdu?

“Seni sevdim. Sense beni paramparça ettin.”

Telefonu kapadım. Son bir şey söyledim, duyamadığı için minnettardım.

“İşte şimdi her şeyi bok ettin, Joe. Ve bunun yanına kâr kalmasına izin veremem.”

BÖLÜM 28

12 Haziran

Selam! Yine ben! Lizzy. Sarah. Katy. Sabrina. Gina.
Sevecen, meraklı komşun Bagan Short. Dilediğini seç!

Boktan hayatını düzeltmek mi istiyorsun? Yardma olabilirim!

Sağlıklı bir vücut mu istiyorsun? Benim zayıflama şekerlerimi dene! Umarım bende olduğu gibi sende de ishale yol açmaz!

Çörek ister misin, canım?

Omuzlarını geriye atıp dik dur.

Harbiden.

Yatak odamın penceresinden dışarı bakarken nefesim boğazımda tılandı. Gökyüzü yağmur yüklüydü ve rüzgâr feryat figan cama vuruyordu. Fakat orada başka bir şey daha vardı. Hissedebiliyordum.

Kalemi bırakıp defterimi hızla kapadım. Yavaşça çömelerek parkelerin üzerinde emekledim. Pencerenin altında durup nefesimi tuttum. Bekledim ve dinledim.

Ona kadar saydıktan sonra uzanıp kirli camdan baktım. Başta görmedim. Ancak sonra mezarlığın arkasında titrek bir hareket oluştu. Büyüktü ve yere iyice çömelmişti. *Bir hayvan herhâlde*, diye düşündüm. Fakat ayağa kalktığı anda kalbim sıkıştı.

Çünkü hayvanla alakası yoktu.

Bir adamdı.

Her şey çok hızlı gerçekleşti. Adam mezarların yanında koşarak evin yan tarafında gözden kayboldu. Herkes olabilirdi. Ama ben doğruyu biliyordum. Jeff Johnson'dı.

Geriye doğru sendeledim, ellerim şimdi buz gibiydi ve titriyordu. Çaresizce kıyafetlerimi arasam da bir tek sabahlığımı bulabildim. Onu üzerime geçirip belindeki kuşağı sıktım. Zihnim fırıl fırıldı, sağlıklı düşünmek zordu. Komodinin üzerindeki lambaya uzanarak onu açtım. Joe. Joe'yu aramalıydim. Telefonuma uzandım ancak deli gibi titrediğimden şifreyi yanlış girdim. Siktir. Siktir.

Telefon nihayet açıldı. Joe'yu aradım, telefonu kulağıma yaslayıp dışarıya göz atarken korku damarlarımdan akıyordu. Telefon bir kere çaldı. "*Merhaba, aradığınız numara kullanılmamaktadır*," dedi robot sesi.

Bu neydi böyle? Telefona ters ters bakarak sessizce küfrettim ancak aradığım numara Joe'ya aitti. Favorilere eklediğim tek numara onunkiydi. Üstelik onu daha birkaç saat önce arayıp mesaj bırakmıştım...

Numarayı tekrar kontrol ettikten sonra bir daha aradım. *“Merhaba, aradığınız numara...”*

Aramayı bitirme tuşuna bastım. Vay be. Ona bıraktığım hoş mesajın ardından numarasını hemen değiştirdiğine bahse girerdim. Bir an dikkatim dağınık hâlde kocama sinirlenirken onu duydum. Başımı kaldırdığımda donakaldım. Aşağıda bir kapı gıcırdayarak açılmış ve şiddetli rüzgâr ciyak ciyak içeri girmişti. Ön kapı. Ön kapı açılmıştı.

Elim gevşeyince telefon yere düştü. Nefes alamayacak kadar korkuyordum.

Nabzım deli gibi atıyordu. Bir şeyler yapmalıydım. Ancak hareket edemiyordum. Evden çıkmak için ancak ön veya arka kapıyı kullanabilirdim ve ikisi de aşağıdaydı. O hâlde yatağın altına mı saklanacaktım? Ya da dolabın içine? Siktir, siktir, siktir. Telaşla bir kaçış yolu aradım. Yatak odasının penceresi! O lanet sabit pencere. Ama kırsam çatıya çıkabilirdim, değil mi? Tabii o zaman sesleri duyar ve kesinlikle koşarak yanıma gelirdi.

Rüzgâr hâlâ uğulduyor, duvarlarsa tıngırdayıp inliyordu. Neden kapıyı kapamamıştı? Neden çıkardığı sesi umursamıyordu? Cevap, başımda bir darbe etkisi yarattı: Belki kimseye söyleyecek durumda olmayacağım içindi.

Tamamen hareketsiz durdum. Telefonun şarj aletinden gelen mavi parıltı dışındaki bütün ışıklar sönüktü. Yavaşça kapıya yürüdüm. Elimden geldiğince sessizce kapıyı açıp karanlığa göz attım. Kendime kaç kere koridora ışık takmam gerektiğini söylemişim? Burada bir bok görülmüyordu. Ama duyabiliyordum.

Tık.

Sessizlik. Rüzgâr aniden durdu. Kapıyı kapamıştı. Aşağı kattaki parkeler, biri parmak ucunda yürüyormuş gibi gıcırdayıyordu. Birinin karanlıkta evimde gizli gizli dolaştığı düşüncesi beni sarstı. Nabzım kulaklarımda atıyordu. Elim kapı kolunda,

çaresizce gitmesini bekledim. Seslenmeli miydim? Polisin yolda olduğunu söylemeli miydim? Kocamın evde olduğunu? Ama garajım yoktu. Ve dışarıda yalnızca benim arabam duruyordu.

Burada olduğumu biliyordu. Yalnız olduğumu biliyordu.

Ve dosdoğru bana geliyordu.

Gıcır, gıcır, gıcır. Geriye doğru sendeledim. Merdivenlerden çıkıyordu. Hızla komodinin yanına gidip lambanın fişini çektim ve elimi alt tarafına doladım. Ağır olmasa da elimdeki en iyi seçenektir. Çıkardığım sesi umursamadan kapıya koştum.

“Hey!” diye seslendim, sesimi histeri sarmıştı.

Bir basamak cevap verircesine gıcırdadı. Evden çılgılık çılgılığa kaçmak istiyordum. Fakat o kişi basamaktaysa geçemezdim. Gidecek yerim yoktu. Kaçacak yer yoktu.

Lambayı daha sıkı tuttum. “Çık git! Siktir git evimden!”

Tanrım, keşke Joe yanımda olsaydı. Ya da Azrail. Kapıya iyice yaslanıp dehşet içinde soluklandım. Sessizlik. Uyurgezer gibi hareket ediyordu ve nedense bu daha korkutucuydu. Kafa karıştıran bir an boyunca Bill Campbell’in hayaletinin geldiğini sandım.

Doğrudan koridorda yürüyordu. Birkaç adımın ardından yatak odamın kapısına varacaktı. Kolu tutarak sabitlerken kalbim güm güm atıyordu.

“Jeff?” diye seslendim çaresizce.

Bir parke inledikten sonra gıcırtı durdu. Oydu. Oydu. Bundan emindim.

Nefes alamıyordum. Kulağımı kapıya yaslayıp kapı kolunu canımı yakacak kadar sıkı tuttum. Ayak sesleri çekilip koridorda gümbürdediğinde kolu döndürmek üzereydim. Davetsiz misafir, sessiz kalmaya çalışmadan merdivenleri koşar adım indi. Ben de merdivenin bitiminde durup oturma odasına gözlerimi kısarak baktım.

İşte! Ön kapıyı açmasının belli belirsiz hatlarını görüyordum. Ben merdivenin bitiminde, kalbim ağzımda dururken Jeff dışarı çıktı ve kapıyı çarparak çıktı.

Sikerler böyle işi. Jeff Johnson, Beacon'ı avuçlarının içine almış olabilirdi. Kasaba polisi arkasında durabilirdi ancak her şey onun değildi. Ve herkes. En yakın kasaba olan Wilora on beş dakika mesafedeydi. Hızla karakolun numarasını tuşladım, aradım ve telefonu kulağıma tuttum. Çalarken defalarca, "Jeff Johnson'ı sikeyim. Sikerler," deyip duruyordum.

Yanıt veren gencin sesi canlı, iş bilirdi. "Wilora Karakolu?"

Boğazımı temizledim. Aniden kahkaha atmak istemiştim. Baskı beni ele geçiriyordu ve biraz dengesiz hissediyordum. Normalden de beter yani.

"Merhaba," diye başladım tuhaflıkla. "Az önce bir adam gizlice evime girdi." Fazla hızlı konuşuyordum. Aşırı gergindim, adrenalinden titriyordum. "Kim olduğunu biliyorum. Komşum Jeff Johnson. Kendisi Bir..."

"Bayan Slade?"

Kalbim hızla atarken duraksadım, midem bulanıyordu. Ona adımı söylememiştim. Öyle hazırlıksız yakalandım ki ağzım bir saniyeliğine açık kaldı.

"Evet?"

Boğazını temizledikten sonra dikkatle konuştu. "Bayan Slade..." Sesi genç geliyordu. Belki yirmilerinin ortasıdaydı. "Adamın evinize gizlice girdiğini mi söylüyorsunuz?"

"Evet! Aşağı kattan girdi. Adını söyledim ve..." Sessizce küfrettim. "Ee, o..."

"Peki adamı net bir şekilde gördünüz mü?"

Hayır. Görmemiştim.

“Karanlıktı,” diye kabul ettim. “Ama Jeff diye seslendim ve o ee... Durdu.”

“Yani yüzünü gördünüz?”

Hayır. Görmemiştim.

Sabırsızca nefesimi verip saçımı yüzümden çektim. “Adını söyleyince durdu, tamam mı? Boyu Jeff’inkiyle aynı.” Şimdi nefes nefeseydim, deliye dönmüştüm. Anlamasını sağlamak zorundaydım. “Bu evi satın aldığım için kızgın. Gitmemi istiyor. O...”

“Bayan Slade.” Genç çocuk iç geçirdi. Onu dosya klasörlerinin ve asla kullanmadığı bir zımbanın yayıldığı sıkışık masasında otururken hayal edebiliyordum. Parmak uçlarıyla başına masaj yaparak başka birinin telefonumu açmış olmasını diliyordu.

“Bay Johnson kendisini taciz ettiğinizi söyledi.”

O kadar sersemlemiştim ki kendi ayağıma takıldım. “Ne?”

“Bu hafta davet edilmeden evine gittiğinizi söyledi.” Duraksadıktan sonra nazikçe, “Doğru mu?” diye sordu.

“Evet, oraya gittim,” dedim kızgınlıkla. “Ama ben...”

“Kendisini taciz ettiğinizi söyledi,” diye devam etti o nazik, ısrarcı sesiyle. “Gitmenizi istemiş ama reddetmişsiniz.”

Hayır. Hayır, bunların tamamı yanlıştı. Güçlkle oturdum, dirseklerim dizlerimdeydi ve gözlerimden yaşlar akıyordu. Tanrım, nasıl yorgundum. Bu saçmalıktan bıkmış usanmıştım. “Onu taciz falan *etmedim*. Ben...”

“O zaman orada ne işiniz vardı?”

Aslında onu cinayetten suçlamaya gitmiştim. “Sadece...” Pencereden dışarı bakıp gözlerimi Susan’ın mezarına diktim. Siyah bir kakadu, korkunç bir alamet gibi mezar taşına konmuştu. “Sadece onunla tanışmaya gitmiştim,” diye mırıldandım.

Sessizlik. Ortada kalan yalanım son derece anlaşılırdı.

“Gitmenizi istemiş,” dedi polis, bu kez daha açık ve sert bir şekilde.

“Gittim *zaten*.”

“O mülkünden çıkmanızı *defalarca* emrettikten sonra.”

Saçmalığın daniskasıydı. Avucumu alnıma bastırdım. İkisi de nemli, yapış yapıştı.

“Bay Johnson şikâyetçi olmadı,” dedi polis.

“Bu akşam *evime girdi* diyorum,” diye karşılık verdim yorgunlukla.

“Peki o adamın yüzünü gördünüz mü?”

“Hayır,” dedim boğuk bir sesle. “Görmedim. Ama o olduğunu *biliyorum*. Bir de kedim Azrail var.” Keskin bir nefes aldım. “Kedimi tehdit etti.”

“Ne dedi?”

Telefonun içine girip adamın yakasına yapışmak istedim. Anlamasını sağlamak istedim. “Kedilere katlanamadığını söyledi,” dedim, kulağa ne kadar zayıf bir bahane gibi geldiğini fark ederek. “Bana inanmak zorundasınız. Yıktırmak için Siyah Akasya Ev’den çıkmamı istiyor. Dilediğinize sorun.” Sesim gide-rek yükseliyordu. “Önceki sahibine de bir şey yapmış.”

“Siyah Akasya Ev’in önceki sahibine mi?”

“Evet,” diye geveledim. “Adı Amanda’ydı ve kayboldu. Onu araştırabilirsiniz, değil mi?”

“Soyadı neydi?”

“Bilmiyorum,” deyip hızla konuyu değiştirdim, “ama geçen sene Siyah Akasya Ev’de yaşamış.”

Telefondan kâğıt hışırtılarını duyabiliyordum. “Adının bu olduğuna emin misiniz?”

Kalbim sıkıştı. Amanda’nın erkek arkadaşıyla otoparkta sigara içtiğimi hatırladım. *Amanda’nın gerçek ismi olduğundan bile emin değilim*, demişti.

“Hayır.”

“Tamam, pekâlâ,” dedi polis yavaşça. “Sizin için haneye tecavüz raporunu dolduracağım.”

Telefonu aciz bir biçimde kavradım. “Boş ver gitsin.”

Ve telefonu kapadım.

BÖLÜM 29

Adria'nın ofisi vanilya ve korku kokuyordu. Sıkıntılı bir şekilde karşısındaki sandalyeye yerleşerek şık siyah ceketimi daha da çe-kıştirdim ve ellerimin titrediğini görmesin diye usulca kucağıma koydum. *Toparla kendini*, dedim kendime. Ne kadar çıldırmış olduğunu görmesine izin verme.

Buraya son geldiğimde Adria elimi bırakmak istemezmiş gibi tutuyordu. Şimdiyse masasının arkasından suratsız bir şekilde bakıyordu, sanki *şu anda* çözmek istediği bir sorundum. Minyon bir kadındı, hassas kemikleri ve minik elleri vardı. Köprücük kemiklerinin arasında kalp şeklinde, altın bir kolye duruyordu. Oturduğu yerde kıpırdanınca güneş ışığı üzerine geldi ve kolye ayna gibi parladı.

Ya da bıçak gibi.

Adria boğazını temizledi, bense nefesimi tuttum.

“Sarah,” diye söze başladı, minik ellerini masada birleştirdi. “Ben seninle...”

“Kovuluyor muyum?” deyiverdim.

Sessizlik oldu. Titremelerini önlemek için ellerimin üzerine oturdum.

Adria sandalyesine yaslandı. İşte başlıyordu. Benita, elinde bir yığın zarfla ofisin penceresinin önünden geçti. Adria’nın kapısını çalmak üzere elini kaldırsa da Adria kaşlarını çatarak başını iki yana salladı. Benita’nın, patronun ofisine çağırıldığını herkese söyleyeceği belli bir hâlde uzaklaşmasını izledik.

“Bence senin biraz...” Duraksadı. “Ara vermen iyi olur.”

“İyiyim ben,” diye karşı çıktım.

Yine sessizlik çöktü. Keşke konuşsaydı. Ağır ağır nefes verdim, baş ağrım kafatasımı sıkıştırıyordu.

“Çok fazla stres altındasın,” dedi Adria sakince. “Bence ara vermen sana iyi gelir.”

Gelmezdi. Maaşıma ihtiyacım vardı. Gelirim olmazsa konut kredisini nasıl ödeyecektim?

Titrediklerini görmesin diye dudaklarımı sımsıkı bastırdım. Öne eğildim. “Son zamanlarda birkaç gün gelemediğimin farkındayım...”

“Son üç ayda *on dört gün* işe gelmedin,” dedi katı bir sesle.

Vay be, *hakikaten* fazlaydı. Kafatasım zonkladı. Baş ağrım geçsin diye avucumu şakağıma bastırdım. “Lütfen,” diye başladım gergince, “ben gerçekten...”

Tak tak.

Yerimden sıçrayıp korku dolu bir çığlık attım. Adria fark etmişti, gözlerini benden hiç ayırmadı.

“Daha sonra gel!” Neredeyse Aria’nın bağırmasıyla bir daha yerimden sıçradım. Derimden çıkmak üzereymişim gibi hissediyordum.

Dizim sallanıyordu. “Belki daha...” Sesim titredi. “Dinç olduğum bir vakitte geri dönerim?”

Dudaklarını çizgi hâline gelene kadar birbirine bastırdı. “Göreceğiz, değil mi?”

Adria ayağa kalkınca gitme zamanımın geldiğini anladım. Fakat kovulmak üzereysem gitmeden bilmem gereken bir şey daha vardı. Sandalyeden kalkmadım, Adria da sabırsızlıkla ve kınarcasına tepemde dikildi.

“Şu temizlikçi,” diye söze giriştiğimde kaşlarını kaldırdı. “Jeff Johnson’ın kuzeni...” Bunu nasıl incelikli söyleyeceğimi bilmiyordum, üstelik bakışları beni geriyordu. O yüzden öylece söyledim. “Ofis anahtarlarının kopyasını çıkardığı için mi kovuldu?” Dudaklarımı yalayıp tavan arasındaki notu düşündüm. “Ve belki ev anahtarlarını da?”

Ancak Adria başını iki yana sallamaya başlamıştı bile. Küçük kalp kolyesi parladı ve nedense beni endişelendirdi.

“O hâlde neden kovuldu?” diye sordum açıkça.

Sabırsızca iç çekip benden tamamen bıktığını gösteren bir bakış attı. “Buna cevap veremem, Sarah.”

Sarsak bir hâlde ayağa kalktım, daha fazla soru sormak için ağzımı açtıysam da Adria çoktan beni dışarı çıkarmaya koyulmuştu.

“Kendine iyi bak,” dedi dikkati dağınık hâlde ve kapıyı yüzüme kapadı.

Eve döndüğümü hatırlamıyordum. Fakat arabamda oturduğumu, emniyet kemerim sıkıca göğsüme takılmış hâlde transa geçmişim gibi Siyah Akasya Ev’e baktığımı hatırlıyordum.

Kovulmuştum. İşten kovulmuştum.

Uzun zamandır ilk defa annemi düşündüm. Çocukluğum boyunca geçici işlerde çalışmıştı. Ev temizliği. Mutfak elemanı. Market çalışanı. Hepsinden nefret ediyordu, işine son verildiğinde kutlama yapardı. Ancak ben kutlama yapmak istemiyordum.

Koltuğuma gömülüp gözlerimi siyah akasyaya diktim. Bir kakadu zayıf dalın üzerinde ciyaktı.

Annem iki yıl önce aşırı dozdan ölmüştü. Kırk altı yaşındaydı, yani son derece gençti. Babamın ise nerede olduğunu bilmiyordum. Birbirimiz için ölmüş sayılırdık. Joe ve kedimden başka ailem yoktu. Başımı eğerek alnımı direksiyona yasladım.

Ne yapmıştım ben? Ne halt yemiştım?

Hepsini geri alabilsem yapardım. Hem de hemen.

Bacağımda duran sol koluma baktım. Hissedemiyordum. Kolumu hissedemiyordum. Öyle yüksek sesli bir çığlık attım ki siyah akasya ağacın üzerindeki kakadular bile baktı. Nefesim panik doluydu. Elimi ağzıma götürüp sertçe ısırdım. Kemik. Dişlerimin arasında kemiklerimi hissedebiliyordum. Sorun yoktu. Sorun yoktu. Buradaydım.

Elimi ağzımdan çıkarıp kucağıma koydum. Yardım. Yardıma ihtiyacım vardı. Refleks olarak sağ elime telefonumu aldım, Instagram'ı açtım ve nefret dolu bir şekilde gezinmeye başladım. Ana sayfamdaki o parlak, güzel insanlara baktım.

Bir de nefes nefese, çılgına dönmüş ve *işinden kovulmuş* kendime.

Yeni bir gönderi oluşturdum. Ne dediğimi dahi bilmiyordum.

Siyah Akasya Ev'de kasvetli günler!! Ama güneşin parlamaması burada olmadığı anlamına gelmez! #güclüol #cinayetevi

Paylaş tuşuna basıp insanların yorum yazmasını, beğenmesini, boş kollarımı etle doldurmasını bekledim.

Hadi. Hadi.

İyileştirin beni. Doldurun içimi. Yoksa gebertin beni.

Hiç.

Ne beğeni vardı. Ne sevgi.

Siktir.

Emniyet kemerimi çözüp arabanın kapısını açtım. Günün geri kalanında ne yapacağıma dair en ufak bir fikrim yoktu. Ve sonraki günler içinde. Ansızın işsiz kalmayı beklemiyordum. Ancak o fikri de kafamdan uzaklaştırdım.

Sersem hâlde ön kapıyı açtığımda donakaldım.

Dehşet dolu bir şekilde inledim. Mide bulantısı karnımı ele geçirip boğazıma kadar çıkarırken elimle ağzımı kapadım.

Aman Tanrım. Aman Tanrım.

Kalbim acıyla burkulurken sendeleyerek kanepeye yürüdüm. Azrail, yanında yığın hâlinde uzanıyordu. Ağzı açıktı, gözleri kocaman olmuştu ve hiç göz kırpmıyordu. Dizlerimin üzerine çöküp adını haykırdım, ellerimi üzerinde gezdirsem de cevap vermedi. Ve yüzüme götürdüğüm ellerim kanla kaplıydı.

Sessizce arkası sert sandalyeye oturdum ve yanağım dizime yaslı hâlde arkama yaslandım. Ergen resepsiyonist klavyesine vuruyordu, onu göremesem de gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Veteriner hemşiresi dışarı fırlayıp Azrail'i titrek kollarımdan aldığından ve gri kapının ardında kaybolduğundan beri kıpırdamamıştım. Kontrol edilemez bir şekilde sandalyeye çöktüğümde resepsiyon görevlisi omzumu sıkıp bana bir peçete uzatmıştı. Ağladığımın farkında değildim.

Azrail'i kanepenin yanında yatarken bulduğumdan beri sanki saatler geçmişti. Ağzı ve boynunda kan lekeleri vardı, gözleri

donuk ve hareketsizdi. Korku dolu bir an için öldüğünü sanmıştım ancak zayıf nabzının düzensiz biçimde attığını fark etmiştim. Onu kaldırarak acilen veterinerlere getirmiştım. Kapıdan içeri dalıp, “Yardım edin! Lütfen!” diye bağırmıştım.

Azrail. Kucağıma doğru ağladım. Azrail. Bebeğim. Sarah Slade olmadan önceki hayatımdan geriye kalan, aldatan kocam dışındaki tek parça.

Birlikte geçirdiğimiz beş yılın anıları zihnime üşüştü. Doğum günlerinde Azrail’e korsan kostümü giydirişim ve onun her dakikasından nefret edişi. Joe’nun içki arkadaşı Andy dokununca aniden dönüp adamı ısırması. Pişirdiğim tavuğu masadan çaldığı ve almaya çalıştığımda tırnaklarını gösterdiği o boktan ilk Noel.

Benim öfkeli, intikamcı, güzel oğlum. Tanrım, o kediyi nasıl da seviyordum.

Kapının sallanarak açıldığını duyduğumda başım hâlâ kucağımdaydı. Hızlı ayak sesleri hemen önümde durdu ve telaşlı bir ses, “Sarah?” diye seslendi.

Güçsüzlükle başımı kaldırdım. Veteriner gök mavisi bir önlük giymişti, saçları dağınık topuzdu, ağzıysa sımsıkı ve katıydı. Tanrım.

“O iyi mi?” dedim karga gibi sesimle. Hastane odalarının insanı bu kadar güçsüz hissettirmesi inanılmazdı.

Tereddüt ettiğimde dudaklarımın hissizleştğine yemin edebilirdim.

Dikkatle, “Epey ciddi görünüyor,” dediğinde kalbim rahatlamayla yerinden oynadı. Yaşıyordu. Yaşıyordu.

Fakat bir saniye sonra, “Yememesi gereken bir şey yedi mi?”

Dizlerim ve ellerim titrerken ayağa kalktım. “Bilmiyorum. Onu buraya birkaç hafta önce getirdim,” diye geveledim, ceke-

timin manşetiyle gözlerimi sildim. “Yoksa geçen hafta mıydı? Hatırlayamıyorum.”

Zaman konusunda dikkatim öyle dağınıktı ki sorusunun önemli olduğunu fark etmemiştim. Yememesi gereken bir şey yemiş miydi?

Gözlerimi kıstığımda kanım buz gibiydi. “Niçin sordunuz?”

Dudaklarını birbirine bastırarak yerinde kıpırdandı. “Çünkü,” dedi nihayet, “sanırım zehirlenmiş.”

Azrail olmadan eve döndüm. Azrail olmadan kanepeye kaskatı oturup televizyonu açtım. Azrail olmadan mutfığa yürüdüm ve bir *shot* bardağını viskiyle doldurdum. Hepsini tek dikişte içerek ayak başparmağıma kadar inen o hoş yanmayı hissettim. Koltuğun kenarında, tam da saatler önce Azrail’i bulduğum yerde kaskatı oturdum. Sessizce titreşen televizyona bakarken yalnızca onu düşündüm.

Azrail’i Siyah Akasya Ev’e ben getirmiştım. İçinde bulunacağı tehlikeyi bilmiyordum. Komşuların ne kadar deli olduğunu bilmiyordum. Birinin onu zehirleyecek kadar kötü olacağını bilmiyordum. Fakat onu buraya ben getirmiştım. *Ben.*

Bu düşünce, çeneme atılmış yumruk etkisi yaratmıştı. Aman Tanrım. Ya zehrin asıl hedefi bensem? Azrail değilse? Bebeğim. Benim zavallı bebeğim.

Bu evi hiç almasaydık ölüyor olmazdı.

Sanırım zehirlenmiş.

Sanırım zehirlenmiş.

Sanırım...

Kadehi duvara savurdum ve daha kırılmadan çıldırmış gözle-
rimle sersem hâlde ayağa kalktım. Sikerler. Beacon'ı da sikerler.
Tıpkı Amanda'ya yaptıkları gibi zorbalıkla beni buradan kova-
bileceklerini mi sanıyorlardı? Bundan paçayı sıyırmalarına izin
vereceğimi mi sanıyorlardı?

Anahtarlarımı alarak ayağımı yere vura vura mutfığa geçtim
ve kanım rahatsızlık verecek kadar ısınana kadar bir kadeh daha
içtim. Etrafımdaki duvarlar, cesaret verircesine titriyorlardı sanki.

Evet! Aynen öyle, Lizzy. Hakla onları. Hakla. Bedelini ödet.

Kanım kulaklarıma gürültüyle pompalanıyordu. Fakat evin,
hastalıklı bir ninniye benzer tıslamalarını art arda duymaya de-
vam ediyordum.

Hakla onları.

Hakla onları.

Bedelini ödet!

BÖLÜM 30.

İki haftada bir yapılan kasaba toplantısı, tarihî toplum merkezinde gerçekleşen sıradan bir etkinlikti. Seksen kişilik kapasiteli bu merkez, sakin bir sokakta yer alıyor ve bir sürü toplumsal hizmete ev sahipliği yapıyordu. Whitmanlar, popüler arıcılık atölyesi için her pazartesi oraya gidiyorlardı. Kay Potts çarşambaları Yaşlılar İçin Hafif Egzersizler kursuna gidiyordu. Emily ise çoğu pazar öğleden sonra gönüllü olarak Yeni Başlayanlar İçin Bilgisayar kursu veriyordu.

Toplantılar her ayın ikinci pazartesi akşamı, tam olarak saat 18.30'da yapılıyor ve bu toplantılara ayda dört saat boyunca otoriteye ve şikâyet edecek bir şeye çaresizce ihtiyaç duyan aynı meraklı insan grubu katılıyordu.

17.20'de otoparka vardığımda ağlıyordum ve kör kütük sarhoştum. Onlara gelecek on yılda konuşacakları bir şey vermeye hazırdım.

Odaya bomba gibi dalarak sırtım tek çıkışa dönük hâlde durup şerefsizleri içeri hapsettim. Sırtımı ahşap kapıya dayayınca kulpu rahatsız edici bir biçimde belime battı. Odadaki herkes başını kaldırdı. Bazıları inledi, bazıları da ödlerini koparmışım gibi elini kalbine götürüp geriledi. *Durun bakalım*, diye düşündüm. *Durun bakalım*.

Yarı aydınlıkta içlerinin ne kadar güzel olduğunu fark ettim. Ahşapları koyu, ışıkları yumuşaktı. İçeirisi düğün yapılacak kadar hoş görünüyordu. Üzeri kurabiye ve sevimli üçgenler hâlinde kesilmiş sandviç tabaklarıyla dolu pahalı, kızılağaçtan yapılmış bir masa sağımda duruyordu. Kahve ve cilalı ahşap kokusu alıyordum. Gelenler çoktan kahvelerini bitirmişlerdi ve üç ya da dört kişilik gruplar hâlinde durmuş endişeyle beni izliyorlardı.

Gözümü her kırptığımda Azrail'i görüyordum. Gözleri büyümüş ve kanlı hâlde. Nefes almaya çalışırken. Çıldırılmışım, yarı sarhoştum ve birisine bedelini ödetmeye hazırdım.

Ve onu bulmaya.

Gözyaşları yanaklarımdan özgürce aktı. Elimini kaldırdığımda o kadar titriyordu ki diğer kolumla destek vermek zorunda kaldım. Jeff Johnson üç kişilik bir grupta, elleri ceplerine koyulmuş vaziyette duruyordu. Tamamen ilgisiz, hatta keyifli görünüyordu.

“Sen.”

Kimse hareket etmedi. Gören onlara silah doğrulttuğumu zannederdi. Bay Whitman elini sakinleştirircesine yanındaki kadının omzuna koydu. Kadının kısacık kesilmiş saçları vardı, kızıl-kahve tonlarında bir ruj sürmüştü ve sanki benden uzak durmak için yanıp tutuşuyordu.

“Kedime bunu neden yaptın?” dedim boğuk sesimle. Yeterince hava alamıyordum. Nefes alamıyordum. Nefes alamıyordum.

Jeff bir adım ilerleyip tek kaşını kaldırdı. Devetüyü rengi, süet, şık bir spor ayakkabıyla kül rengi, kalçasına kadar uzanan,

yün bir kaban giymişti. Kendimi kitaplığın yansımasında görünce irkildim. Maskara izleri yüzümden boynuma kadar akmıştı. Saçım dağınık topuzdu; birkaç tel saç, tavuk tüyü misali yukarı kalkmıştı. Yüzüm terli ve kırmızıydı, ayrıca bir ayakkabım kayıptı.

Deliye benziyordum.

Ama değildim. Değildim.

“Kedim,” dedim bir adım ilerlerken sıktığım dişlerimin arasından. “Can çekişiyor, puşt herif.”

Ben küfredince kısa saçlı yaşlı bir kadın irkilerek tekrarlamak istememe yol açtı.

“Bunu duyduğuma üzüldüm,” dedi Jeff düz bir sesle. Bay ve Bayan Whitman arkasından, konuşmadan bana bakıyorlardı. Diğer kasaba sakinleri inanılmaz rahatsız görünüyorlardı, gözleri kapıya ya da Jeff’e kayıp duruyordu. Sanki Jeff onların bekçi köpeği, kendileriye korunmaya ihtiyaç duyan korkak koyunlardı.

Benden korunmaya.

Bir kez daha Jeff’in bu kadar genç oluşu beni şaşırtmıştı. Buradaki herkesin yarı yaşında olsa da odadakileri yöneten oydu. Üstelik buna *izin veriyorlardı*.

Bu kasabayı Johnsonlar yönetiyordu.

“Onu zehirledin,” diye kükredim, o sırada birisi inledi. Bir adım attığımda mideme öfke ve gerginlikten kramp girmişti. “Kedimi sen zehirledin.”

“Bir dur bakalım!” dedi sertçe, ellerini havaya kaldırdı. “Kedin olduğunu bile bilmiyordum.” Diğerlerine, *Bu kadın delinin teki, değil mi?* diyen komplocu bir bakış attı.

“Hayır, biliyordun! *Biliyordun!*” Öyle yüksek sesle bağırdım ki Bayan Whitman ellerini kulaklarına götürüp oturduğu yere sindi. “Evime geldin. Azrail’i gördün!”

“O kahrolası eve hiç gelmedim,” dedi. “Neden geleyim ki?” Diğerlerinin duyması için sesini biraz daha yükseltti. “Siyah Akasya Ev’in yok edilmesi gerek.”

Kasaba sakinlerinden bazıları onaylarcasına mırıldandı. Diğerleriye gözlerini yere dikerek üzüntüyle başlarını salladı.

“Doğru, çok hoşuna giderdi, değil mi?” dedim titrerken. “Buraya taşındığımdan beri evimden kurtulmak için mücadele ediyorsun.”

“Hepimiz mücadele ediyoruz,” diye cevap verdi küstahça. “Ayrıca orası senin evin *değil*.”

Bayan Whitman ellerini yavaşça indirdi.

“Orası *Susan’a* aitti,” dedi Jeff sert bir biçimde, sonra da kendisine ekip topluyormuş gibi onay için arkasına göz attı. “Ve Janet’a.” Gözleri yaşlarla ıslandı. Numara yapıyordu. İkisini de Whitmanların umursadığı kadar umursamıyordu.

Fakat kasaba sakinleri başlarını sallıyordu. O piçe katılıyorlardı. Taraflar, çoktan belirlenmediyse bile şimdi belirlenmişti.

Jeff Johnson, yalnızca benim seçebileceğim ukala bir ifadeyle baktı.

“Susan öldü, muhtemelen Janet da.” Bunu usturuplu söyleme çalışsam da pervasızca çıkmıştı. Sertçe. Boğazımı temizledim. “Başlarına gelenler için üzgünüm. Bazılarınızın ikisini de tanıdığını biliyorum.”

Ancak gözlerinde görebiliyordum. Özrümü istemiyorlardı. Sadece gitmemi istiyorlardı. Acıyla bir nefes verdi. O kadar yorgundum ki... Çok yorgundum.

“O evi hiçbir kasıtle almadım,” dedim en sonunda. Başımı kaldırdığımda Bay Whitman’la göz göze geldim. “Bütün paramı oraya verdim,” diye açıkladım. Gözleri yumuşasa da pek fazla değildi. “Tadilat bittikten sonra gideceğim.”

“En baştan almaman gerekirdi,” diye karşılık verdi kabaca.

“Eh, ilk satın alan ben değilim.” Yavaş yavaş konuşurken her yüzü taradım. “Değil mi?”

Bay Whitman bana ters ters baktı. Amanda’yı tanıyor olmalıydılar. Mutlaka tanıyorlardı.

“Beni Siyah Akasya Ev’den kovmaya çalışıyor,” diye ilan ettim, yüzlerine çılgınca bakarak anlamalarını sağlamaya çalıştım. Deli olan ben değildim. Oydu. Oydu. Oydu.

“Kedim Azrail’i zehirledi,” dedim boğulurcasına, yaşlar gözlerimi yakıyordu. Jeff’in arkasındaki Bayan Whitman bana yaralı bir hayvanmışım ve bana yardım etmek istese de yaklaşmaya korkuyormuş gibi bakıyordu.

“Azrail taşındığımızdan beri hastaydı,” diye açıkladım çaresizce. Bu muhteşem parkelerin üzerine oturup hüngür hüngür ağlamak istiyordum. “Jeff Johnson bana tehdit notları bırakıyordu. Hatta bu şerefsiz posta kutuma ölü bir fare bile bıraktı.”

Bayan Whitman’ın gözleri Jeff’e kayınca gözlerine bir an için şüphe sızdı. Nihayet bana inanıyor muydu? Tanrım, öyle olmasını umuyordum.

“Bence aynı şeyi Amanda’ya da yaptı,” dedim onlara titreyerek. “Ve o artık yok. Kayboldu.”

Hiçbir cevap gelmedi. Bayan Whitman’ın bakışları kasten yere çevrilince yüreğim ezildi. Kimse umursamıyordu. Kimse bana yardım etmeyecekti. Belki beni kovması için suç ortaklığı bile yapıyorlardı...

“Tanrım,” diye kekeledim, bir elim kapı kulpundaydı ve duğımın üstünde ter birikiyordu. “Hepiniz bu işin içindesiniz, değil mi?”

Tenim, rahatsızlık verecek kadar sıcaktı. Kendimi kurtların arasında kalmış bir kuzu gibi hissediyordum. Kapıya doğru geriledim. Tanrım, buraya gelsem güvende olurum sanmıştım. Ya değilsem? Ya Amanda da aynı şeyi düşündüyse?

O gitmişti. Sıra bendeydi.

Bu insanlar. Tehlikelilerdi.

Kalbim boğazımda atarken güçlkle geriye çekildim. Bay Whitman bir adım ilerleyince elimi kaldırdım. “Geri dur!”

Korktuğum için böyle bağırıyordum. Kontrolü kaybediyordum ve oda kâbusvari daireler hâlinde dönüyordu. Arkamdaki kapı aniden açıldı. Boğazım tıkanıp, nefes alamıyorum sandım. Başımı çevirdiğimde ellilerinde, sinekkaydı tıraşlı ve sakin bir adamla yüz yüze geldim. Beni baştan aşağı süzdükten sonra yüzünü buruşturdu. Üzerinde kısa kollu, lacivert bir gömlek vardı. Kolundaki armada VICTORIA POLİSİ yazıyordu.

İçimi bir rahatlama kapladı. Adamın dirseğini yakaladım. “Lütfen,” diye yalvardım, sesim çatlıyordu. “Bu adam...” Titreyerek Jeff Johnson’ı işaret ettim. “Evime gizlice girdi ve kedimi zehirledi.” Nefes almaya çalışırken gürültüyle ağladım.

“Bayan Slade.” Polis kısık, nazik bir tonda konuşurken gözleri sessiz kasaba sakinlerine kaydı. “Bir dakikalığına dışarı gelebilir misiniz?”

Onu duymazdan geldim. “Lütfen.” Şimdi resmen hıçkırıyordum. Gözyaşlarımı silince Bayan Whitman başını çevirdi. Çatı üzerime çökecekmiş gibi hissediyordum. Tanrım, sadece kedim iyi olsun istiyordum. Kız kardeşimle olanları değiştiremezdim. Fakat bunu değiştirebilirdim. Azrail. Azrail. Azrail.

“İçki mi içtiniz, Bayan Slade?” diye sordu polis kaba bir şekilde, sonra da burnunu kırıştırdı.

“Ona Amanda’yı sorun!” diye bağırdım. “Ona ne yaptığını sorun!”

Gözlerim Bay Whitman’inkilerle buluştu. Dudakları, dua edercesine sessizce hareket etti. Bir şey biliyordu. Hepsi biliyordu.

“Benden önce Siyah Akasya Ev’i satın alan kadından bahsediyorum,” dedim boğulurcasına. “Ortadan kayboldu. Ve kimse ondan söz etmiyor.”

Bayan Whitman süratle arkasını döndü. Gözlerini koluna sildi. Polisin kolunu çekiştirdim. “Amanda hakkında bir şeyler biliyorlar! Hepsi biliyor.”

Polisin soru sormaya başlamasını bekliyordum. Herhangi bir şey yapmasını. Ancak ansızın durmamı sağlayan bir ifadeyle bana baktı.

“Sanırım eve gitme vakti gelmiş, Bayan Slade,” dedi ciddiyetle. Arkasındaki Jeff Johnson gülümsemesini saklamaya dahi çalışmadı.

Amcam kasaba polisidir.

Kolunu bıraktım. Elbette. Polis hiç de benden yana değildi. Hepsinin karşısında tek başımaydım.

“Hadi.” Polis, beni kapıya götürmeye çalıştı.

Kanım kaynarken geri çekildim. “Niye?” dedim tükürür gibi. “Dangalak yeğenin kedimi tekrar zehirlesin diye mi?”

Birisi inledi. Oda deli gibi dönüyordu ve yeterince nefes alamıyordum.

“Gitme vakti,” diye ısrar etti öfkeyle, bir yandan da koluma uzandı.

Kan kulaklarıma pompalanıyordu. Sertçe çekildim. “Dokunma bana!”

Şimdi bağıırıyordum. Bu iki yüz yıllık yumuşak altın ışıklı güzeller güzeli odanın içinde sözde masum insanlara bağıırıyordum. Gerçeği öğrenene kadar vitray camlı pencereleri parçalayacak, parçaları yağmur gibi yağacna kadar bağııracaktım.

Jeff Johnson’ı işaret ettim. “Evime gizlice girdim!”

“Doğru mu bu, Jeff?” dedi polis, omzunun üstünden.

Jeff elini geçiştirircesine salladı. “Tabii ki hayır. Delirmiş bu kadın.”

“Saçmalık!” diye patladım. Şimdi tökezleyerek koşuyordum, ellerim ona vahşi bir kedi misali atılmaya hazır hâlde

pençe pozisyonundaydı. Polis arkamdan bağırdı, bir kadın şaşkınlıkla ciyakladı. Fakat Jeff'in üzerine çıkmıştım bile, parmaklarım tenine gömüldü. Polis beni geri çektiğinde çığlık attım.

“Orospu çocuğu! Orospu çocuğu!” Ağzımdan tükürükler saçıldı. “Azrail’e yaptığının bedelini ödeyeceksin.”

Polis beni çıkışa doğru çekerken tekmelemeye ve tükürmeye devam ettim. Adam kapıyı açıp beni dışarı attı ve kapı kapanmadan önce son bir uyarıda bulundum.

“Seni geberteceğim, Jeff!”

BÖLÜM 31

19 Haziran, sanırım

Sevgili Günlük,

Selam, yine ben. Sarah Slade. Lizzy Harris. Joe'nun karısı ya da müstakbel eski karısı. Kocam. Ya da eski kocam. Henüz bilmiyorum. Artık hiçbir şey bilmiyorum.

Titrek ellerimle bir kadeh kırmızı şarap daha doldurdum. Bir kısmı kadehin kenarından sıçrayarak pijama altıma bulaştı. Büyük bir yudum alırken gözlerimi duvar resminden ayırmadım.

İlaç alırken içmemem gerekiyor. Galiba bunu sana daha önce söylemiştim.

Tereddütle kalemi sayfaya bir ve iki kere vurdum.

Birkaç gün önce işten ' çıkarıldım'. Hiç para kazanmıyorum, yani tadilatlara devam etmeye gücüm yetmez. Hiç sponsorluğum kalmadı. Sosyal medyadaki etkileşimim berbat. Artık kimse beni sallamıyor. Ama merak etme! Günlerimi doldurmak kolay. Uyanıp içiyorum. Azrail'den haber almak için veterineri arayıp içiyorum. Uyuyor, uyanıyor, içiyor, içiyor, içiyorum.

Dışarıdaki kakadular mezarlığın içinde ağız dalaşına girmişti. Sesleri sinirli çocuklarinkini andırıyordu. Onlardan nefret ediyordum. Bitmek bilmez çığlıklarından bıkip usanmıştım. Gece gündüz, sabahın köründe bile onları duyuyordum.

Sana bir şey söyleyeyim mi? Bir şeyleri unutmaya başlıyorum. Bazen kendimi çamaşır odasında, orada ne halt ettiğimi hatırlamadan çamaşır makinasına bakarken buluyorum. Bazen kanepede oturup hediye bakıyorum. Dün kendimi arka verandanın kapısında, ormanın içine doğru bakarken buldum.

Dudağımı ısırarak başparmağımı kalemin arkasında gezdirdim. Ellerim titriyor, avuçlarım terden kaşınıyordu. Kalemi bırakıp günlüğü çekmeceme atmak, merdivenlerden ön kapıya koşmak ve sırf sonraki kısmı kabul etmemek için koşup durmak istedim.

Tuhaf gelebilir ama elimde bir şey vardı. Televizyonun kumandası. Ve elime aldığımı hatırlamıyorum.

Kalemi sıcak taşmışçasına elimden bıraktım. Nabzım boğazımda atıyordu. Kakaduların çığlıkları dişlerimi kamaştırdı.

Kulaklarımı tıkasam da duymaya devam ediyordum. Kafayı yiyordum. Kafayı yiyordum.

Bir çığlıkla beraber kalemi aldım. Son kısmı karalarken ellerim titriyordu, çıldırmış gibiydim. Yazıyı bitirdiğimde nefes nefeseydim.

Sevgili Gänlök,

Son kısımda yalan söyledim.

Arka kapıda durup ormanın içine baktığım doğru.

Ama elimdeki televizyon kumandası değildi

Bir çekiçti

19 Haziran, sanırım

Sevgili Gänlök,

Tanımadığım bir numaradan cevapsız bir arama geldi. Geri aradığımda karşımdaki, "Kiminle konuştuğumu öğrenebilir miyim?" dedi

Ağzımı açsam da cevabım olmadığını fark ettim.

"Adım Lizzy," dedim nihayet. Ama doğru gelmediğinden aceleyle ekledim: "Ah, bir dakika, hayır. Sarah demek istedim."

Fakat bu da doğru değildi. Aklımda yalnızca şu sana anlattığım kız vardı. Çene hizasında kızıl saçları ve kot ceketleri olan kız. Katy Kelly.

"Katy Kelly," dedim. "Evet, adım Katy Kelly. Harbiden."

Arayan kişi, "Derdin ne senin be?" dedikten sonra telefonu kapadı.

Bir dakika. Kapıda biri var...

Ayağa kalktığımda az daha düşüyordum. Kıyafetlerim fütursuzca yatağıma fırlatılmıştı ve parkelerin her santimini kaplıyorlardı. Karmaşaya gözlerimi kırpıştırarak baktım. Yaptığımı hatırlamıyordum. Midem guruldadı. En son ne zaman yemek yediğimi de hatırlamıyordum.

Aklıma bir şey geldiğinde kapı kolunu tutuyordum. Neden birisi yatak odamın kapısını çalıyordu? İşçiler günlerdir gelmemişti. Kocamı da çok uzun zamandır buralarda gördüğümü hatırlamıyordum.

“Lizzy?”

Kapıyı hızla açtım.

Vay vay. Bakın kim sürüne sürüne eve dönmüştü. Benim sevgili kocam.

Ellerini kot pantolonun ceplerine soktu. Pantolonu yeniydi. Pahalıydı. Yeni tıraş olmuş, saçlarını da kestirmişti. Nane ve ihanet kokuyordu.

Uzanıp kapı çerçevesinden yardım alarak sabit durdum. Joe, *Tanrım, berbat hâldesin*, der gibi bir kaşını kaldırdı.

Sen de öyle, Joe, diye düşündüm. Ama şanslısın ki ben hep pisliğini temizledim. Memleketten ayrıldığımız gece o yatağının ucunda cenin pozisyonunda yatıp kıpkırmızı gözleriyle AFL⁹ posterlerine bakarken çantasını *ben* toplamıştım. Joe her cumartesi sabahı futbol oynardı. Kasabanın tamamı tutkulu hayranlarıydı. O gol attığında alkışlarla, ıslıklarla kutlardı. Şimdiyse ona baktıklarında beni görüyorlardı. Artık sahaya çıktığında kasaba, kız kardeşimi ve ona nasıl ihanet ettiğimizi düşünüp tamamen hareketsiz kalarak korkunç bir sessizliğe bürünüyordu.

Bizi kurtarmaya çalışmıştım. Kaybettiğimiz hayatın yerine yeni bir tane inşa etmeye çabalamıştım.

⁹ Avustralya Futbol Ligi -çn.

Zahmet dahi etmemem gerekirdi.

“Bir süre uzakta olacağım,” dedi dikkatle. Gözleri kocamandı ve huzursuzdu. “Ormana kamp yapmaya gidiyorum.”

Ona bakakaldım. “Sen kamp yapmaktan nefret edersin.”

Başını eğerek parkeleri inceledi. Ben de kapının çerçevesine kıracak kadar sert tutundum. “Kiminle gidiyorsun?”

Bir duraksama oldu.

“Bir arkadaşım,” dedi sadece.

“Kadın bir arkadaşınla mı?” Dişlerimi gıcırdattım.

Uzun bir süre cevap vermedi. Bana odaklanmayan gözleri bir şeyler arıyordu. Dağınık zemini, masamdaki boş şarap kadehini gördü. Galiba Azrail’i arıyordu. Bir anda Azrail’in zehirlendiğini bile bilmediğini fark ettim.

“Evet,” dedi Joe, ansızın şaşkınlıkla başımı kaldırdım. Sırtını dikleştirse de gözleri korku doluydu. “Başka biriyle görüşüyorum.”

Gözlerimi sımsıkı kapadım. Sevgili kocamın bir sevgilisi vardı. Bunu bilsem de yine de şaşırmıştım. Kocamın sevgilisi vardı. Benim *kocamın sevgilisi* vardı.

“Adi şerefsiz,” dedim.

Joe bir adım gerileyerek olabildiğince küçülmeye çalıştı. Bu beni daha da sinirlendirmişti. Pencerenin dışındaki kakadular ciyaklayınca Joe bile ürktü.

Kapıya yaslandım. “Sesli mesajımı aldın mı?”

Joe gözlerini parkelere dikti. “Evet.”

Pes ettim. “Ee?”

Lanet kakadular ciyakladıkça ciyaklıyorlardı. Onlara bir şey fırlatmak istedim. Ya da Joe’ya. Evet, sadece Joe’ya.

Kocam bitkin bir sesle, “Bak ne diyeceğim, Lizzy,” dedi.

“Ne var, Liam?”

Gerçek adını söylediğimde irkilmedi bile. İyice doğrularak gözlerimin içine baktı. “Siktir git.”

Ciyak. Ciyak. Ciyak.

Siktir git. Kocam az önce bana siktirip gitmemi söylemişti. *Sevgilisi* olan *kocam* az önce bana siktirip gitmemi söylemişti. Ağzımdan kahkahalar dökülmeye başladı. Öyle çok güldüm ki iki büklüm olup karnımı tuttum.

Joe bana gerginlikle baktı. “Sende bir sorun var,” dedi, geri çekilirken. “Cidden.”

Kahkahayı kestim.

Şimdi ölüm sessizliği olmuştu. Kakadular bile sessizdi.

“Haklısın,” diye karşılık verdim nihayet. Hatta omuz bile silktim. “Evet, bende *sahiden* bir sorun var.”

Joe beni terk etmek için sabırsızlanıyormuş gibi geri çekildi.

“Ama bak ben ne diyeceğim,” dedim sessizce. “Sende de *ciddi bir sorun* var.”

Joe durmamı söyler gibi iki elini de kaldırdı. “Ben taşınyorum, tamam mı? Bu akşam eşyalarımın hepsini toplayacağım,” dedi fazlasıyla yavaş bir şekilde. “Sabaha gitmiş olurum.”

Kanım, kaynayacak kadar ısınmıştı.

Usul usul, “Bu akşam burada güvende olacağını niye düşündün?” diye sordum.

Bana şok içinde bakıyordu. Ben de bakışına karşılık verdim.

Kapıyı hızla çarparken tamamen dengesiz hissediyordum. Joe akıl sağlığımı yerinde tutan son ipi de koparmıştı. Şarap şişesini iki elimle kavrayıp tamamını kafama diktim. Biraz sürdü. Ancak ben hazırdım. Bitirdiğimde dudaklarımı yaladım. Neşeyle kalemi elime aldım.

Veeee kırılma noktama hoş geldiniz! Kocam az önce beni aldattığını itiraf etti Bu hafta hem işimden hem de evliliğimden oldum. Oleyyy.

Kirli makyaj aynasının yansımasında kendimi gördüm. Pijama üstüme şarap sıçratmış olmalıydım. Kıpırmızı ve ıslaktı. Kanla kaplıymışım gibi görünüyordu. Keşke Joe'nun kanı olsaydı. Sadakatsiz piç. Ona güzel bir hayat yaratmıştım ama o sadece çatlakları görmüştü.

Beceriksizce günlüğe uzandım. Daha ne yazdığımı anlamadan öfkeyle uzun bir şeyler karaladım.

Karanlık bir ormanda buldum kendimi,

Kaybolmuştu zira golun salimi.

Bunun nasıl bir his olduğunu kimse anlamıyordu. Ne kadar yalnız hissettirdiğini... Fakat Bill Campbell anlamıştı. Belki Susan da sadakatsiz şerefsizin tekiydi ve Bill, hayatlarını idame ettirmek için elinden geleni yapmıştı. Belki Bill sevmediği bir işte çalışıyordu, kahrolası memleketinden kaçmıştı ve Susan'ın minnet dahi duymadığı bir hayat inşa etmişti.

Aniden kalktığımda kanım sıcak ve hızlı bir şekilde pompalanıyordu. Kupayı alıp duvara çarptım, sanki patlamak üzereydim. Paldır küldür günlüğün yanına dönerek son bir şey yazdım.

Belki de Susan, Bill artık katlanamadığı için ölmüştür.

Hahahaha.

Selam Andy! Benim (Joe'nun orospu karısı).

Dizime doğru hıçkırarak biraz daha şarap aradım.

Joe'nun onun gerçek adı bile olmadığını biliyor muydun?

Pis bir kamyon durağı tuvaletinde siyaha boyayıp
kesene kadar saçlarının parlak sarı olduğunu biliyor
muydun?

Hahahaha. Mesajı telefonuma yazmak biraz zaman aldı. Harfler
bir türlü yerinde durmayan yaramaz çocuklar gibiydi. Yine hıç-
kırdım. Emily gerçek hakkında ne demişti?

Gerçekten korkma... Kendi yalanlarına inanmaktan kork.

Eh, gerçek buydu. Çirkin, kirli gerçek. Nihayet açığa çıkmıştı.

Yihuuuuuuuuuuuuuu.

Belki bana inanmıyorsun, Andy. Benden hoşlanmadığını
biliyorum. Joe'nun arkadaşlarından hiçbiri sevmez beni.
Mükemmel değilim. Farkındayım. Ama benim o siyah saçlı
sevgili kocam var ya? O da mükemmel değil... Ayrıca iyi
biri de değil.

Nedenini bilmek ister misin, Andy?

Dik oturup dinledim. Ev sessiz, hareketsiz ve sürekli bekliyor-
du. Joe aşağıda boktan eşyalarını topluyor ve muhtemelen ben
burada tüm pis sırlarını ifşa ederken *yeni sevgilisine* beni şikâyet
ediyordu. *Hahaha.*

Evliliğimin sonuna gelmiştim. Bitmişti.

Ama tam olarak değil.

İşini bitir, Lizzy, diye cesaretlendirdi ev beni.

Ben de öyle yaptım.

Joe, küçük kız kardeşim Sarah'yı benim için
terk etti.

Duvarlar ve zemin titremeye başlarken elimde telefonla duraksadım. Ev heyecanlıydı. Ev benim adıma kızgındı. Joe'dan nefret ediyordu. Ondan nefret ediyordu.

Hakla onu. Hakla onu, diye kükredi ev. *Bedelini ödet!*

Son sözcükleri de yazdıktan sonra göndere bastım.

Ve galiba on gün sonra kız kardeşimi
öldürdü.

BÖLÜM 32

Sevgili Andy,

Kalem boş sayfanın üzerinde dururken dudağımı dişledim. Bu mektubu ona yakında gönderecektim ama bu akşam değildi. Bu akşam için hepsini yazmak bile yeterliydi. Hatta rahatlama etkisi yaratıyordu.

Kız kardeşimin ölümünden sonra Joe, neredeyse katatonik bir depresyona girdi Bugüne kadar, tamamen hareketsiz ve sessiz bir öfkeye kapılmadan onunla Sarah hakkında konuşamadım. Yıllarca bunu kedere yordum.

Ama keder miydi?

Yoksa suçluluk mu?

Çanka kız kardeşimin damayla ilgili hiç mantıklı gelmeyen birkaç şey var. Ve hepsi Joe'yu kapsıyor.

Kocamın katil olduğunu düşünme nedenlerim:

1 Kitap

Birkaç ay önce işte ilginç bir hastayla karşılaştım. Yirmilerinde, solgun, son derece zayıf, panik bir kadındı. İki tane bir saatlik seansımız boyunca onu nazikçe teşvik etsem de bana hiçbir şey anlatmadı. Üçüncü seansımızda aniden kendini kaybedip itiraf etti. Yıllar önce, bir hoş geldin partisinden sonra eve dönüyormuş. "Birazak sarhoş olabilirim." diye itiraf etti titreyerek. "Araba kullanmamam gerekirdi. Biliyorum. Biliyorum."

Aa dolu gözleriyle bana bakıp zar zor fısıldadı. "O çocuğu görmedim bile."

Dur tabelasını görmezden gelince bisiklet süren bir çocuğa çarpmış. "Arabayı kenara çektim." diye anlattı bana cansız bir sesle. "Dikiz aynasından baktığımda onu gördüm. Yolun ortasında yatıyordu.. Daha çocuktu. Daha kaçacak bir çocuktu."

Arabayla uzaklaşıp tek bir kişiye bile söylememiş ve benim de nedense tüm o kırık parçaları birleştirmem gerekiyordu. Ama nasıl yapacağımı bilmiyordum. Kıçımı korumak için Amazon'dan 4.99 dolara Pismanlıktan Kurtulun adında bir kitap satın aldım. Saatlerce kitabı okuyunca içindeki bir şey içimi arpertti. Aşırı suçluluk duygusu birçok soruna kapı aralayabilir. Kaygıya, aşırı kilo kaybına, öfkeye, geçmiş hatalara takılmaya, pismanlığa ve kendini sabote eden davranışlara yol açabilir.

Bir gece, yatağında battaniyeye sarılı hâlde bunu okurken kafama dank etti: Bu tanımların hepsi kocama uyuyordu.

Saatlerce duvara bakıp dâşandım. Yani suçluluk hissetmesi normaldi Ne de olsa kız kardeşimin kendini öldürme sebepleriydik. Ama bir türlü aklımdan çıkmuyordu. Joe'nun kız kardeşimin yasını tutma şekli hep tuhaf gelmişti Takıntılıydı. Köra körüneydi Kışıseldi

Gören de onu öldürenin kendisi olduğunu sanır diye dâşandım en sonunda.

2 Yalan

5 Ağustos 2015'te kız kardeşim garajda kendisini astı. Onu annem buldu. Kendini öldürdüğüne inanmak zor değildi Hep karanlık ruh hâlleri yaşırdı ancak Joe ile yattığını öğrendiğinde en kötü karanlık ruh hâline bodoslama dal-mıştı. Takırmış, feryat etmiş, yatağının üstündeki posterleri yırtmış ve duvarın bana ait olan tarafına kalın, siyah keçeli kalemle bir şeyler yazmıştı. NASIL YAPARSIN? NASIL YAPARSIN? NASIL YAPARSIN?

Karanlık ruh hâlleri nadiren üç günden fazla sürerdi Bu seferki on gün sürmüştü. Ardından 5 Ağustos'taki yarek bur-kan, çığlık çığığa olayla durma noktasına gelmişti

Joe teselli edilemez, kayıp hâldeydi Fakat tek bir şey göze çarpıyordu. Sarah'nın damından sonraki bulanıklıkta, birine, belki bir arkadaşına bizi öğrendiğinden beri Sarah'ı görmediğini söylediğini hatırlıyorum.

Ama bu doğru değildi Aslında onla barışmak için çare-sizce evimize gelip durmuştu. Bazen gecenin köründe so-

kağımıza park edip evimize bakardı. Hatta Sarah bir kere sinde karşısına çıkmış, sokağa birden fırlayıp başını arabanın penceresinden içeri sokmuştu ve Joe'nun onu ne kadar özlediğini, ne kadar özgün olduğunu anlatırken zırl zırl ağladığını duymuştum. Bu, Sarah ömeden iki gün önce olmuştu.

Sanırım insanların Sarah'ı neredeyse sapık gibi takip ettiğini bilmesini istemiyordu. Yani bunu kimseye söylememesi mantıklıydı. Fakat mantıklı olmayan o yüzüktü.

3. Yazık

Kız kardeşim, işaret parmağına hep aynı yüzüğü takardı. Onunla uyur, duş alır ve yüzüğü hiç çıkarmazdı. Üzerinde siyah bir örümcek ağı olan ucuz, paslanmaz çelikten bir şeydi. Ömeden önceki gün Sarah'ı son gördüğümde yüzük kesinlikle parmağındaydı.

Aynı lanet yüzüğü kocamın eşyalarının arasında bulduğumda nasıl hissettim sence?

Siyah Akasya Ev'e taşınırken her şeyi ben topladım. Joe ise kayıtsızca kanepede oturuyordu. Dizlerimin üzerine çıkmış, yatağın altından boş Pepsi Max kutularını çıkarıyor, çöpe atıyor ve yardım etmediği için Joe'dan nefret ediyordum. Sonra yatağın altına göz atarken kutuyu gördüm. Avuç kadardı, acemice balsa ağacından yapılmıştı. Evde yapılmış görünüyordu. Manevi bir değeri vardı sanki Tuhaftı.

Nedense ayağa kalkıp sessizce kapıyı kapamama sebep oldu. Midem çalkalanırken yatağa oturarak kutuyu açtım. Ve işte o zaman yazığı buldum. Ölü kardeşime ait olan örümcek ağı yazığa. Bu ne sikim şey, diye düşünmüştüm.

Yazağa avucumun içine alıp dışınmeğe başladım. Ardından yazağa tekrar kutuya koyarak yatağın altına ittim.

Aylardır, Sarah gerçekten kendini öldürdü mü acaba, diye düşünüyorum. Yoksa Joe evimize gelmiş, onu affetmesi için galvarmış da Sarah ret mi etmişti? Sonra da... Joe kendini mi kaybetmişti? İntihar süsa mı vermişti? Bilmüyorum, Andy. Bilemiyorum. Bilemiyorum.

Tek bir şey biliyorum: Ben Joe'nun peşine düşmeseydim kız kardeşim hâlâ hayatta olurdu. Her türlü cevabı, dartsa, tutkusu olan kız kardeşim. Onu bu kadar genç kaybetmek ne büyük bir kayıp. Danya daha onu tanıyamadı bile, Andy. Latfen araştır bunu. Latfen. Ve Andy... Benim başıma bir şey gelirse... Joe yapmıştır. O sandığın kişi değil.

Sonraki kısmı yazmadım. Andy'nin bunu bilmesine gerek yoktu. Ama ya sahiden öyleyse? Ya kız kardeşim benim aracılığım ile yaşayabilirse? Onun istediği gibi, her türlü cevabı olan bir terapist olabilirdim. Hatta bu sırada sevdiği çocuğun yanımda olmasını sağlayabilirdim.

Bazıları bunun berbat bir durum olduğunu düşünebilirdi. Ancak ben onlardan değildim.

Gözlerim yatak odamın kapısına kaydı. Aşağıda, Joe muhtemelen boktan eşyalarını toplarken kız arkadaşıyla telefon seksi yapıyordu. Doğrulduğumda başım döndü. Sonra da yavaşça ayağa kalktım.

Sevgili Ganolak,

Sarekli kafam karışık. Bir şeyleri unuttuğumu biliyorum ama ne olduğunu hatırlamıyorum.

Sevgili Ganolak,

Amanda galiba bana bir şey söylemeye çalışıyor ama ne olduğunu bilmiyorum. Amanda. Amanda.

Sevgili Ganolak,

Bugün Azrail olduğumu sandığım için emekleyerek do-laştım. Yatağımın altında cenin pozisyonunda uzanıp mor-ladım. Çok güzeldi Ama sonra kedi olmadığımı hatırladım. Lizzy Harris olduğumu ve kardeşimin öldüğünü hatırladım. Sonra ağladım, ağladım ve ağladım.

Sevgili Ganolak,

Yine aynı şey oluyor. Kollarımı kaybediyorum.

Korkuyorum. Korkuyorum. Korkuyorum. Korkuyorum.

~~Ben deli değilim. Ben deli değilim. Ben deli değilim. Ben deli değilim. Ben deli değilim. Ben deli değilim. Ben deli değilim. Ben deli değilim. Ben deli değilim. Ben deli değilim. Ben deli değilim. Ben deli değilim. Ben deli değilim. Ben deli değilim. Ben deli değilim.~~

Sevgili Ganolak,

Bugün Sarah geldi Onu görmek güzeldi Batan gece ayak-ta kalıp konuştuk ve eskiden olduğu gibi kahkahalarla gül-dük. Ama sonra uzanıp başını okarınca ağlığını bastıramadım.

Beni öldürme. Beni öldürme. Beni öldürme.

Hayatım boyunca bana şunları dediler:

Doktora gitmen lazım.

Derdin ne lan senin?

Tuhafsn. Bozüksun. Bizden değilsin.

Belki insanların beni düzeltmeye çalışmasından bıkmı-
sındır. Belki, tıpkı bu ev gibi düzeltilmek istemiyorumdur. Kirli
ve berbatız ve buna bayılıyoruz. Çirkinliğimizi tek, saf bir
batın hâline getirdik.

Sevgili Ganolak,

Joe hangi cehennemde?

Ve neden elimde kanlı bir çekiç var?

BÖLÜM 33

25 Haziran

Araba durduğunda aşağıdaki tuvalette kusuyordum. Bitkin bir hâlde başımı kaldırdım, ağzımı sildim ve dinledim. Uzun zamandır ziyaretçi gelmiyordu. Ne kadar zamandır olduğunu bile hatırlamıyordum. Son misafirlerim işçilerdi ve... Siktir. Sanırım onları kovmuştum... İki gün önceydi, değil mi?

Arabanın lastikleri toprağın üzerinde kolayca ilerlerken çıkan ses fazlasıyla ürkütücü ve yüksekti zira ev, televizyonun uğultusu dışında günlerdir sessizdi. Tuvaletin sifonunu çekip sabahlığımın kuşağını sıktım, sonra da doğrulmak için sendeleye sendeleye kanepeye yürüdüm. Azrail zar zor başını minderden kaldırdı. *İyi misin?* diyordu sanki. *Hayır,* diye düşündüm *ve sen de iyi değilsin.* Azrail kıl payı kurtulmuştu. Dün onu veterinerden almıştım. Kanepeye taşımış ve en güzel mindere yerleştirerek uyumasını

izlemiştim. Şimdi mamasını elimden yiyordu ve ona o kadar sık su götürüyordum ki muhtemelen bıkmıştı. Bazen ellerim çok fazla titrediğinden ona taşıyana kadar kâse boşalmış oluyordu.

Arabanın farları evi aydınlatınca donakalmış hâlde gözlerimi kısarak pencereden dışarı baktım. Joe muydu? Ama hayır, sadakatsiz kocam değildi. Araba durduğunda ipuçlarına baktım. Minibüs beyazdı, çamurla kaplıydı ve sürücü tarafındaki jant kapağı kayıptı. Muhtemelen fast food paketleri ve çocuk oto koltuğuyla dolu, işlevsel, aile dostu bir arabaydı. Güneşin battığını görünce şaşırdım. Gözlerimi kırpıştırarak günün ne kadar çabuk bittiğini düşündüm. Bugün ne yaptığıma dair en ufak bir hatıram bile yoktu.

Far söndü ve sürücü dışarı çıktı.

Emily.

Siktir. Oturma odasındaki karmaşaya suçlulukla göz attım: boş şarap şişeleri, kanepenin yanında ekşiyen bir kutu süt. Normal olmaya hiç hazır değildim.

Ahşap kahverengisi ve mor şal desenli eteği yürürken savruluyordu. Kalçasının ortasına kadar uzanan kabanını üzerine iyice sarınca kabanın devetüyü rengi, ayakkabılarının sıcak kahverengi tonunu iyice açığa çıkardı. Bir zamanlar bu tür detaylara önem verirdim. Şimdiyse sabahlığım ve kedili terliklerimle aylak aylak dolanıyor ve bana ne olduğunu düşünüyordum.

Emily pencereden içeri baktığında hareket edemeyecek kadar aptal davrandım. Orada durduğumu gördüğünde tereddüt etti. En kötü sabahlığımı giyiyordum, üstelik altımda hiçbir şey yoktu. Memelerimi epey belli eden, üzerime tam olmayan bir havlu kumaştandı. Sabahlığın kuşağını iyice sıksam da dekoltem hiç kapanmamıştı. Emily ön kapıyı göstererek açmamı işaret etti. Kapıyı açarken sol kolumla göğsümü kapamaya çalışarak ilerledim.

Emily lavanta ve kızarmış ekmek kokuyordu.

“Merhaba, tatlım.” Bana gergin, endişeli bir gülümsemeyle bakıp gergin, endişeli bir şekilde sarıldı ve Tanrım, o an deve-tüyü kabanına yüzümü bastırıp güzel, sarı örgülerine doğru ağlamak istedim.

Ona gerekenden daha uzun sarıldım. Omzunun üzerinden boş, ıssız arazime bakarken kollarımı çocuk gibi vücuduna doladım. Çok rahatlatıcıydı. Fakat ben rahatlamak istemiyordum. Rahatlatan olmak istiyordum. Lavanta ve kızarmış ekmek kokarak, “Merhaba, tatlım,” demek ve işlevsel, neşeli minibüsümle gürültücü çocuklarımin yanına dönmek istiyordum.

Geri çekilip beni inceledi. “Nasılsın?”

Kontrolsüzce titredim; sarsıntılar, biri kollarıma ve bacaklarıma elektrikli çubukla dokunuyormuş gibi yukarı aşağı vuruyordu. Soğuk rüzgâr ve bir türlü kurtulamadığım ateşim yüzündendi.

“Ah canım,” dedi, ben küçük bir civcivmişim o da anne tavukmuş gibi beni kapının önünden uzaklaştırdı. “Hadi, tatlım. Seni içeri götürelim.”

Emily beni kısmen kanepeye taşıyıp mikrodalgada ısıtılmış, yarısı yenmiş *risotto* kutularını nazikçe kenara iterken Azrail uyumaya devam ediyordu. Huzurla uyuyan kedimi uyandırmaya gayret ederek kendimi kanepeye bıraktım. Kesik kesik nefes alıyordum, alnımdan ve koltuk altlarımdan ter fışkırıyordu. Ön kapıya yürüyüp geri dönmek çok yorucu olmuştu.

Emily tepemde durarak kınayan bir ses çıkardı. Sarı örgüsü yüzümün önünde sallanınca, tüylü oyuncağıyla oynayan bir kedi yavrusu gibi ona uzanmak istedim. Başım döndü, gözlerimi sımsıkı kapadım.

“Lavantalı çay ister misin?” diye sordum Emily’ye gözlerimi açmadan.

Elini alnıma götürdü. “Tanrım, yanıyorsun sen,” dedi endişeyle. “Doktora gittin mi bari?”

“Evet,” diye yalan söyledim. “Yine grip olmuşum.”

Sıkıntıyla iç geçirdi, gözlerimi açtığımda sanki ona suyun altından bakıyordum. Kahverengi ayakkabıları, şal desenli eteği ve yaban mersinli saç tokasından oluşan bulanık bir karmaşaydı.

Dudağımın üstündeki teri silerek ayağa kalkmaya çalıştım. “Sana çay getireyim,” dedim kelimeler ağzımda yuvarlanırken. Sabahlığın kuşağını sıkarken dizlerimin bağı çözülde. Tam düşmek üzereyken Emily beni yakaladı. Haykırıp beni kollarında tuttu. “Annem eskiden, ‘Her şey suya düşse bile suyunu ısıt,’ derdi,” diye mırıldandım çenesinin altından.

“Çok garip,” dedi, beni kanepeye oturtup başımın arkasına bir yastık sıkıştırdı. “*Benim* annem de öyle derdi.”

Daha sonra Emily bana üstüne Vegemite¹⁰ sürülmüş kızarmış ekmekle dumanı tüten bir bardak kahve getirdi. Onları bitirdiğimde titremem geçmişti. Azrail bile daha iyi görünüyordu. Yavaşça miyavladığında Emily ona bir kâse su getirdi. O biraz içince rahatladığımı hissettim. *Başaracak*, dedim kendi kendime. *Başaracak. İkimiz de başaracağız.*

Ben doğrulurken Emily başını onaylarcasına salladı. “Rengin düzeldi,” dedi neşeye. “İyi bari.” Televizyon koltuğuna yaslanarak ayak bileklerini üst üste koydu. “Seni zorla doktora götürmek üzereydim.”

Gözleri dikkatle ayaklarıma kaydı, avokadolu çoraplarımı giydiğimi fark edince kızarmadım bile. Şu düştüğüm hâle bakın.

¹⁰ Avustralya ve Yeni Zelanda’da yaygın olarak tüketilen, maya ve çeşitli sebzelerden yapılmış bir tür macuna benzer kahvaltılık. -çn.

Odaya göz gezdirdi. Duraksadı. “Kocan evde mi?”

Gözlerimi kıstım ve düşünürken orta sehpayı baktım. Joe. Joe neredeydi? Ve onu düşünmek neden içimi korkuyla dolduruyordu? Ellerim titremeye başlayınca ikisini birden dizlerimin arasına sıkıştırdım.

“İyi misin sen, tatlım?” diye sordu Emily.

“İyiyim, sağ ol,” dedim ona ancak sesim titriyordu. İyi değildim. Başım sürekli ağrıyordu. Beynimi kafamın içinde sökmek istiyordum. Ve Joe. Zorla yutkundum. Joe’dan bahsetmek istemiyordum. Bir daha ondan *asla* bahsetmek istemiyordum.

“Sana benden önce bu evde yaşayan kızdan bahsetmiştim, hatırlıyor musun?” Emily’nin gözlerine baktım. “Adı Amanda’ydı ve ortadan kayboldu.”

Emily üzüntüyle başını sallayıp devam etmemi bekledi. Oturma odasının penceresinden dışarı baktım, gözlerim batan güneşteydi. “Bazen onu evin içinde *hissediyorum*.”

Başını yana eğdiğinde uzun örgüsü omzuna savruldu. “Ne diyor peki?”

“Aramaya devam etmemi söylüyor. Bana bir şey gösterecekmiş.”

“Ne gibi sence?” Emily yine o çok ama çok yumuşak sesiyle konuşuyordu. Neredeyse rüyavariydi. Tatlı Emily.

Günlerdir doğru düzgün konuşmadığımdan gergin ve ürkek-tim; sözcüklerim uzun, delice bir gevelemenin ardından ağzımdan çıkıyordu. “Başına gelenleri anlatmak istiyor. Neden ortadan kaybolduğunu.”

Düşünür gibi yüzünü buruşturdu. Ancak bunu benim hatırıma yaptığını hissediyordum. Huzursuzlukla bana gerçekten inanıp inanmadığını düşündüm. Tanrım, ya onu buraya Jeff gönderdiyse? Kalbim sanki taşa dönmüştü. Emily’nin bana ihanet etmesini kaldıramazdım. Emily olmazdı.

Kupayı sertçe sehpayaya bıraktığımda Azrail uykusunda kıpırdandı. “Seni buraya biri mi gönderdi?”

Emily tepki vermedi. “Biri beni buraya neden göndersin?” Yine o yumuşak sesi kullanıyordu.

Soruma soruyla karşılık vermesi beni paranoyaklaştırmıştı. Sabahlığı bir daha sıktım.

“Sarah,” dedi nazikçe, bacak bacak üstüne attı. “Hâlâ birinin peşinde olduğunu düşünüyor musun?”

“Birisi *hep* peşimde,” dedim ruhsuz bir şekilde. Kanepeye gömüldüm, bir anda yorulmuştum. Tanrım, bu evde ölüm sessizliği vardı. “Kız kardeşimden beri...” Zorlukla yutkundum. “O zamandan beri hedeflerimdeyim.”

Bir corella sürüsü siyah akasya ağacının dalları arasında ağız dalaşına girdi. Küçük çocuklara benziyorlardı. Emily ile onları izledik ve uzun bir süre boyunca ses çıkarmadan oturduk. Azrail’i sevdim, kulağının arkasını hafifçe kaşıdım.

“Beni kimse göndermedi,” diye cevap verdi nihayet. “Burada olduğumu bilen bile yok. Kocam çocukları Canberra’ya götürdü. Babası orada yaşıyor. Çocuklar dedelerine bayılıyorlar.”

Bunu söyleyişi nedense çok sakindi. Düzgün bir aileye, düzgün bir evliliğe sahip olmanın verdiği güvenlik hissiyle parlıyordu. Güzel olmalıydı.

“Hakikaten veteriner hemşireliğine dönecek misin sence?” diye sordum.

Bir kaşını kaldırdı, bende olmasını istediğim, kusursuz bir hareketti. Belki o gittikten sonra aynada alıştırmalarını yapardım.

“Sana ondan bahsetmiş miydin?” Merakla gülümsedi. “Döneceğim. Bir gün.” Bir şey hatırlamış gibi doğruldu. “Şimdi daha iyi misin? Çok hasta görünüyordun.”

Kalbim anlayışıyla ısındı. Ona ihtiyacım vardı. Yanıp tutuşuyordum. “Aslında daha kötüyüm.” Sesim biraz fazla hevesli çıkmıştı.

Emily gözlerini kıstı. “Baş ağrın ve mide bulantın mı var?”

Kanepenin yanındaki su şişesinden bir yudum aldığımda su, dudağımdan aşağı damladı. Bu kadar susadığımı fark etmemiştim. “Bir de başım dönüyor,” diye ekledim. “Bazen...”

Belki de sonraki kısmı kabul etmek çok da iyi bir fikir değildi. Fakat Emily beni yargılamazdı. Tatlı Emily.

“Bazen,” diye itiraf ettim, “nerede olduğumu unutuyorum.”

Ona arka kapıda elimde kanlı çekiçe durduğumu söylemedim. Ya da bazen yatak odamdaki pencerenin altında, kedi gibi kıvrılmış hâlde uyandığımı.

Bir telefon aniden çalınca notaların yükselişi beni yerimden sıçrattı. “Affedersin,” dedi, bir yandan da şişkin mor çantasını kurcalıyordu. İçinde ne olduğunu merak ettim. Muhtemelen çocuklar için pastil, izin kâğıdı ve peçete vardı. Bir sürü peçete.

“Selam, tatlım!” dedi Emily.

Ani bir kıskançlık içimi delip geçti. Sadece *bana* öyle sesleniyor sanmıştım.

“Çocuklar nasıl?” diye sordu, sonra da telefonu diğer kulağına koydu. Küçük, hilal şeklinde bir küpe taktığını fark ettim. Gümüş ve iğrençti. Ama sanırım ben de istiyordum.

Telefonu avucuyla kapayarak bana özür diler gibi, “Hemen dönerim,” dercesine baktı. Açıkçası hayal kırıklığına uğramıştım.

“Evet, evdeyim.” Bariz bir suçluluk içinde dudağını ısırıldı. Yalan söylemeye alışık bir kadın değildi. Ancak benim için yalan söylüyor olması keyfimi yerine getirdi.

“Söz veriyorum yapmam,” dedi gülümseyerek: “Çocuklara benden selam söyle. Ben de seni seviyorum. Görüşürüüüz!”

Aramayı sonlandırdı. “Affedersin,” dedi bir kez daha, telefonu bize rahatsızlık vermemesi için çantasına koydu.

“Neye söz verdin?” diye sordum.

Gülümsedi. “Beş dakikada bir aramayacağıma söz verdim. Hatta kocam, onlar Melbourne’e dönene kadar aramamı yasakladı.”

Yine corellalara, bulanık beyaz tüylerine ve yumruk yemiş gibi görünmelerine yol açan etli, mavi gözlerine baktım. Kakadular kadar güzel değillerdi. Acaba onlar gibi olmak isterler miydi diye düşündüm. Acaba kendilerini diğer kuşlarla kıyaslayıp eksikliklerini görüyorlar mıydı?

“Kocanın adı ne?” diye sordum belli belirsiz.

“Gabriel,” dedi ve ona bakmasam da gülümsediğini anlayabiliyordum. “Şu melek olan Gabriel.”

“Güzel isimmiş,” dedim.

Sonra da mırıldanarak, “Emily de güzel isim,” diye ekledim.

Emily’ye tavan arasını görmek isteyip istemediğini sorduğumda ikinci kahvemi yarılamıştım.

“Tavan arası mı?” Bir kaşını kaldırdı. “Orada ne var ki?”

Kupayı ayağımın dibine bıraktım. “Ayak sesleri oradan geliyor.”

Emily tamamen hareketsiz kaldı. “Hangi ayak sesleri?”

Cevap vermek üzere ağzımı açtığımda mide bulantım beni durdurdu. Karnım guruldadıktan sonra midem boğazıma kadar yükseldi. Kanepenin kenarına tutunup öne eğildim. Azrail uyanıp miyavladı.

“İyi misin, tatlım?” Emily’nin sesi sanki çok uzaktan geliyordu.

Alnımda ter birikti. Yüzüm fena hâlde yanıyordu. Emily şimdi elini sol omzuma koymuş, tepemde dikiliyordu. Uzanıp elini tuttum ve başka bir mide bulantısı içimi altüst ederken iyice sıkıldım.

“Hay aksi, hakikaten kötü durumdasın, değil mi?” dedi Emily. “Sarah, seni doktora götürmemiz lazım. Bence grip değilsin.”

Güzel yüzü solup netleşti. Birkaç kelime dışında hiçbir şey duymadım. Mide bulantım nihayet geçtiğinde başımı zar zor kaldırdım. Yüzüm adeta güneşten yanmıştı.

“Tavan arasında bir şey var,” dedim bir nefeste. “Taşındığımızdan beri oradan sesler geldiğini duyuyorum.”

Bana inandığı belli oluyordu. Yumuşak kahverengi gözleri büyüdü, birisi elinde çekiçle inmek üzereymiş gibi omzunun üstünde o tarafa baktı.

“Oraya hiç çıktın mı?” diye sordu çekinerek, elini omzumdan çekerken.

“Bir süredir çıkmadım,” diye kabul ettim. Yavaşça ayağa kalktım. Dizlerim titrese de ayakta durabildim. Yanağımın iç tarafını çiğnerken gözlerimi merdivenin bitimine diktim. “Bir keresinde orada bir şey buldum...”

Sesi bir kez daha titreşen ışık misali belirip kayboldu bu yüzden Emily’nin sesini duymak için iyice odaklanmam gerekti. “Ne gibi?” diye sordu. “Ben tavan aralarından nefret ederim. Klostrofobik hissettiriyorlar.”

Gözlerimi merdivenden ayırarak Emily’ye odaklandım. Bana Jersey sığırlarını anımsattığını fark ettim. İri, yumuşak gözleriyle son derece uysal ve sakindi.

“Tavan arasında bir not buldum,” dedim ona, beşikteki notu bulduğum o korkunç geceyi hatırlayarak.

Takdire şayan bir şekilde irkilmedi bile. “Ne yazıyordu?”

“Tehdit notuydu.” Gözlerimi kapadım. “Merhaba Sarah Slade! Bugünlerde bu ismi mi kullanıyorsun? İnsanlar gerçekte kim olduğunu öğrenseler ne yazık olur. Değil mi?’ yazıyordu.”

“Tanrım, tatlım!” diye haykırdı Emily, kolumu tutarak. “Bana neden söylemedin?”

“Bulduğum tek not o değildi.”

Kolumu daha sıkı tutarak öne eğildi. “Anlat bana.”

Ben de anlattım. Ona laptopumdaki, kedi maması ve anti-depresanlar hakkındaki notu anlattım. Sonra da kuaförden gelen tuhaf telefonda bahsettim. Almadığım randevudan. DVD’den. Arabamdaki nottan.

Fakat ona kesinlikle kanlı çekici anlatmadım. Ya da onu tavan arasındaki beşiğin altına sakladığımı. Joe... Tanrım, Joe neredeydi? Beynim, onun hatıralarını uzaklaştırmaya çalışıyormuşçasına zonkluyordu. *Oraya girme*, dedim kendime. *Oraya girme*. Joe’nun iyi olduğuna emindim. İyiydi.

Emily’ye döndüm. “Lütfen,” dedim bir nefeste. “Tavan arasını tekrar kontrol etmem lazım. Oraya tek başıma girmeye korkuyorum.”

Dudağını ısırdı. Oraya çıkmak istemiyordu. Ancak bana yardım etmek istediğini hissetmiştim. Her iyi terapist gibi o da korkularıyla yüzleşmemi istiyordu ve bunu benimle birlikte yapmaya hazırdı. Tatlı Emily.

Doğrulup başını gönülsüzce salladı. “Tamam,” dedi suratını asarak. “Hadi gidelim.”

Korkuluklara güç bela tutunarak tavan arasının merdivenlerini tırmandım. Yalnızca yedi basamağı olsa da bacaklarım korkunç derecede titriyordu. Beşinci basamakta soluklanmak için durmak zorunda kaldım. Alnımdaki teri sildim. Kalbim güm güm atarken gözümde şimşekler çaktı. Sol dizimin bağı çözülünce ahşap basamağa sertçe düştüm. Bacağımın her yanına bir ağrı yayıldı. Başımı eğdim. Kaldırmakta epey zorlanıyordum. Arkamdaki Emily inledi. Gözlerimi kapasam da dirseğimin di-

binde olduğunu hissettim, ensemdeki elinin sıcaklığı sıcak su torbası etkisi yarattı. Zorla ellerini üzerimden ittim. Aşırı sıcaklıyordum. Ayağa kalkmaya çalıştım ancak Emily omuzlarımdan bastırıp hareket etmemi engelledi. “Fazla hızlı kalkma,” diye uyardı. “Bekle biraz. Nefeslen.”

Böylece bekledik. Ve küflü tavan arasının havasını içimize çektik.

En sonunda Emily konuştu. “Burası iğrenç kokuyor.”

“Zamanla alışıyorsun,” dedim ona.

Doğrulдум.

“Yavaş hareket et,” diye uyardı Emily.

Böylece dediğini yaptık. İki basamak çıktıktan sonra başımı eğip karanlığın içine adım attım. Emily arkamda öğürmeye başladı. “Tanrım!” Koluyla ağzını ve burnunu kapadı. “Nasıl bir koku bu böyle?” Gözlerini kısarak öne doğru eğildi. “Ayrıca bu duvardaki ne?”

Cevap vermedim. Telefonu cebimden çıkardım, el fenerini açtım ve donakaldım.

Emily nihayet öğürmeyi bırakıp sessizce bana yaklaştı. “Ne oldu?” diye fısıldadı kolunun arkasından.

Kollarımdaki tüyler diken diken olmuştu. Merdivenlerin tepesinde, kalbim güm güm atarken hareketsiz duruyordum. “Bak!” Zayıf ışığı parkelere tuttum.

“Aman Tanrım.” Parmakları omzuma gömüldü. Tozun içinde ayak izleri vardı. Hem de *onlarca*. Sanki birisi burada volta atmıştı. Deli gibi ileri geri dolanıp durmuştu.

“Buradan çıkmamız lazım,” dedi Emily tıslarcasına, bir yandan da elimi tutuyordu.

Ondan uzaklaşıp ileri yürüdüm. Elimi kaldırarak ışığı beşiğin durduğu tavan arasının arka kısmına tuttum.

Aman Tanrım. Titreyerek parmağımı kaldırıp beşiği gösterdim. Başlığına bir başka kahrolası not sıkıştırılmıştı.

“Dur!” Emily elimi çaresizce tutsa da kalbim ağzımda ilerledim. Eğilerek başlıktan notu aldım ve feneri üzerine tuttum.

Emily hızla yanıma geldi. “Ne yazıyor?”

Sözcükler küçüktü, acelesi olan biri yazmış gibi görünüyordu.

Benim adım Amanda Vale.

Bu evde bir sorun var. Kimse bana inanmıyor.

Geceleri geliyorlar.

**Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından
yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır.
Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla
yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
<https://t.me/ayisigikitap>**

SİYAH AKASYA EV DOSYASINDA YENİ GELİŞME: JOE COSGROVE CANLI BULUNDU

5 Temmuz

ABC News, Melbourne

Yazar Sarah Slade'in kocası Joe Cosgrove'un yaşadığı öğrenildi. Siyah Akasya Ev'de iki cesedin bulunmasının ardından yirmi üç yaşındaki Beacon sakinin öldüğü varsayılıyordu. Barmeni iki haftadır gören ya da duyan olmamıştı.

Fakat şok edici bir şekilde Cosgrove, Victoria'nın ısızsız bir bölgesinde kamp yaptıktan sonra Beacon'da canlı bulundu.

Beacon sakinleri ikna olmuş değil. "Biraz fazla tuhaf değil mi? Kim evinde iki ceset bulunmadan önce aniden kamp yapmaya karar verir ki?"

"Ona güvenmiyorum," dedi diğer bir bölge sakini. "Onda yanlış olduğunu sezdiğim bir şeyler var."

"Artık ailesinden biri bulunduğuna göre," dedi bir kaynak, "polis bize cesedin Sarah Slade'e ait olup olmadığını söyleyebilir."

BÖLÜM 34

EMILY

Not hiç mantıklı değildi. Sarah'nın evinden iki saat önce dönmüş olmama rağmen bir türlü uyuyamıyordum. Özellikle de o karmaşayı gördükten sonra. Dönüp normalde Gabe'in uyuduğu boş alana baktım. Çocukları nihayet babasının yanına götürmüştü. Aylardır söylüyordum. Çocukları sevsem de beni yoruyorlardı. Ve son zamanlarda... Tavandaki soyulan boyaya bakarak bitmek bilmez yapılacaklar listesine onu da ekledim... Son zamanlarda herkese çok şey verdiğimden kendime kalmadığımı hissediyordum.

“Saatte bir arayıp nasıl olduğumuzu sorma sakın.” Gabe sürücü koltuğundan el sallarken sırtıtmıştı, bense aramayı hiç planlamadığım için suçlu hissetmiştim. Archie çoktan kız kardeşiyle dalaşmaya başlamıştı, gizlice kızın saçını çekiyordu. Riley ise arka

pencereyi açıp başını çıkararak arsızca, “Bak sana ne getirdim anne!” dedi ve geçirdi.

Gülümseyip el salladım, sonra da bileğim ağrıyana kadar öpücükler gönderdim. Bunu kabul etmekten nefret etsem de minibüs görüş alanımdan çıktığı anda uzuvlarım gevşedi ve bu kutlu sessizliğin tadını çıkararak posta kutusuna yaslandım. İşten yıllık izin almıştım. Tanrı biliyor ya, fazlasıyla tükenmiş-tim. Adria ile Tim’e ararlarsa açmayacağımı söylemiştim bile. Bütün haftayı kendime ayıracaktım.

Tek başıma ne yapacağımı bilmeden boş evde dolandım. Gabe bu sabah köpekleri bakıcıya bırakmıştı. Ben de küvette uzun uzun banyo yaptıktan sonra Sarah’nın yanına gitmiştim.

Sarah’nın ciddi bir sorunu vardı. Uzun zamandır farkınday-dım. Onu kovmaları yanlış bir hamleydi. Akıl sağlığına hiç iyi gelmemişti.

Tim ile Benita, Sarah gittiği için mutluydu. *Kendini bizden iyi sanıyor.* Ama bence hiç öyle değildi. Bildiğim kadarıyla zavallı kızın ne ailesi ne de arkadaşı vardı. Sarah insanların bam teline basıyordu. Ya da belki ona Lizzy diye hitap etmeliydim. Tanrım, o durum beni fena hâlde gafil avlamıştı! Bana kız kardeşinden bahsettiğinde az daha çay bardağımı düşürüyordum. Tepkimi fark etmemiş olmasını umuyordum. Bu yüzden günlerce suç-luluk duymuştum. O zavallı kız bana yaralarını gösterirken ben tekir balığı gibi donakalmıştım.

Yastığı göğsüme çektim. Bu akşam bir türlü rahat edemiyor-dum. Tanrım, o not.

Benim adım Amanda Vale.

Bu evde bir sorun var. Kimse bana inanmıyor.

Geceleri geliyorlar.

Amanda'nın kayboluşuyla ilgili haber yoktu. Kayıp posteri yoktu. Sanki Beacon'ın halısının altına süpürülmüştü. Bir düşünsenize! Genç bir kadın kasabanızda kayboluyor. Siyah Akasya Ev'deki trajediyi bilsek de o kırk yıl önceydi.

Amanda'nın kayboluşu beni sahiden sarsmıştı. Haftalarca çocuklara okuldan eve yürümelerini yasaklamıştım. Fakat onları pamuklara sarılı tutamazdım, değil mi?

Geceleri geliyorlar.

Üzüntüyle iç geçirerek gözlerimi tavana diktim. O notta bir sorun vardı. Ama bir türlü çözemiyordum.

Sarah'nın iyi olmasını umdum. Epey sarsılsa da evime gelmeyi kabul etmemişti. Bu yüzden biraz pişmanlık duyuyordum ama evinde *bir dakika* daha kalamazdım. O ev tüylerimi ürpertiyordu. Hele o tavan arası... Oraya çıkmayı hiç istememiştim ancak Sarah fazlasıyla ısrarcıydı. Zavallı kız. Gabe burada olsa kaburgalarımı dürter ve, "Yaşlı Anne Tavuk," diye dalga geçerdi gözleri parlayarak. "Kimsenin acı çekmesine katlanamıyorsun."

Geceleri geliyorlar.

Artık uyuyamazdım. Biliyordum. Belki de bara gidip bir kadeh içmeliydim. Sinirlerimi yatıştırmak için. Fakat son zamanlarda bunu çok sık yapar olmuştum. Gabe bu konuda benimle konuşmuştu. Zaten bir şeyi kaçırdığıma dair hissi bir türlü atamıyorum. *Aşırı* önemli bir şeyi.

Dudağımı ısırarak kafa yordum. Tavan arası beni gerçekten rahatsız etmişti. Üstelik sadece karanlık, not ve koku yüzünden de değildi. Başka bir şey vardı. Kalbim küt küt atarken gözlerimi kapadım. *Düşün*, dedim kendime sertçe. *Düşün*. Sarah'nın peşinden o gıcırtilı merdivenleri çıkarken fikrini değiştirse de aşağı dönsek diye ummuştum. O önümden gitmiş, telefonunu beşiğe tutmuştu. İşte o zaman notu görmüştüm.

Benim adım Amanda Vale...

Sıkıntıyla döndüm. Beni asıl rahatsız eden not değildi. Diğer her şeydi. Amanda'nın o notu yazdığına aslında inanmıyordum. Sarah'nın yazdığına da inanmıyordum. Gördüğünde yüzünün aldığı şekli görmüştüm. Neredeyse yere düştüğünü, elini şaşkınlıkla ağzına götürdüğünü görmüştüm.

Öyleyse kim yazmıştı? Tanrım. Şakaklarıma masaj yaptım, bir baş ağrısı yaklaşıyordu.

Baş ağrıları...

Kıpırdamadan durdum. Sarah bitmek bilmeyen baş ağrılarından şikâyet ederdi. Açıkçası, herkes aynı şeyi duymaktan bıkmıştı. *Pis ilgi manyağı*, demişti Benita Sarah'nın arkasından. Huzursuzca yutkundum. *Düşün, düşün*. Yanlamasına uzandığımda vücudumun tamamı titriyordu. Sonra bir şey hatırladım. Sarah notu bulmadan hemen önce tavan arasının duvarında bir şey görmüştüm.

Tanrım, kalbim öyle hızlı atıyordu ki. Avucumu üzerine koyup kara kara düşündüm. Sarah'ya seslenmişim. *Bu duvardaki de ne?* diye sormuştum.

Şimdi nefes dahi alamıyordum. Vücudumu, yatağı sarsacak kadar şiddetli bir titreme sarmıştı. *Düşün, Em!* O duvardaki de ne diye bağırmama neden olan şey neydi? Gözlerimi kapayıp gözümde canlandırımdım. Sarah'nın fenerinin ışığında duvar, sadece bir saniyeliğine aydınlanmıştı. Durup bakmıştım. Niye? Çünkü tavan arasının duvarlarında nikotine benzer, iğrenç, kahverengi lekeler vardı. Şey gibi...

Birden doğruldum.

Tanrım. Tanrım.

Telefonu elime alarak telaşla Sarah'yı aradım. *Lütfen aç! Lütfen aç!* Sesli mesaja düştü. *Siktir!* Yorganı üzerimden atıp kıyafetlerime uzandım, kalbim deli gibi atıyordu. Açması için dua ederek onu tekrar aradım.

“Selam, ben Sarah Slade! Lütfen sinyal sesinden sonra mesaj bırakın.”

Bip.

“Sarah!” Yatak direğinden kazağımı alıp kapıya koştum. “Sakın tavan arasına girme!”

Araba anahtarlarını kaptıktan sonra telefona bağırarak ön kapıyı açtım. “Sarah! O evden çık! Sakın tavan arasına girme!”

Telefonu kapayıp onu hemen geri aradım. *Aç şunu! Aç!* Arabaya atladım, arama bir kez daha sesli mesaja düşerken telefonu yolcu koltuğuna fırlattım. Anahtarları kontağa sokup bir daha bağırdım. “Sarah, çık o evden! *Sakın tavan arasına girme!*”

Motora yüklendiğimde tekerlekler kaydı. Zamanında yanına varmak için dua ettim.

BÖLÜM 35

SARAH

26 Haziran

Sevgili Günlük,

Emily birkaç saat önce gitti Kendisiyle evine gelmemi istedi ama ben Amanda'nın Siyah Akasya Ev'de kalmamı istediğini hissettim. Bana notu o bıraktı. Burada olduğum süre boyunca tavan arasında kalmış olmalı.

Not, Emily'yi fazlasıyla korkuttu. Tavan arasının merdivenlerine koşarken az daha eteğine takılıp düşüyordu. Polisi ara," diye ısrar etti "Ne polisi?" diye sordum. "Onlar kasabadakilerden yana. Amanda umurlarında değil Hiç olmadı."

"Seni yarın sabah arayacağım." diye söz verdim. Beni lavantalı parfüm bulutu arasında sarmalayıp, Yatağana git. Uyanır uyanmaz da beni ara," dedi

Arabasının uzun garaj yolunda kaybolmasını izledim ve gittiği anda tavan arasına döndüm.

Ve bekledim.

Ansızın uyandım. Kollarımdaki tüyler diken diken olmuştu. Bir sorun vardı. Bir sorun vardı. Tavan arası kapkaranlık ve çok soğuktu. Merdivenler kaldırılmıştı ve bunu yaptığımı bile hatırlamıyordum. Karanlıkta gözlerimi kıstığımda nabzım giderek hızlanıyordu. Görüşüm bulanıklaştı, sanki birisi kafatasıma vuruyordu. Günlük, kucağımda hâlâ açıktı. Yavaşça uzanıp sözcükleri okumak için defteri yüzüme yakın tuttum.

Sevgili Gamlak,

Emily birkaç saat önce gitti Kendisiyle evine gelmemi istedi...

Bunu yazdığımı hatırlıyordum. Sonrasında uyuyakalmış olmalıydım. Yazının geri kalanını tararken en altta benim yazmadığım o üç kelimeyi gördüm.

Son cümleyi okurken tamamen hareketsiz kaldım.

Lizzy, ben buradayım.

Arkamda birisi öksürdü.

BÖLÜM 36

EMILY

Arabanın kapısını açıp evin ön kapısına koştum. İçerisi çok karanlıktı. Çok karanlık. Gökyüzü yıldızsızdı, yağmur bulutlarıyla kaplıydı. Saatin kaç olduğunu bile bilmiyordum. Kapının kolunu tutup döndürdüm. Kilitliydi. *Siktir!*

“Sarah!” diye bağırdım, kapıyı tekmeledim, yumruklarımla kapıya vurdum. Soğuk ve dehşetten titriyordum, çok geç olmadan ona ulaşmak zorundaydım. “Sarah!”

Hiç ses yoktu.

Hayır, hayır, hayır. Bir çığlık atarak oturma odasının penceresine koşturdum. Telaşla bir açıklık aradım. “Sarah!” Boğazım ağrıyana kadar bağırmaya devam ettim. Dizlerimin üzerine çöktüm, sağ elim sert bir şeye değene kadar yeri eşeledim. Bir nesneyi tutup yüzüme yaklaştırdığımda içim rahatlamıştı. Yarım bir

tuğlaydı, fena hâlde ağırdı. Ayağa kalkarak bütün gücümle pencereye vurdum, tuğla kırık cam yağmurunun arasından şiddetle geçti. Tereddüt bile etmeden kırık pencereden içeri girerek başımı eğdim. Saç tellerim cama takıldı, elimi çektiğimdeyse telefonum kabanımın cebinden düşerek karanlıkta kaydı. Saçım kafamdan çekiliyormuş gibi acıyla bağırısam da nihayet Siyah Akasya Ev'in içindeydim.

Zifiri karanlıkta ilerlerken kırıklar ayakkabılarımın altında çıtırdadı. "Sarah!" Eğilip kendimi yaralamamaya gayret ederek karanlıkta telefonumu aradım. Hangi cehennemdeydi bu telefon? Işık düğmesi neredeydi?

"Sarah!"

Cevap gelmedi. Tanrım, ya baygınsa? Yarım saniyeliğine düşündükten sonra ayağa kalktım. Vakit yoktu. Sarah'ya ulaşacak, sonra da telefonumu almak için dönecektim. Başarabilirdim. Eteğimin ucunu kaldırıp onu kurtarmak için geç kalmadığımı umarak yavaşça ilerledim.

BÖLÜM 37

SARAH

Yavaş yavaş ayağa kalktım. O kadar karanlıktı ki ayakkabılarımı bile göremiyordum. Döndüm, başım dönerken yüzümü beşiğin durduğu arka duvara çevirdim. Gözlerimi kısıtım. Hiçbir şey göremiyordum, sadece karanlıktaki şekiller vardı. Fakat birinin burada olduğunu biliyordum. Farkındaydım. Nefesini duyuyordum.

Sesim kuru bir fısıltı gibi çıktı. “Kim var orada?”

Sessizlik. Umutsuzca arkamdaki, karanlığa gömülü tavan arası merdivenlerine göz attım. Oraya koşarsam... Başarabilir miydim?

“Kim var orada?” diye fısıldadım tekrar, bu sefer daha yüksek bir sesle.

Bütün vücudum titrerken bekledim.

Gıcırır.

Bir dehşet çılgılığı attım. Odanın diğer tarafında, beşiğin yakınılarında biri vardı. Kalbim korkudan yerinden çıkacaktı. Ama bilmek zorundaydım. Kim olduğunu bilmek zorundaydım. Bana işkence edeni görmek zorundaydım.

Çılgılık atmamak için dudağımı ısırarak sessizce ilerledim. Ellerim yüzümün önünde kalkan vazifesi görüyordu. Karanlıkta uzun bir şekil seçene kadar yaklaşıırken başım zonkluyordu. Donakaldım.

Birisi beşiğin yanında duruyordu. Üzerinde, ayak uçlarına kadar uzanan pis bir gecelik vardı ve uzun saçları keçe gibiydi.

Nefesimi tutarak izledim. Dudaklarımı yaladım. “Amanda?”

Kız başını kaldırıp tamamen hareketsiz durdu. Nefes almayı bıraktım. Ağır ağır döndü.

Kızın gözleri sanki karanlıkta parlıyordu. Gözlerimi kırptırırken acaba hayal mi görüyorum diye düşündüm. Sonra bir daha kırptırdım. Gözleri zeytin yeşiliydi.

O kız Sarah’ydı.

Kalbim tekledi. Kız kardeşim. Küçük kız kardeşim tavan aramda duruyordu.

“Sarah?” Sesim çatladı. “Gerçekten sen misin?”

Cevap vermesini beklemedim. Haykırarak öne atıldım. Parmaklarım bileğini kavradı. Soğuktu ancak gerçektir. Rüya görmüyordum. Sol kaşının hemen üstünde, o beş bense yedi yaşındayken Ninja Kaplumbağalar oynadığımız esnada açtığım yaranın izi duruyordu. Kollarımı boynuna dolayıp omzuna doğru yüksek sesle hıçkırdım. Uzun, korkunç bir an boyunca o da bana sarılacak sandım. Fakat en sonunda kollarını kaldırarak omzuma doladı.

“Sarah!” diye hıçkırdım. “Nasıl yaşıyorsun? Ben...”

Endişeyle kollarımı indirdim. Sarah’ı son gördüğümde...

Beni iyice sıktı. Kulağıma değen nefesinin pis kokan bir sıcaklığı vardı ancak omzuma sarılı kolları buz gibiydi. “Sarah...” Geri çekilmeye çalıştım. Ardından tek bir hızlı hareketle iki elini de boynuma doladı.

O boğazımı sıkıp nefesimi keserken deli gibi saldırıya geçtim. Ellerini tutup üzerimden çekmek için çaba sarf ettim. Ancak Sarah iyice sıktı, yüzü öfke doluydu.

“Nasıl yaparsın!” diye tısladı. “Nasıl yaparsın!”

“Sarah...” Görüşümde lekeler belirmeye başlarken boğuk bir sesle konuştum. “Sarah...”

Dünya karardı, ben de mücadele etmeyi bıraktım. Dizlerimin bağı çözülmüştü.

İşte o zaman beni bıraktı.

Nefes almaya çalışırken yere düştüm. Kız kardeşim, ürkütücü bir sakinlikle yanıma çömeldi. Uzun bir süre ikimiz de konuşmadık. Hareketsiz uzanıp gürültüyle nefes alarak yüzüne baktım. İnsanlar eskiden birbirimize benzediğimizi söylerlerdi. Ancak artık benzemiyorduk. Onun saçları, benimkinin karamelli kahverengiye boyamadan önce olduğu gibi küllü sarıydı. İkimizin de gözleri bozuktu ama ben artık lens takıyordum, Sarah’da ise hâlâ kemik çerçeveli gözlük vardı. Fakat ikimizin dişleri de hâlâ kötüydü, alt taraftakiler yamuktu, üstteki ikisiyse üst üste biniyordu. Yıllarca yapayalnız hissettikten sonra bir başkasında kendimden parçalar görebilmek çok tuhaftı.

Nasıl yaparsın...

“Joe için üzgünüm,” diye fısıldadım nihayet. Boğazım hâlâ dev bir yara gibiydi. Konuşmak canımı yakıyordu. Ama bunu söylemem gerekiyordu. Yıllardır söylemek istemiştım. “Onu senden çaldığım için üzgünüm.”

Beklerken bir kaşını kaldırdı.

Nazikçe boynumu ovaladım. *Nasıl yaparsın. Nasıl yaparsın.* O iki kelime hâlâ kulağımda çınlıyordu. Ancak aslında Joe'yu çalmamla alakası yoktu. Kız kardeşime yaptığım diğer şeyle alakalıydı.

Yavaşça doğruldum. Gözlerine bakarak, "Seni öldürdüğüm için üzgünüm," dedim.

Joe ile beni öğrendikten sonra haftalarca Sarah ile çığlık çığlığa kavga etmiştik. *Bütün kasabayı* bize düşman etmişti. Zaten memlekette çok fazla sevilmezdim ama bu farklıydı. Artık ben-den *nefret ediyorlardı*. Kmart'tayken birlikte çalıştığım kibar kadın Gina Hampton bile bana soğuk davranıyordu.

5 Ağustos 2015'in o akşamüstü... Sadece Sarah'nın aklını başına getirmek istemiştım. Horlanmanın nasıl bir şey olduğuna dair en ufak fikri yoktu. Şu lanet olayı *bir aşabilse* hepimiz yolumuza bakabilirdik. Ama hayır.

Annem işteydi. Joe evdeydi. Sarah ile garajda birbirimize bağırdık. Ve ben sadece Sarah olmanın ne kadar *güzel* olabileceğini düşünüyordum. Bütün kasabanın göz bebeği olmak ne güzel olurdu. Annemin hep yanımda olması. Teyzelerin sana, bulduğu zekice tek cümlelik fıkralarına, cevaplarına tapmaları...

Nasıl olduğunu bilmiyordum. Galiba bana ilk vuran Sarah'ydı. Sonra ben onun üstündeydim, ellerimi boynuna dolamış sıkıyor, sıkıyor, sıkıyordum.

İntihar süsü vermişim. Joe ile kasabadan ayrılmıştık.

Aşağı kattan belli belirsiz bir çarpma sesi duyuldu. Sanki cam kırılmıştı. Başımı kısa bir süreliğine kaldırarak acaba yanlış mı duydum diye düşündüm ancak şu anda kız kardeşimden başka hiçbir şey umurumda değildi. Açıkçası onu çok özlemiştim. Kahrolası Joe hiçbirine değmezdi. Erkeklerle hiç değmezdi. Şimdiyse ölüm-den dönmüştü. Ama nasıl?

“Notları bırakan sendin.”

Her şeyi hatırlarken zorlukla yutkundum. *İlaçlarını almayı unutma. İnsanlar gerçekte kim olduğunu öğrenseler ne yazık olurdu...*

“Sarah...” diye başladım huzursuzlukla. “Bunca zamandır evde miydin?”

Bir şey söylemek üzere dudaklarını araladıysa da sonra donakaldı. Ne olduğunu soracaktım ki ben de sesi duydum. Aşağı kattan gıcırtilar geliyordu.

“Lizzy,” dedi. “O notları ben yazmadım.”

Gıcır, gıcır, gıcır. Midem kaygıyla bulandı, başım daha şiddetli zonkluyordu. Ne olduğuna dair en ufak fikrim yoktu ancak kötü bir şey olduğunu biliyordum.

Aceleyle, “Geliyorlar...” dedi.

Not.

Benim adım Amanda Vale.

Bu evde bir sorun var. Kimse bana inanmıyor.

Tanrım. Sarah’nın elini kavradım.

Geceleri geliyorlar...

“Kim geceleri geliyor?” diye sordum telaşla, gözlerim arkama kaydı. Elini daha sıkı tutup alelacele fısıldadım. “Bana işkence eden kim?”

Fakat kız kardeşim dudaklarını düz bir çizgi hâline getirerek korku dolu, çılgın gözlerle geri çekildi. Donakaldım, o sırada Sarah elime sarıldı. İkimiz de duyduk. Adımlar tavan arasının altından geliyordu. Her kimse, burada olduğumuzu biliyordu.

“Birisi geliyor, Lizzy. Senin için geliyor. Bizim için,” diye fısıldadı.

Hayır, hayır, hayır. Kız kardeşimi bir daha kaybedemezdim. Sarah’yı odanın arkalarına çektim. “Burada bekle,” diye fısıldadım, eğilip karanlıkta el yordamıyla bir şeyler aradım.

Gıcıuur. Tanrım. Arkama baktığımda dehşetle donakaldım. Birisi tavan arasının makarasını çeviriyordu. Merdivenler açılınca boğuk bir ses çıktı. Uzun, yürek hoplatan bir an boyunca bekledik. Başımdaki zonklama artık çok daha beterdi. Sanki birisi kafamı art arda kapıya vuruyordu.

Ardından birisi, “Sarah? Yanına geliyorum,” diye seslendi.

Arkamda Sarah inledi. Gözlerinin beyazları karanlıkta parlıyordu, o kişi tavan arasının merdivenlerini tırmanırken çaresizce ona baktım.

“Lizzy,” diye haykırdı kız kardeşim, elime uzandı. “Bana yardım et!”

Bana yardım et. Bana yardım et. Edecektim. Bu defa edecektim. Kız kardeşimi bir kez hayal kırıklığına uğratmıştım. Bir daha yapmayacaktım. Umutsuz bir çığlıkla dizlerimin üzerine çöktüm. Elimi beşiğin altına sokarken Sarah’nın geceliğinin kenarları yüzüme değdi.

“Acele et, acele et,” diye fısıldadı Sarah, omzuma tutunarak. “Lütfen, Lizzy, geliyor!”

Adımlar merdivende iyice gürültülü bir hâl almıştı. Birisi tavan arasına dalıp kız kardeşimi benden almak üzereydi. Öfke ve acı, düşüncelerime gölge düşürdü. Başım ağrıyordu, hem de çok fena. Parmaklarımı çaresizce uzattım, soğuk metale değdiklerindeyse neredeyse rahatlıktan ağlayacaktım. Çekici elime alıp hızla ayağa kalktım. Çok hızlıydı. Çok hızlı. Görüşüm bulandı, başım zonkladı, acı çığlığımı bastırdım. Yumruğum silahın sapına sarıldı ve sadece onunla kendi kafatasımı ezmek istedim. Bu *kahrolası* ağrıdan kurtulmak için her şeyi yapardım.

Körü körüne kız kardeşime uzanıp vücudumu onunkine kalkan ettim.

“Sorun yok, sorun yok,” diye fısıldadım, artık tuhaf bir şekilde sakindim. “Seni bir daha kaybedemem.”

BÖLÜM 38

EMILY

Evin tamamı öyle karanlıktı ki. Saat iki ya da üçtü, gecenin en karanlık vakitleriydi ve Siyah Akasya Ev tabur kadar karanlık, sessiz ve klostrofobikti. Dar koridorlardan ellerimi kullanarak ilerlemek zorunda kaldım. Ayakkabılarım bir şeyi devirdi. Ne olduğunu göremedim. İlk iki yatak odasını kontrol ederek Sarah'ya seslensem de cevap gelmedi. Tavan arasındaydı. Biliyordum.

Siyah Akasya Ev'in korkunç tarihini hatırlamaya çalışırken adım adım ilerledim. Mesela Susan Campbell'in kafatası ezilmiş hâlde yatağında uzanışı... Ya da Bill Campbell'in banyo zemininde düşüp ölmesi.

Bu evden *nefret ediyordum*. Koridorun ortası olduğunu tahmin ettiğim yere ulaştığımda kollarımı havaya kaldırarak tavan arası merdivenlerine bağlı küçük kabloyu aradım. Ellerimi sinek

kovalarcasına sallarken aptala benziyor olmalıydım. Sağ elim bir şeye değdi ve onu elime aldım. Kablo! Kabloyu çektim ve merdiven gıcırdayınca rahat bir nefes aldım. Merdivenlerin bitiminde bekleyerek karanlığa göz attım. İçeride ölüm sessizliği vardı ve nedense bu daha beterdı. Boğazımı temizledim. “Sarah? Yanına geliyorum.”

Hiçbir şey duymadan bir nefes alıp eteğimin ucunu kaldırdım ve yedi basamaklı merdiveni tırmandım.

Girişte dikilerek gözlerimi karanlığa diktim. “Sarah... Ah!”

Elim göğsümde, korkuyla sıçradım. Birisi beşiğin yanında durmuş içine bakıyordu. Hareketsiz, sessiz ve inanılmaz ürkütücüydü. Ufak bir adım atarken gözlerimi kısıtım.

“Sarah?”

Boğuk bir ses, “Ondan uzak dur lan!” diye bağırdı. O kişi ileri atılırken irkilerek haykırdım. “Çık dışarı! Yaklaşma ona!”

Kafam öyle karışmıştı ki donakalmış hâlde durdum. En sonunda yüzümün dibine gelene kadar yaklaştı, hayvan gibi soluyordu. Gözlerinin beyazları, iki uçuşan göz çukuru misali karanlıkta ürkütücü bir biçimde parlıyordu.

Fakat artık emindim. Karşımda duran gözü dönmüş kişi iş arkadaşımdı. Sarah. Ama... Tanrım, berbat görünüyordu. Üzerinde leş gibi bir gecelik vardı, göz bebekleri tamamen büyümüştü, yüzü terli ve kıpkırmızıydı. Onu sadece birkaç saat yalnız bırakmıştım. Değişikliği sarsıcıydı.

“Tatlım.” Nazikçe uzansam da uzaklaştı, gözleri vahşi bir kedininki gibi sağa sola kaydı. “Tatlım,” dedim tekrar dikkatini çekmeye çalışarak. Ufak bir adım geriledi, sanki beni hiç tanı-mıyordu. *Siktir*. “Bu tavan arasından çıkman lazım,” dedim ona. “Hemen.”

Dişlerini gösterdi. “Hayır! Bu tavan arasından çıkması gereken sensin.”

Bunu nasıl idare edeceğimi bilmeden duraksadım. Bu kadar zor olmasını beklemiyordum. Gabe bir keresinde garajda vahşi bir kedi bulmuştu. Ön bacağı açıkça kırıktı ve bir saat boyunca hayvanı köşeye sıkıştırmaya çalışmıştı. Çocuklar heyecanlıydı, bana onu besleyip besleyemeyeceğimizi sorup duruyorlardı ancak kedinin gözlerindeki bakışı görmüştüm. Fazla çıldırmıştı. Bir saat boyunca tırmalamış, tıslamış ve çok yaklaştığında Gabe’i ısırılmıştı. Nihayetinde Gabe pes etmişti ve kuduz aşısı için onu doktora götürmüştüm.

Endişeyle dudağımı çiğnedim. Şu anda Sarah o kediye ve ısırılmamayı umuyordum. Gözlerinde donuk bir parıltı vardı. Yüzünden ter akıyordu. Çok geç olmadan buradan çıkmalıydım.

“Tatlım,” dedim nazik ama sertçe. “Yanıyorsun. Hastalanıp duruyorsun.” Bir adım yaklaştım. “Sarah, sanırım senin sorunun ne olduğunu biliyorum.”

Beni dinlemiyordu bile. Sürekli hareket hâlindeydi, parmaklarının uçlarında sallanıyor, gözleri beşiğin arkasına kayıyordu.

“Tatlım.” Elini tutmaya çalışsam da geri çekti. “Bence zehirleniyorsun.”

Bir kez daha dişlerini çıkararak tehditkâr bir edayla ilerledi. “Biliyorum! Jeff Johnson yaptı,” dedi, sıkılmış dişlerinin arasından. “Kedimi zehirledi. Evden gitmemi istiyor. Buradan...”

Onu durdurmak için elimi kaldırdım. “Seni zehirleyen Jeff değil,” diye bağırdım, anlaması gerekiyordu. “Tavan arası.”

Tepki vermedi. Beni dinleyemeyecek kadar çıldırmıştı. Fakat yine de telaşlı sözlerimin içine işlemesini umarak konuşmaya devam ettim.

“Tatlım, seni zehirleyen *bu tavan arası*.” Çatıya çıkan bacağı gösterdim. Etrafındaki duvarlarda nikotine benzer iğrenç, sarı-kahverengi lekeler vardı. Ama nikotin değildi.

Ben aceleyle, “Gördün mü?” deyince gözlerini arka duvara çevirdi. “Bunlar karbon monoksit lekeleri. Taşındığından beri bu ev seni zehirliyor.”

Yalan söyleyip söylemediğimi anlamaya çalışır gibi bana şaşkınlıkla baktı. Ancak söylemiyordum. Çok daha önce çözmem gerekirdi.

“Görmüyor musun, tatlım?” diye yalvardım. “Baş ağrıları, mide bulantıları, bayılma hissi.” Parmaklarımla saydım. “Bunlar karbon monoksit zehirlenmesinin belirtileri.”

“Notlar...” dedi, gözleri delilikle parlıyordu. “O notları ben buldum. Birisi beni tehdit ediyor.”

“Hayır,” dedim nazikçe. “Kimse seni tehdit etmiyor, tatlım.” Gözlerim anlayışla ıslanırken ona sarılabilmeyi diledim. Derin bir nefes aldım. “O notları *sen* yazdın.”

Tehdit edercesine ilerledi. “Yalancı!”

“Kendin söyledin. İlaçlarından ya da yapman gereken işlerden kimseye bahsetmedin. O notları *sen* yazdın.”

Tamamen hareketsiz durarak bana odaklandı.

“Vücudun haftalardır zehirleniyor,” dedim ona nazikçe. “Karbon monoksit zehirlenmesi, aşırı kafa karışıklığına neden olur.” Bir adım ilerledim. “Notları *sen* yazdın. Sadece hiçbir şey hatırlamıyorsun.”

“Amanda...”

Çaresizce omuz silktim. “Belki Amanda da aynı şeyi yaşamıştır. Notlar bulduğunu söylemiştin. O da *senin* gibi zehirlenmiş olabilir.”

“O zaman nerede?”

“Bilmiyorum,” diye kabul ettim. “Zihni tamamen bulanıktı.” Bacaya doğru kaşlarımı çatarak düşündüm. “Her yerde olabilir.”

Bu zehirli odada durup konuşmak istemiyordum. Buradan defolup gitmek istiyordum. Hemen. Sarah saatlerdir tavan ara-

sında kapalıydı, zehirli havayı içine çekiyordu ve geldiği hâl ortadaydı.

“Ev,” dedim ona. “Bu ev kırk yıldır kapalıydı. Ne penceresi var ne havalandırması. Karbon monoksitin çıkabileceği hiçbir yer yok. Yıllardır birikmiş durmuş.” Ürperdim. “Kedinin hastalanmasına şaşmamak gerek.”

Başını ansızın benim olduğum yöne çevirdi. Artık dikkatini çekmiştim.

“Bence sızıntının kaynağı baca.” Zorlukla yutkunarak işaret ettim. “Belki tıkanmış falandır. Aşağıda değil de burada leke olmasını da açıklar.” Kolunu çekiştirdim. “Tatlım, bu ev Tanrı bilir ne zamandır karbon monoksit sızdırıyor. Buradan çıkmamız gerek.”

“Hiçbir yere gitmiyorum.”

“Sarah...”

Tehdit edercesine ileri atıldı. “Bana öyle deme!”

Kalbim sıkıştı. Bunu nasıl idare edecektim? Gabe’i arayamazdım, sekiz saatlik mesafedeydi. Ve telefonum... *Kahretsin. Düşün, düşün.*

Tim. Sarah, Tim’i tanıyordu. Sanırım ona güveniyordu. Dudağımı ısırdım. “Telefonunun yanında mı, tatlım?” Onu kandırmaya çalıştığımı düşünür gibi sağa sola baktı.

“Tim’i arayabiliriz, tamam mı?” dedim usul usul. “Biri peşindeyse...” Sanrılarıyla oynadığım için kendimi korkunç hissediyordum. Fakat Tim, Sarah’ı buradan çıkarmama yardım ederse buna değerdi. “Tim bize yardım edebilir.”

“Tatlım...” Omzumun üstünden bakarak bir ses duyuyormuşum gibi davrandım. Korkmuş numarası yaptım. “Hadi Tim’i arayalım, olur mu?” diye fısıldadım aceleyle. “Karşımıza çıktıklarında yanımızda olması lazım.”

Sessizce mırıldansa da gözleri sabırsızdı. Arkasındaki beşiğe bakıp duyamadığım, daha sesli bir şeyler mırıldandı. Ardından telefonunu alarak bana kuşkulu bir bakış attı.

“Onu *arayacağım*,” dediğinde hissettiğim rahatlamayla az daha inliyordum.

Şifreyi iki kere girerken dudağımı kaygıyla çiğnedim. Yalnızca çocuklarımı ve Gabe’i düşünüyordum. Tanrım, bu karmaşa sona erdiğinde onları arayacaktım. Seslerini duymaya gerçekten ihtiyacım vardı. Hatta dedelerinin yanına gidip onları şaşırtabilirdim bile! *Evet*, diye düşündüm minnetle. Buradan defolup gittiğimde ailemi görecektim.

Tim’i arıyordu. Telefonun çalışı tavan arasında yankılandı. Lütfen, Tim. Aç. Lütfen.

“*Selam! Tim’in sesli mesajındasın!*” Kalbim tekledi.

Sarah bir şey demeden kapadı ve onu tekrar aradı. Gözleri benimkilerden asla ayrılmıyordu. Kollarımdaki tüyler diken diken olmuştu. Ne kadar tehlikeliydi? Sessizlik iyice düşmanca bir hâl alıyordu. Her çalışta daha da tedirgin oluyordu.

Aç, Tim. Lütfen, Tanrım, aç.

“*Selam! Tim’in...*”

Hayır. Hayır. Hayır. Yaşlar gözlerime doldu. Yere çöküp hıçkırığa hıçkırığa ağlamak istedim. Sarah’nın bakışları korkutucuydu. Sarah’ı, Lizzy’yi... Artık her kimse onu görmüyordum. Arkadaşımı. Vücudu aylardır zehirlenmiş birini görüyordum. Zihni ve mantığı mahvolmuş birini. Tehlikeli birini.

Nabzım öyle bir atıyordu ki duyabiliyor mu diye düşündüm. Sarah tekrar arama tuşuna bastı. Bekledik. *Dıt. Dıt.*

“Ne düşünüyorum, biliyor musun?” diye mırıldandı Sarah, terli bir tutam saçını öfkeyle yüzünden çekti.

Dıt. Dıt.

Dua etmeye koyuldum, telaşla büyükannemin öğrettiği çocukluk dualarını tekrarlardım.

“Bence kimse peşimde değil, Emily,” dedi. “Bence beni tehdit eden kişi zaten burada.”

Dıt. Dıt.

Tim. Lütfen. Lütfen.

“Sen yaptın, değil mi?” dedi kısık sesle. “Notları. Tehditleri. Hepsini.”

Dizlerim boşaldı. “Tatlım,” diye cevapladım titrek bir sesle, sonra da ellerimi uzattım. “O notlarla alakam yok. Onları yapan *sendin*.”

“*Gaslighting*¹¹,” diye tısladı, gözleri çıldırmış gibi parlıyordu. “Bana *gaslighting* yapıyorsun.”

Üzerime silah doğrultulmuş gibi ellerimi kaldırdım. Bir adım gerilerken kalbim güm güm çarpıyordu. *Tavan arasının merdivenleri*, dedim kendime. *Merdivenlere koş!*

Sarah küçümseyerek güldü. “Sendin! Geçmişimi bilen tek kişi sendin. İlaç aldığımı bilen tek kişi sendin. Hep sendin! Neden bana işkence ediyorsun?”

“Selam! Tim’in sesli mesajındasın! Üzgünüm...”

Biraz ilerleyince ilk kez sağ elinde bir şey tuttuğunu fark ettim. Gördüğümde kaçmak üzereydim. Tanrım. Kalbim tekledi, ayaklarım donakaldı.

Elinde lanet bir çekiç vardı.

“Lütfen sinyal sesinden sonra...”

Çekici kaldırarak hayvani bir çığlıkla ileri atıldı.

“Beni öldürme!” diye haykırdım dehşet içinde. “Beni öldürme! Beni öldürme!”

Çekici indirdiği sırada yolundan çekildim. Sarah tekrar savununca çekiç karanlıkta parladı. Dehşet içinde soluklanarak geriye kaçtım, adrenalin beni ele geçirmişti. *Merdivenler, merdivenler!*

¹¹ Psikolojik bir manipülasyon. -ed.n.

Merdivenlere ulaşmalıydım. Sarah'yı göremesem de karanlıktaki hayvani çığlıklarını duyuyordum. Sırtımı duvara yaslayıp nefeslenmeye çalıştım, dışarı çıkmak için çaresizce gözlerimi kısarak çıkışı aradım. Fakat çekiç yumuşak bir parıltıyla ileri geri hareket etti. Merdivenin önünü tıkiyordu!

Gabe, diye düşündüm umutsuzca. Bebeklerim. Onları tekrar görecektim. Görecektim! Dişlerimi sıkıp sessizce ilerledim, gözlerimi çekiçten ayırmıyordum. Yerinde donmuştu. Dinliyordu. Beni bekliyordu.

“Emily?” dedi bir nefeste, cansız bir sesle. İleri atılarak üzerine kapaklandım, iki kolunu da kavradım ve karanlıkta düşüp yere güm diye çarparken onları sabit tutmaya çalıştım. Dirseğim yere değdiğinde inledim ancak yine de korkuyla solurken dizlerimin üzerinde ilerledim. Sarah küfrederek örgümü tuttu ve sertçe çekti. Yanağım mide bulandırıcı bir çatırtıyla yere vurduğunda çığlık attım.

Bileğimi tuttu, beni üzerinden atmaya çalışıyordu. Şaşkınlıkla ellerinin boş olduğunu fark ettim. Çekici düşürmüştü. Başıma ani bir ağrı saplanırken sol elimle onu ittim. Sarah bacaklarımı tekmelediğinde ayakkabısı çıktı. Öfkeyle küfretti, vıcık vıcık tükürüğü çeneme düştü. Çekiç. Çekiç. Çekiç neredeydi? *Gabe. Çocuklar. Tanrım.* Gözyaşlarım akarken nefesim kesildi. *Bebeklerim, bebeklerim.*

Sarah hareketsiz kaldı. Başımı eğdim. Gözleri simsiyah olacak kadar büyümüştü. Yüzünden ter damlıyordu ve bir şeye bakıyordu... İkimiz de aynı anda gördük. Çekiç. Başının hemen birkaç santim ilerisindeydi. Kısa bir an için mücadeleyi bıraktı.

İkimiz de çekice uzandık.

BÖLÜM 39

On iki gün sonra

Sevgili Gänlak,

Seni yakacağım! Kimsenin bunu bulmasına izin veremem.

Garson çayımı bıraktı. Lavanta. Hem vücutta detoks etkisi yaratıyor hem de bağışıklık sistemini güçlendiriyordu. “Ne tatlı kedi,” dedi garson gülümseyerek. “Güneş hoşuna gidiyor, öyle mi?”

Gözlerimi akşamüstü güneşinden korudum. Azrail taşıma kutusunda memnuniyetle mırlıyor, Power Plant Café’ye girip çıkan az sayıdaki müşteriyi izliyordu. Vejetaryenlere uygun, hipster bir tarzı vardı. Çıtır tuzlu ve biberli tofu, şişte kral mantarı ve buharda pişirilmiş ipek gibi ıspanak satıyorlardı. Burayı dün keşfetmiştim. Azrail’i kiralık Toyota Tarago’nun (yedi koltuklu

bir aile minibüsüydü!) yolcu koltuğuna yerleştirmiş ve tabelaları göstererek kasabanın sokaklarında dolaşmışım.

“Evet, öyle.” Nazik bir gülümsemeyle örgümü omzumun üzerinden ittim. Dün sekiz saatte boyamışım. Bal sarısıydı ve yaban mersinli bir kurdeleyle bağlanmıştı.

“Sizi daha önce gördüm mü?” Bir kaşını kaldırıp sırtıttı.

Onu merakla inceleyerek cevabımı geciktirdim. Sözcüklerimi dikkatle, usulca, bezgin bir hâlde şekillendirdim. Karşımdakilerin benim için erimelerini istiyordum. “Buraya daha dün taşındım,” diyerek nefeslendim. “Aslında Darwinliyim.”

“Tazmanya’ya ilk defa mı geliyorsunuz?” Gözleri merakla parladı. Güzel. İşe yaramıştı. Acaba çocuk istiyor mu diye düşündüm çünkü ben istiyordum. Üç tane.

“Evet.” Sıcacık gülümsedim. “İlk defa.”

Melbourne’den buraya feribotla gelmem dokuz saat sürmüştü. Geri dönmeyecektim. Yapamazdım.

“Bir ihtiyacınız olursa seslenin.” Manalı bir şekilde göz kırparak ellerini siyah önlüğüne sildi ve gönülsüzce yarı dolu kafenin içine girdi. Power Plant Café, kaldığım otele yürüme mesafesindeydi. Çok güzel bir yer değildi ama en azından nakitle ödeme yapmama izin veriyorlardı. Elbette Siyah Akasya Ev’den herhangi bir mobilya getirememiştim. Emily üst katta ölü hâlde yatarken ve polis günlerce ortalıkta dolaşırken mümkün değildi. Azrail’i almışım ve bir hafta boyunca ormanda saklanmış, uyku tulumunun içinde yerde uyumuş ve küçük bir tüpte hazır makarnalardan pişirmiştim. Ormanda geçen bir hafta, en hafif deyiimiyle tuhaftı. O zamana kadar gazetelerin sırlarımın tamamını afişe ettiğini anlamışım. Ne yazık ki her şeyin çözüldüğünü görememişim. Ne kadar da ilginç olurdu.

Bir gece, okaliptus ağacının altında uyanık hâlde uzanarak düşünmüştüm. Hayatımı kaçarak geçirmiştim. Birden kendim-

le, Azrail'le ve yaptığım korkunç şeylerle baş başa kalmıştım. Nedense hep kayıp ve tamamıyla yalnız kalıyordum. Emily ne demişti? *Tamir etmediğin şeyi tekrarlarsın.*

Vakti gelmişti. Teslim olmam ve her şeyi itiraf etmem gerekiyordu. Yardım almam gerekiyordu.

Ancak kendim, gerçek benliğim hakkında bildiğim bir şey varsa o da değişmek *istemediğimdi*. İnsanların derilerine bürünmeyi *seviyordum*.

Bu işte iyiydim.

Yani, Emily konusunda bok gibi hissettiğim *kesindi*. Onu öldürmek istememiştim. Karbon monoksit zehirlenmesi insanlara son derece tuhaf şeyler yaptırıyordu... Mesela insan öldürmek gibi. Her şey kâbusvari ve bulanıktı. Tek hatırladığım kız kardeşimi korumaya çalıştığımıdı. Sarah'nın tavan arasında yanımda olduğuna emindim. Karbon monoksite uzun süre maruz kaldıktan sonra halüsinasyon görmek yaygındı. Keşke bunu daha erken öğrenseydim ancak şimdi fazlasıyla mantıklı geliyordu. Zavallı ben. Zavallı Amanda. Kemikleri çatıda bulunmuştu. Çatıda! Oraya nasıl çıktığını bilmiyordum. Polis hâlâ çözmeye çalışıyordu. Duvarda dinleme cihazı bulduğuna dair o saçmalık... Jeff Johnson'ın beni zehirlediğini düşünürken aslında evin kendisi zehirliydi. Gerçi ofisime gizlice girip benim hakkımda bilgi toplaması için kuzenine *hakikaten* para ödemişti. Ama ondan başka...

Gözlerimi uzaklara diktim. Tazmanya fazlasıyla yeşildi, her şey temiz ve yepyeni kokuyordu. Kendimi havayı içime çekip Siyah Akasya Ev'in toksinlerini temizlemeye çalışırken buldum. Melbourne'ü özlemiyordum. Ama Emily'yi özlüyordum. Çok kötüydü. Hepsi. Emily'yi *sevmiştim*. O kadar iyi biriydi ki. Şimdiyse... Ağır ağır iç geçirerek sert tahta sandalyeye yaslandım ve geçenlere gülümsedim. Zavallı Emily. Zavallı Sarah. Ölümünde

parmağım olan iki kişi. Üstelik Emily'nin çok fazla gerçekleşmemiş hayali vardı. Ancak fark etmezdi! Benim bir planım vardı.

Seramik kupayı fındık rengi masaya bıraktım, Azrail kaldırımdaki kırıntıyı gagalayan serçeye ters ters bakıyordu. Kuyruğu sağa sola sallandı, gözleriyle odaklanmıştı. Oğlumun hayatta kalması bir mucizeydi. Ancak o da benim gibi bir savaşçıydı.

Dikkatle arkama bakarak yalnız olduğumdan emin oldum. Kimsenin izlemediğine emin olunca dizimin üstündeki yepyeni akıllı telefona baktım. Melbourne'ün bir numaralı haber kaynağı ABC News'in internet sitesine tıkladım ve dünkü yazıyı tekrar okudum.

SİYAH AKASYA EV CİNAYETLERİNİN İLK CESEDİNİN KİMLİĞİ SONUNDA AÇIKLANDI

6 Temmuz

ABC News, Melbourne

Siyah Akasya Ev'de bulunan ilk cesedin gizemi nihayet çözüldü. Polis, ilk kurbanın Beacon'da kaybolduğu ihbar edilen Emily Thompson olduğunu belirledi. Üç çocuk annesi, Siyah Akasya Ev'in tavan arasında, başından keskin olmayan bir cisimle yara almış hâlde bulundu. Polis, 36 yaşındaki kadının ailesinin Canberra'da olduğunu ve bu yüzden günlerdir kaybolduğunun bildirilmediğini açıkladı.

Trajik bir şekilde, Thompson'ın kocasına bir süre telefonlarına cevap vermeyeceğini söylediği anlaşıyor. Kendisi aynı zamanda kayıp ve yas terapisti olarak çalıştığı Merhamet Topluluğu'ndan yıllık izin almış, o yüzden iş arkadaşları kaybolduğunu bildirmemiş.

"Ne yazık ki kaybolduğunu ne annesi ne de iş arkadaşları fark etmiş," diye açıkladı polis. "Bugüne kadar cesedini teşhis edecek bir akrabasına ulaşamamıştık."

"Kimse bilmeden orada günlerce ölü hâlde uzandığını düşünmek çok üzücü," dedi komşusu Jeff Johnson. "Siyah Akasya Ev'in trajik bir geçmişi var. O ev çok uzun zamandır Beacon'ın küfü. Tanrı korusun, Sarah'ya bir şey olmuş. Oranın yıkılmasını istiyoruz."

Polis, hâlâ kayıp ev sahibi Sarah Slade hakkında ciddi endişeler taşıyor. Anlaşılan, şu anda onun kaybolmasıyla ilgili bir şüpheliyi sorguluyorlar.

Bu sabahın manşetine geçerek defalarca okudum. Ağzımdan vahşi bir kıkırtı çıkınca hemen elimin tersiyle kapadım. Manşeti neşeyle yiyip yuttum.

KAYIP SARAH SLADE'İN KOCASI JOE COSGROVE, SİYAH AKASYA EV CİNAYETİ'NİN ŞÜPHELİSİ OLARAK YAKALANDI

İşte oradaydı. Benim sevgili, parlak saçlı, sadakatsiz kocam internet sitesinin ilk sayfasında ve merkezindeydi. Gözleri büyük, korku doluydu ve ifadesinde belli belirsiz bir suçluluk vardı. Acaba yeni sevgilisi bu konuda ne düşünüyordu.

Kahkahamı bastırdım, savaş kazanmış gibi hissediyordum. Bir melodi mırıldanırken lavantalı çayımı içtim. Emily'nin cinayetini Joe'nun üzerine yıkmayı hakikaten beklememiştim. Fakat bana yaşattıkları için alacağı güzel bir ikramiyeydi.

Cinayet silahını asla bulamayacaklardı. Emily ile yaşadıklarımın ardından yalnızca elimde çekiçle ormanda uyandığımı hatırlıyordum. O çekici bir okalıptusun dibine gömmüştüm.

İyi bir mazereti varsa kurtulabilirdi. Ancak şimdilik, anca gidersin, Joe! Yakında senin Liam Martin olduğunu öğrenecekler. Ve... Yanaklarım ağrıyana kadar gülümsedim. Andy'ye gönderdi-

ğim o mektup. Saçma sapan mesajımı okuduğunda manyağın teki olduğumu düşündüğüne emindim. Fakat en yakın arkadaşının sahiden Liam Martin olduğunu öğrendiğinde belki bizim Andy o mektubu polise götürürdü. Belki kız kardeşimin “intiharı” hakkında soruşturma başlatırlardı. Ve belki bir gün başka bir manşet yazılırdı:

JOE COSGROVE BALDIZINI ÖLDÜRMEKTEN TUTUKLANDI

Mırıldanmayı bıraktım. Liam Martin’in kim olduğunu öğrenirlerse çok geçmeden benim kim olduğumu da öğrenirlerdi. Sarah Slade derisinin işi bitmişti. Evden taşınmak gibi hem acı hem tatlı bir his yaratıyordu. Yaşlar göz kapaklarımı yaksa da hazırdım. Elveda, kardeşim, dedim Sarah’ya. Sonsuza dek elveda. Elveda, Siyah Akasya Ev.

Kupayı dudaklarıma götürdüğümde buharın yanaklarımı ısıttığını hissettim. Çarpık bir gülümsemeyle başımı salladım. Siyah Akasya Ev beni o kadar delirtmişti ki hakikaten *canlı* olduğunu sanmıştım. Benimle konuştuğunu sanmıştım. Hatta birbirimizi anladığımızı düşünmüştüm. İkimiz de temelden çürüktük.

Lavantalı çaydan bir yudum alarak düşündüm. Ormanda saklanır, Azrail ayağımda kıvrılmışken uyku tulumunun içinde donarken hâlâ hayatta olup olmadığımı düşünmüştüm. Susan Campbell. Bill Campbell. Amanda Vale. Emily Thompson. Dört Siyah Akasya Ev kurbanı. Ben ne diye kurtulacaktım?

Belki, diye karara varmıştım en sonunda, tıpatıp aynı olduğumuz içindi. Ben Siyah Akasya Ev’dim. Korkunç, berbat ve zehirliydim. Çürüklüğümü saklamak için bunca zamandır o kişisel gelişim zirvalığını satıyordum. Kusursuz saçları, dişleri ve

karanlık bir kalbi olan bir Instagram kraliçesiydim. Ama artık... Artık özgürdüm.

Ev tamir edilmek, parçalarına ayrılmak, tekrar yeni ve temiz olmak istemiyordu. Ben de istemiyordum. Tadilatı sonlandırmıştım. Bana dur dediğinde dinlemiştim. Belki de ev bu yüzden beni kurtarmıştı.

Ya da belki... Başımı iki yana salladım. Belki de ben deliydim.

Google'ı açarak, "yakındaki veteriner hemşiresi kursları" yazdım. Garson bir kez daha yanımda belirdi. Telefonuma bakarak kafasını uzattı. "Veteriner hemşireliği? Havalıymış!"

Geniş bir gülümsemeyle ona baktım. "Teşekkürler! Kariyer değişikliğinin zamanı gelmişti sanırım." Hülyalı hülyalı uzaklara baktım. "Hayvanları hep sevmişimdir. Yirmi yıldır vejetaryenim."

"Ben de köpek insanıyım." Gülümseyip her nasılsa göz temasını bozmadan lavantalı çayımı doldurdu. "Müesseseden ikramımız."

"Sağ ol, tatlım." Başımı yana eğerek sarı örgümü omzumun üstünden attım. "Adın ne?"

"Anthony." O hevesle sırtırken kaş çatmamaya çalıştım. Acaba kendisine Gabriel dememe izin verir miydi?

Bardağımın yanına bir kurabiye koydu. Tereyağı sarısıydı, avcum kadardı. Öyle bir gülümsedi ki ağzı yırtıldı sandım. "Senin adın ne?"

Ah! Ben de bunu bekliyordum. Uzun uzun şal desenli eteğimi bileklerimin üzerinde düzelttim. Akşamüstü güneşinden gözlerimi korurken bileziğimdeki tahta boncuklar buz küpleri gibi birbirine çarptı.

"Emily." Ona gülümsedim. "Adım Emily."

SON SÖZ

Kıvrımlı yolda arabayı yavaşça kullanarak ön bahçedeki tek ağacın yanından geçti. Gövdesiyle dalları öyle çıplaktı ki karanlıkta alazlanmış bir eli andırıyordu. Gece soğuk, hareketsiz ve sessizdi, yalnızca loş bir ay ışığı ve tek bir farla aydınlanıyordu. Evi bulmaya çalışırken kaybolmuştu. Altı saattir araba kullandığından bacaklarıyla bilekleri ağrıyordu.

Arabayı durdurdu, eve baktı ve *Tanrım, ne halt yedim ben?* diye düşündü.

Üst dudağındaki ter katmanını sildi. Çaresizce sessiz, solgun karısına döndü. Kadın dümdüz ileri bakıyor, çantasını sımsıkı göğsünde tutuyordu.

Arka koltuktaki küçük kızı öne doğru yavaşça eğildiğinde kızın sıcak nefesi ensesine değdi. “Baba?” dedi Beth gergin bir sesle. “Burası değil... Değil mi?”

Ne yaptım ben? Ne yaptım ben?

Karısının eline uzandığında titrediğini hissetti. Yoksa titreyen *kendi* eli miydi? Üst dudağını yeniden silerken içini bir panik dalgası kapladı.

Elimden geleni yaptım, dedi kendini sakinleştirircesine, gözlerini korkunç evden ayırmıyordu. Bir erkek ailesini geçindirebilmeliydi, üstelik kayınbabasının evindeki misafirliklerinin sonu çoktan gelmişti. Karısıyla dört işte çalışıyor, depozito biriktirmek için her doları biriktiriyorlardı. Ama Tanrım, kahrolası emlak piyasası saçmalıktan ibaretti. Bugünlerde yüzde otuz depozito istiyorlardı! Kimin gücü yetebilirdi ki? Onunkinin yetmediği kesindi.

Siyah Akasya Ev'in fiyatı, ortalamanın *dörtte biriydi*. Dörtte biri! Gerekirse bizzat yıkacaktı. Tuğlası tuğlasına. Büyüyen ailesi için bu devasa arazide yeni bir ev inşa edecekti. Ama şimdilik Tanrı'ya şükür kızı, evin korkunç tarihini internette aratacak kadar büyük değildi.

"Burası!" dedi neşeyle, çatlamasın diye sesini kalınlaştırdı. "Yeni evimiz burası!"

Sessizlik.

"Dört yatak odası var. İki banyosu!" Sesi histeriyle dolu hâlde teker teker saydı. Onları korkuttuğunu bilse de nedense çenesini kapayamıyordu. "Koşacak bir sürü yer var!"

Arka koltuktaki kızı ağlamaya başladı. Katlanamıyordu. Yetersiz eşyalarıyla dolu, sıkışık kiralık minibüsten inerek aniden ön kapıya geçti. O kapıyı açarken diğerleri de tek kelime etmeden onu takip ettiler. Önce koku geldi. Bayat, boğucu hava. Korkunçtu.

Gıcıııııı, dedi veranda. *Gıcıııııı*, dedi kapı. Adam bir adım ilerleyince kapı suratına kapandı.

Şok içinde geriye kaçtı. Kapı kolunu tutarak salladı. "Bu ne be?" diye mırıldanıp tekrar tekrar denedi. Kapı kilitliydi.

Rüzgârdandır, diye düşündü. Ancak soğuk geceye rağmen dünya hareketsizdi. Rüzgâr falan yoktu.

Siktir, diye düşündü, omuzları çökmüştü. *Bu saatte nereden çilingir bulacağım?* Panik yeniden canlanarak üzerini deri misali sardı. Gerçi çilingir buraya *gelmezdi*. Siyah Akasya Ev'e. Emlakçı bu kadarını kabul etmişti.

“Herhangi bir sorun yaşarsanız,” demişti kel emlakçı bir elini adamın omzuna koyarak, “kendiniz tamir etmek zorunda kalabilirsiniz. Elli kilometre içinde buraya dokunacak usta bulamazsınız.”

Kasaba, burayı yıllar önce yıktırmaya çalışmıştı. Ancak emlakçı bunu ona söylememişti.

“Siyah Akasya Ev'i araştırdım,” demişti diğer adam yavaşça. “Elli yılda dört ceset. Korkunç.”

Emlakçı duraksamıştı. “Evet,” demişti. “Dört.”

Aslında beşti. Yıkmaya gelenlerden biri de berbat bir durumla karşılaşmıştı. Zavallı adam evin mutfağında, başı parçalanmış hâlde bulunmuştu. Hiçbir suçlama olmamıştı. Emlakçı da bundan bahsetmemişti.

“İyi şanslar, tamam mı?” demişti emlakçı yeni ev sahibine. “Kendinize dikkat edin.”

“Elbette,” demişti adam sadece, emlakçıya tuhaf bir bakış atmıştı.

Emlakçı, ölü kadınları düşünerek ona el sallamıştı. Emily Thompson ve Amanda Vale. İkisinde de karbon monoksit zehirlenmesi izleri vardı. Hatta Susan ve Bill Campbell bile ev yüzünden zehirlenmiş olabilirdi. Fakat çok uzun süre çürüdükten sonra cesetlerini mezarlarından çıkaramazlardı.

Tuhaf olan, evin etrafıca incelenmesinin ardından sızıntının kaynağının bulunamamasıydı. Baca tıkalı değildi, tavan arasındaki duvarlar temizdi. Hiçbir yerde sızıntı göstergesi yoktu.

Ne is ne duman, hiçbir şey. Evin bilerek yaptığını sanırdınız. Evin yalnız bırakılmak istediğine yemin ederdiniz. Rahatsız edilmek istemediğine.

Rahatsız ederse herkesi öldürebileceğine yemin ederdiniz.

Yıkım ekibiyle yaşanan karmaşanın ardından kasaba nihayet pes edip Siyah Akasya Ev'i çürümek üzere bırakmıştı. Zaten kimse oraya adımını atmıyordu. Ara sıra gelip iPhone'larıyla fotoğraf çeken ve tahtayla kapatılmış kapının önünde ciddi pozlar veren *podcast*çiler dışında.

Kapıya vurup küfretti.

Ve ev kükredi: *Git buradan. Git buradan, git buradan, git buradan!*

Ancak adam duymadı. Dinlemedi.

Şimdi deliye dönmüştü, kesik kesik soluyarak terlerken açılana kadar kapıyı tekmelemeye devam etti.

Sessizlik.

Ön kapıda nefes nefese durdu; kirli, bayat havayı içine çekti. İçeri girdi, karısıyla kızı da gönülsüzce peşinden geldi.

Ev son bir kez konuştu. *Bunun bedelini ödeyeceksin.*

Karanlıkta donakaldı.

"Baba," diye haykırdı Beth koluna tutunarak. "Korkuyorum!"

"Sorun yok," diye fısıldadı boğuk bir sesle, kızını yanına çekip gözlerini telaşla karanlık evde dolaştırdı. Korkmuş karısının önünde bir koruma gibi durarak kadının titreyen bedenini kendinkiyle sardı. "Sorun yok..."

Ama vardı. Çünkü karanlıkta korkunç bir ses çınladı. Öyle derinden bir kahkahanın yankısıydı ki adam evin temelinden geldiğine yemin edebilirdi.

Ardından, daha kimse dokunmadan, kapı arkalarından kapandı.

YAZARIN NOTU

Merhaba okur! Bu kitapta, Emily'nin Sarah'yı nazikçe doğru yöne çekmeye çalıştığı bir kısım var. Onu şöyle uyarıyor: *Tamir etmediğin şeyi tekrarlarsın.*

1 Mayıs 2021'de kitapta 11,000 kelime ilerlemişken bir çöküntü yaşadım. Hep ruh sağlığı sorunlarıyla mücadele etmişimdir ama bu, hayatımın en karanlık dönemi idi. Kendimi anem ve köpeğimle, beş parasız, işsiz, öz saygısız ve geleceğe dair umutsuz bir hâlde karavan parkında yaşarken buldum. İntihara meyilliydim, her gün Lifeline'¹² arıyordum.

Ailem için yoluma devam ettim. Ama Tanrım, çok zordu. Ruh sağlığıyla savaşmış herkes anlayacaktır.

Bu çöküntü sırasında aynı hataları tekrar tekrar yaptığım gerçeğiyle yüzleştim. Sorunlarım ve korkularım doğrudan yüzleşmektense onları Sarah'ya yansıtıyordum. Çünkü tıpkı Sarah gibi ben de değişmek istemiyordum. Korkularla yüzleşmek ve geçmiş travmalar, uzun lafın kısası korkutucudur ve kim böyle bir şey yapmak ister ki? (İpucu: Ben istemiyorum.)

Hikâye yazımında *Ruhun Karanlık Gecesi* diye adlandırdığımız bir şey vardır. Kahramanın deneyip başarısız olduğu, yalnız kaldığı ve tükendiği bir zamandır. Hikâyenin bittiğini ve kazanma şansı olmadığını düşünür.

Aylarca karanlıkta kayıptım, hikâyemi düşünüp duruyordum. Belki siz de aynı durumdaydınız. Belki şu anda oradasınız, hiç çıkışı olmayan imkânsız bir durumun ortasında sıkışıp kaldınız.

¹² İntihar ve Kriz Yardım Hattı -ed.n.

Ama demek istediğim şu: *Hikâye böyle bitmiyor*. Nihayet döngüyü kırıp hayatımı kurtarmak istersem beni hep geride tutan yıkıcı alışkanlıklarım ve tavırlarım için yardım almam gerektiğini biliyordum.

İşte o zaman dördüncü ve son adımı buldum. Adına *Çözüm* deniyor.

Kahraman bu bölümde üstesinden gelmeyi öğreniyor. En sonunda kendisini geri tutan temel dersi anlıyor. Burada güçleniyor, düşmanına karşı koyuyor ve özgür kalıyor. En sonunda kazanıyor.

Yavaş yavaş Ruhun Karanlık Gecesi'nden kurtuldum. Bir ruh sağlığı planım vardı, iş için yeniden eğitim gördüm ve manasız geldiğinde bile bu kitabı yazmaya devam ettim.

Tam olarak bir yıl, iki gün sonra; 3 Mayıs 2022'de sabahın beşinde uyandığımda ajanım Naomi Davis'den şu e-posta gelmişti: Lisa!!! Harika haberlerim var.

Bir editör bu kitabı satın almak istiyordu. Sonra bir teklif daha geldi. Ve bir tane daha, bir tane daha, bir tane daha. Ta ki kitap dört yayınevinin olduğu bir açık artırmaya gidip sizlere ulaşana kadar! Teşekkür ederim!

Demek istediğim şu: *Tamir etmediğin şeyi tekrarlıyorsun*. Ruhun Karanlık Gecesi'nde kaybolduysan lütfen yavaş da olsa ilerlemeye devam et. Bir gün düşmanına karşı koyacak, muhteşem bir çözüme ulaşacak ve hikâyeni tamamlayacaksın. Travma, bağımlılık ya da ruh sağlığıyla mücadele eden herkesi yardım almaya teşvik ediyorum. Evet, korkutucu ama sonunda %1000 buna değer.

Son olarak, sadece Amerika'da yılda 430 kişi karbon monoksit zehirlenmesinden hayatını kaybediyor. Lütfen dedektörlerinizin çalıştığından emin olun.

Daha fazla bilgi için lütfen şu sayfayı ziyaret edin:
[wikihow.com/Test-a-Carbon-Monoxide-Detector](https://www.wikihow.com/Test-a-Carbon-Monoxide-Detector).

TEŞEKKÜR

Şimdi sıra güzel kısımda!

Ajanım Naomi Davis'e. Benim için yaptıklarını kelimelere sığdıramam. İlk günden beri bana inandın, beni cesaretlendirdin, savundun. HAYIR, BEN AĞLAMİYORUM, SEN AĞLIYORSUN. Sadece benim hayatımı değil, aileminkini de değiştirdin. Sonsuza kadar minnettarım.

Ayrıca, Bookends Literary'deki tüm ekibe, özellikle James McGowan ve Jessica Faust'a teşekkür ederim. Erken aşamadaki yardımlarınız ve bu kitaba rehberlik ettiğiniz için çok teşekkürler.

Penguin Random House'daki harika ekibe! Sizinle çalıştığım için çok ama çok şanslıyım. Sizden her e-posta aldığımda ciyaklıyordum. Cidden, isimlerinizi yüzüme dövme yaptırmaya bir adım uzağım.

Editörüm Jenny Chen'e. Sen girdiğin anda hayatım çok daha iyi bir hâl aldı. Aşırı coşkun, açık fikirliliğin, muhteşem notların ve bu çarpık hikâyeyi benim kadar sevdiğin için teşekkür ederim.

Mae Martinez, birlikte çalışmaktan zevk aldığım bir insan olduğun ve bu kitabı bitiş çizgisine getirmeme yardım ettiğin için teşekkürler!

Editörüm Jocelyn Kiker ve son okumacım Kayla Fenstermaker'a teşekkür ederim! İkiniz de tam anlamıyla birer kelime sihirbazısınız, tüm hatalarımı düzelttiğiniz ve "-ca" ile biten zarfları fazla kullanmam nedeniyle beni vurmamayı tercih ettiğiniz için minnettarım. *Gelecekte buna daha çok dikkat edeceğim, diye düşündüm, karamsarca.*

Aynı zamanda ailem olan dünyada en sevdiğim insanlara.

Anneciğim, park etmiş bir arabanın camından dışarı bakmamı sağlayıp hayatımı değiştiren şu soruyu sorduğun için teşekkürler: “Ne görüyorsun?”

Erkek kardeşim Dan, lise son sınıf İngilizce ödevlerinin hepsini bana yaptırdığın için teşekkürler; kesinlikle meyvesini verdi. Ve her zaman ama her zaman beni cesaretlendirdiğin için minnettarım. Eğer bu kitap yeterince satarsa, sana o lanet süperyatı alacağım.

Kız kardeşim Joels, merhaba, benim! Son birkaç yılda yarattığımız tüm harika anılar için teşekkür ederim. Özellikle şarap turunda sarhoş olup kalabalık bir restoranda tavuk dansı yaptığın o zamanı unutmam mümkün değil. Muhteşemdi.

Sevgili tatlı lokumum. Bazen iletişim kurmayı şarkı sözleriyle daha kolay bulduğunu biliyorum, bu yüzden işte benim sözlerim:

Kimse sana benim gibi sevgi vermeyecek

Kimse savaştırmayacak

Benim savaştığım gibi

Hurricane ve Matty! Teşvikleriniz ve yıllarca süren dostluğunuz için teşekkür ederim.

H, seni daha çok sevemezdim. Sen olmasaydın ne yapardım, bilmiyorum. Sevgilerimle, en iyi arkadaşın.

Matty, seni resmen korumam olarak işe alıyorum. Pazartesi başlıyorsun.

Fortnite kralı Noah! Seni çok seviyorum. Kitap okumayı sevdiğin için çok mutluyum ama bu kitabı çok, çok, *çooooook* daha büyüylene kadar okuma.

Kayınbiraderim Jay, senden daha iyisini isteyemezdim. Seni çok seviyoruz, Keseli Sıçan Dudak.

Vick, kitap anlaşılmamı aldığımda çılgılık attığın için ve harika Black Wood kaşığı için teşekkürler!

Yıllardır cesaret verdikleri için Sera, Zoe, Sandra, Tristen, Damon'a ve Kyle'ın tüm ailesine teşekkürler.

Ve tabii ki #llamasquad üyelerine. Dört yıl boyunca çılglık attığınız, teselli ettiğiniz, çılgınca cesaretlendirdiğiniz ve seksi tost GIF'i paylaştığımda güldüğünüz için teşekkürler. Özellikle Katy, Suse ve Miep'e ekstra teşekkürler.

Melbourne'deki yazı arkadaşlarıma, özellikle Bridie, Kat, Steph ve Riona'ya! Bridie, kitabın ilk bölümlerini okuduğun ve "Bu o! Hissediyorum!" dediğin için teşekkür ederim.

Beta okuyucularım Kim (#floridamanforever) ve Katy'ye, ilk taslakların daha fazla sayfasını okumak istediğiniz için teşekkür ederim. Ve tekrar tekrar sorduğumda "Evet, berbat," demediğiniz için minnettarım.

Open Colleges'deki herkese teşekkür ederim. Özellikle harika pazarlama ekibime!

Lynn, gezegendeki en havalı ve en nazik insan olduğun için teşekkürler. Hep arkamızdasın ve hepimiz için elinden gelenin fazlasını yapıyorsun. Başka bir patronumuz olursa, hepimiz ona tam anlamıyla kâbus olacağız.

Rach, sadece harika bir lider değil, aynı zamanda iyi bir dost olduğun için minnettarım. Bütün *meme*'ler, cömertliğin ve beni anladığın için teşekkürler.

Arpita, cankurtaranımız ve çalışması en kolay insan olduğun için teşekkürler. Sen tam bir hazinesin!

Keith, hikâyeleri benimkilerden daha iyi olan sevgili Machan'ım. Gün boyunca bizi güldürdüğün için teşekkürler.

Jono, her zaman zarif olduğun ve özellikle görüşme sürecinde bana nazik davrandığın için teşekkürler. Bunu asla unutmayacağım.

Ve tabii ki sana, sevgili okur! Bu kitabı aldığın için teşekkür ederim. Sen harikasın. Lütfen okumayı bırak ve "Ben harikayım. Lisa öyle diyor," de.

Hadi söyle, bekliyorum.

Köpeklerim her zaman benim küçük hayat kurtarıcılarım, arkadaşlarım oldular. Layla ve Esmerelda'ya sevgiler. Ve kaybettiğim güzel ruhlara, Shadow, Jack ve Axe'a. Anne sizi her zaman sevecek.

(Sen de sevgili okur, lütfen bana köpeklerinin fotoğraflarını gönder. LÜTFEN YALVARIYORUM.)

Ve son olarak,

Göklerdeki Baba'ya,

Hayatımı kurtaran vaat için teşekkür ederim.

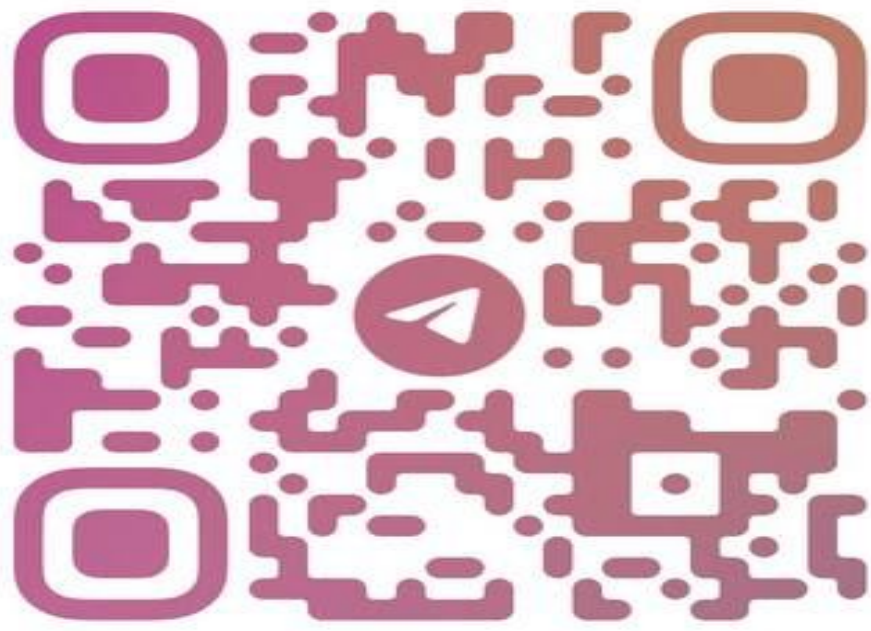
Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin. <https://t.me/ayisigikitap>

YAZAR HAKKINDA

Lisa M. Matlin, şarkı yazarlığından hikâye yazarlığına geçmeden önce bir rock grubunda gitaristti. Şu anda Avustralya'nın Melbourne şehrinde eşi, *pug* ve *golden retriever* cinsi köpekleriyle birlikte yaşıyor. Muhtemelen şu anda *The Walking Dead*'i yeniden izliyor ve kendi esprilerine gülmemeye çalışıyordur. Lisa, tutkulu bir ruh sağlığı savunucusu ve bir numaralı köpek hayranı. *Üst Kattaki Yabancı* onun ilk romanı.

@AYISIGIKITAP